Ova je knjiga drugačija od svih koje ste do sada čitali. Naravno, sadrži prirodne dramatične situacije...

Iznenada je sačmarica opalila, ranjavajući Billyjeve noge iz neposredne blizine. Billy se srušio, vrišteći od bolova.

Jimmy je kleknuo, ponavljajući: "Oprosti, Billy. Žao mi je. Bilo je slučajno. Nisam hteo," a zatim je dobro pogledao noge svog prijatelja. Prebledeo je. "Billy, ne miči se. Idem dovesti pomoć."

"Ne, ne ostavljaj me," povikao je Billy. Ali Jimmy je već trčao poput zeca. Kad je Billy pogledao svoje noge, šokirao se videvši da su se gotovo raspale na dva dela.

Ali te su dramatične situacije samo početak. Zatim dolaze natprirodne – i više ništa nije isto.

NATPRIRODAN

Život William Branhama

Knjiga 1:

Dečak i
njegova nemaština

(1909. – 1932.)

Autor:
Owen Jorgensen

IZDAO:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD

PREVOD:
www.nevesta-hristova.com

Posveta

Negde na svetu iskreni tinejdžer traži odgovore
na pitanja poput:

Postoji li zaista Bog? Ako postoji, ko je On? I
gde je? I je li tom Bogu stalo do mog života?

Tebi, mladi istraživaču, posvećujem ovu knjigu.

Jer sam nekad to bio ja.

Sadržaj

Posveta V
Predgovor autora IX

Knjiga 1: Dečak i njegova nemaština

1. Tajanstveni znak rođenja 3
2. Njegova prva vizija 14
3. Ukus siromaštva 28
4. Nemilosrdno pretučen 36
5. Slučajan pucanj 45
6. Težak udarac 56
7. Beg u pustinju 65
8. Znak prati 73
9. Njegova poslednja prilika 80
10. Prvi ispit vere 91
11. Postavljen za propovednika natprirodnog Evanđelja ... 99

Autorovo objašnjenje 109
Izvori i literatura 112
Indeks 115
Informacije o knjigama 119
Porudžbina knjige 123

Predgovor autora

KADA SAM ZAPOČEO OVAJ PROJEKT, prvo teško pitanje s kojim sam se suočio bilo je: Kako pristupiti temi kakvih je vrlo malo? Većina životne priče William Branhama je daleko izvan okvira uobičajenog ljudskog života i teško ju je pravilno prikazati u ograničenom prostoru ove knjige. Moj pristup ima određene prednosti, kao i nedostatke, te jedno i drugo želim podeliti s vama na samom početku.

Svaki pisac biografije mora doneti određene odluke pre nego počne pisati. Hoće li strukturisati svoju knjigu po temama ili hronološki? Koja mu je ciljana publika? Kojim će nivoom složenosti pisati? Koliko će knjiga biti velika? Koje će događaje uključiti i koliko će detaljno objašnjavati svaki događaj? Koliko će ulaziti u analizu i kada će samo opisati događaj bez komentarisanja? I ta lista ide dalje...

Ja sam ovu knjigu struktuisao hronološki smatrajući da će se steći dobar pregled upravo posmatrajući život brata Branhama kako je išao iz koraka u korak. Mnogi su pisci biografija prisutni tokom cele biografije analizirajući i objašnjavajući dalje značenje svakog događaja koji opisuju. Odlučio sam ne činiti to, nego pustiti da značenje svakog događaja ostane tajna do onog trenutka u životu William

Branhama kad sam on shvati njegovo značenje. Na taj način čitaoc može pratiti njegov život onako kako ga je on proživljavao i shvatiti razvoj njegovog karaktera, te ceniti njegovu borbu da shvati značenje svog neobičnog života.

Budući da je već napisano nekoliko kratkih biografija Williama Branhama, smatrao sam da bi ova biografija trebala biti duža i mnogo detaljnija. Nisam želeo biti dosadan, zato, sam se koncentrisao na prirodnu dramatičnost priče bogate natprirodnim iznenađenjima – pokušavajući što manje ulaziti u analize. Rezultat toga je čitak tekst. Bilo da ste učenik sedmog razreda ili akademski profesor, smatram da ćete uhvatiti sami sebe kako listate stranicu za stranicom u želji za više.

Međutim, to takođe ima i mane. Budući da se biografija razvija brzo kao uzbudljiva priča, može se dogoditi da neki čitaoci pomisle da je izmišljena. To bi bila greška. Svaki se događaj u ovoj knjizi zaista i dogodio. Mnoge su od ovih priča čvrsto potkrepljene iz mnogih izvora. U svom sam istraživanju koristio novine i članke iz časopisa, knjige, fotografije, filmove i svedočanstva ljudi koji su lično poznavali William Branhama i koji su bili očevici nekih natprirodnih fenomena opisanih u ovoj biografiji.

Dakako, većinu sam informacija izvukao iz ličnog svedočanstva William Branhama. U 19 godina njegove američke i inostrane službe snimljeno je preko 1100 kaseta. Tokom većine tih propovedi on je govorio priče iz svog fenomenalnog iskustva. Mnogo je puta govorio stvari koje su mu se upravo dogodile, opisujući ih u detalje, uključujući i svoje razgovore. (Za više o ovome pročitajte *Autorovo objašnjenje* na kraju ove knjige.) William Branham je često govorio čak i *o čemu je razmišljao* kad su se ti događaji dogodili – čime je san pisca ove biografije ispunjen! Izobilje materijala ove vrste – detaljnog i ličnog –

omogućilo mi je pisanje ove biografije stilom kojim sam je odlučio pisati. Smatram da snaga ovog pristupa uveliko prevagnjuje činjenicu što ona nije školski profinjena. Moja je namera zadržati vas da je čitate dok bolje ne upoznate jednu od najvažnijih javnih osoba ove generacije – i jednog od najvećih ljudi ikad.

Knjiga 1:

Dečak i njegova nemaština

(1909. – 1932.)

Crtež kolibe blizu Burkesvillea, Kentucky, gde je
6. aprila 1909. rođen William Branham

Poglavlje 1
Tajanstveni znak rođenja
1909. – 1912.

"**PETNAEST** godina nije prerano za roditi dete," promrmljala je Ella Branham sama sebi pokušavajući skupiti hrabrost. "Pa, ja sam spremna kao i..."

Ponovno ju je uhvatila bol – jača, snažnija nego pre. Osećala je sve veći strah i nemir. Držala se za svoj veliki stomak i jecala: "Ne još. Molim te, ne još. Ne dok Charles ne dođe kući."

Kapi su znoja orosile njeno čelo. Dovukla se po prljavom podu do jedinog prozora na kolibici, te sela nasred vrata napravljenih od neobrađenog drveta. Prozor nije imao staklo, već samo drveno krilo kojeg je Ella ostavljala otvorenim tokom dana i zatvarala po noći. Sad je bio otvoren.

"Charles!" povikala je. Činilo se kao da joj je glas iščeznuo u Kentucky divljini na širokom prostranstvu brežuljaka i odzvanjao šireći se u svakom smeru oko nje. Zbog činjenice da joj najbliži komšija živi miljama daleko Ella se osećala očajnički usamljena. Bolovi su joj stiskali stomak i bacali je u paniku. "Charles, gde si?" Zatim joj je

glas utonuo u slabašno jecanje: "Molim te dođi kući. Trebam te."

Charles Branham je tog jutra primio platu za seču drva i otišao u grad – Burkesville, Kentucky – kupiti si novo odelo: "U čast mog prvog deteta," rekao je. Ali šta ga je zadržalo toliko dugo? Je li se zadržao u kafani? Ako je, ne bi mu bilo prvi put u godinu dana njihovog braka. Ali Charles zasigurno ne bi napravio nešto tako? Znao je da svaki čas treba dobiti dete.

Porođajni bolovi su popustili te je ostala iscrpljena. Ella se naslonila na napukli ovratnik i gledala kako sunce zalazi iza javora i hrastova koji su upravo počeli cvetati. Bio je to april 1909. godine. Tresući se Ella je zatvorila prozor.

Sada je jedino osvetljenje u kolibi bilo sunce na zalasku koje se provlačilo kroz pukotine između grubo poslaganih dasaka. Tanki su se zraci svetla polako micali po stolu, ručnom radu napravljenom od pretesterisanog panja s drvenim klinovima koji su služili kao noge, i klupi za sedenje. Od nameštaja je, u jedinoj prostoriji dužine tri ipo metra, bio još samo jedan krevet pričvršćen na jedan zid. Ella se dovukla do tog kreveta i pala na slamu koja je bila na njemu, prekrivajući se jorganom. Kako je prostorija postajala sve tamnijom, Ella je razmišljala o svojoj pređašnjoj kući u Parisu, u Texsasu, iz koje je htela što pre otići. Zadnja joj je godina bila nepodnošljiva. Ali sada, iz ove pozicije nije joj izgledala tako loše.

Odrasla je u Texsasu kao Ella Harvey. Otac joj je bio lovac, postavljao klopke za životinje i bio školski učitelj. Majka joj je bila čistokrvna Cherokee Indijanka. Ella, najstarija od četvoro dece, imala je predivno, bezbrižno detinjstvo do pre tri godine kad joj je majka umrla od šarlaha. Ella je tada imala jedva kojih 12 godina, a njen

najmlađi brat samo četiri godine. Majčinske su obaveze pale na Ellu.

Pre malo više od godinu dana srela je Charles Branhama na rodeu (predstavi na kojoj se kauboji takmiče u jahanju konja i hvatanju stoke konopcima). Charles je bio nizak i zgodan s kovrdžavom crnom kosom, širokim ramenima i dovoljno spretan kao kauboj da može obuzdati skoro svakog divljeg konja kojeg je pokušao obuzdati. Ella je bila očarana njegovim šarmom. Charles je imao 18 godina, a ona 14, međutim osećala se mnogo starijom. U to vreme udaja joj se činila kao dobar izlaz iz dosadne brige za svoju braću i sestre. Sad se pitala je li prešla iz jednog zla u drugo. Sad je ovde, petnaestogodišnjakinja, strankinja na Kentucky brežuljcima, i rađa dete 40 milja od najbližeg doktora, čak i bez prijatelja da ih pozove da joj pomognu. Stavila je glavu u jastuk i zaplakala.

CHARELS BRANHAM se vratio u kolibu sat vremena nakon što se smrknulo. Napio se, naravno, ali ne toliko da mu se pomutio razum. Polako je odškrinuo vrata da ne smeta svojoj mladoj ženi ako je slučajno zaspala. Tada je čuo njeno jecanje. Charles je brzo zapalio borovu cepanicu i stavio je na poklopac posude za voće. Borova je cepanica gorila slabim, treptavim svetlom pri čemu je stvarala mnogo dima. Budući da je vazduh strujao kroz kolibu, dim se dizao i prolazio drvene potpornje nagnutog krova, prolazeći kroz pukotine među drvenim krovnim pločicama.

"Charles," tiho je prošaptala Ella, "večeras je to veče. Idi i dovedi svoju majku."

Charles je naložio vatru, a zatim požurio do kolibe svoje majke. Noć je bila hladna i vedra, a zvezdana mu je svetlost olakšala put da se ne izgubi. Vratio se za sat vremena sa svojom majkom i dve komšinice.

Baka Branham bila je neprijatna starica, tvrda kao koža od slanine. Ali ju je pogled na ovu malu petnaestogodišnjakinju u porođajnim bolovima raznežio kao što topla mast razmekša kožne čizme. (Iako baka Branham nikad nije imala čizme. U svom životu nikad nije imala ni cipele.) Sada se ona pobrinula za situaciju. Budući da je i sama imala sedamnaestoro dece, bila je dobro pripremljena za babicu svoje nove snaje. Insistirala je da Charles čeka napolju. On se nije bunio. Uzeo je prekrivač i dopuzao pod nadstrešnicu uz jednu stranu kolibe, napravio si krevet na krhotinama i kori od drveta. Izvadio je iz džepa svoju bočicu viskija i ispio ju je do kraja kako bi smirio živce. Nedugo zatim čvrsto je zaspao.

Kako se približavalo svanuće, metež je u kolibi postajao sve veći. Charles se probudio. Vidik je na istoku postajao sve svetliji s približavanjem svanuća, ali sunce još nije bilo izašlo. Opsovao je sam sebe što je na kratko zaspao i počeo se brinuti što mu dete još nije rođeno. Je li nešto krenulo po zlu? Možda bi trebao otići unutra i proveriti? Pre nego li je to odlučio, čuo je glasan vrisak novorođenog deteta. Otvorila su se vrata kolibe, a jedna od komšinica je rekla: "Charles Branham, dečak je."

Charles se sramežljivo dovukao unutra i zatvorio vrata. Prostorija je zaudarala po dimu od sveće lojanice na stolu. Baka Branham je oprala novorođenče, izmerila ga (imao je dva ipo kilograma) i onda ga nežno stavila u ruke njegove majke. Charles je stajao kraj kreveta s rukama u novom radnom odelu, nervozno gledajući ovo malo stvorenje koje se micalo i plakalo – svoga sina.

Ella je rekla: "Charles, ima velike plave oči na tebe."

Charles je posmatrao njegove male oči, ali zbog slabog svetla nije mogao reći koje su boje. "Daćemo mu prvo ime William," rekao je. "A srednje ime Marrion."

Ella je probala izgovoriti njegovo ime: "William... Marrion... Branham. Dosta je neuobičajeno. Moći će ga zvati Billy. Charles, verujem da će Billy imati kovrdžavu kosu na tebe. Otvori prozor da ga bolje vidim."

Bilo je nedugo nakon pet sati, utorak ujutro, 6. aprila, 1909. Dnevna se svetlost uvlačila kroz pukotine, iako se sunce još nije pojavilo na vidiku. Charles je otvorio prozor i onda ga prestrašeno zatvorio. Nešto je naglo ušlo kroz otvoren prozor – svetlo, poput zvezde, prečnika oko 30 centimetara.

Ella je vrisnula i čvrsto prigrlila svog sina u svoje naručje. Drugi su se zbunjeno odmakli do zida. Neobično je svetlo nekoliko puta kružilo prostorijom i zatim stalo nad krevetom, lebdeći nad majkom i detetom, svetleći žuto-zelenom bojom, pulsirajući svojim vlastitim životom. Na tom je mestu bilo manje od minute, ne dugo, ali ipak dovoljno dugo da svi u kolibi budu sigurni da su ga zaista videli. Zatim je, brzo kako je došla, vatrena kugla i otišla, kružeći se podigla i prošla potpornje krova i kroz krov izašla napolje.

Charles je buljio prema gore u drvene krovne pločice širom otvorenih očiju, bez treptanja. Odjednom je mahanje krila privuklo njegovu pažnju prema vratima gde se na prag otvorenog prozora spustio golub. Snežno beli golub je radoznalo pogledao prostoriju kao da nešto traži. Kada je ugledao novorođeno dete, podigao je glavu i zagugutao pre nego li je odleteo. Charles se na trenutak zagledao u goluba, a zatim vratio pogled gore prema krovu.

Jedna od komšinica je promrmljala: "Pa, nikad neću..."

Druga je rekla nakon dužeg razmišljanja: "Pitam se kakav će mladić biti ovaj dečak?"

Billy Branham je bio star samo 15 minuta.

NOVOSTI SU SE BRZO PROŠIRILE među ljudima u planini o "tom novorođenom detetu na brežuljku sa svetlom iznad sebe." Neki su to pripisali refleksiji svetla od stakla. Charles i Ella su znali da to nije tako jer na njihovoj kolibi nije bilo stakala. Osim toga, sunce još nije bilo izašlo. Bili su zabrinuti. Ima li u tom svetlu nekog duhovnog značenja? Charles je to hteo zaboraviti, ali mu Ella nije htela dopustiti. Ona je insistirala da "se nešto mora napraviti" i na kraju odlučila da se njihova beba treba odneti u crkvu i posvetiti Bogu. U početku se Charles suprotstavljao toj ideji, ali se na kraju složio, iako je složiti se bilo u suprotnosti s njegovim karakterom. Međutim, sada se pojavilo pitanje gde ga odneti.

Poreklo Charles Branhama bilo je irski strogo katoličko. S Ellaine strane, Harvey su takođe bili irski katolici, osim Ellaine majke, koja je bila iz plemena Cherokee. Međutim, i Charles i Ella su se potpuno udaljili od svojih katoličkih korena i ni jedno od njih nije imalo formalnih religioznih uverenja. Složili su se da je za njihovu potrebu najbolja upravo najbliža crkva.

I kad je Billy Branham bio star dve nedelje, Charles i Ella su ga umotali i odveli u Opossum Kingdom baptističku crkvu gde se svake nedelje skupljala mala zajednica u jednostavnu drvenu zgradu sa zemljanim podom i drvenim klupama napravljenim od dasaka položenih na drvene panjeve. Opossum Kingdom baptistička crkva nije imala stalnog pastira. Većinu je nedelja zajednica pevala pesme i čitala iz Biblije. A svaka je dva meseca dolazio kružni propovednik i održao propoved. I upravo je danas tamo bio taj stari propovednik. Pomolio se za malog William Marrion Branhama moleći Boga da jednog dana iskoristi ovog dečaka za Svoju službu. To je bio poslednji put da je Billy Branham ušao u crkvu sledeće 23 godine.

SEČA DRVA JE ČESTO prisiljavala Charlesa na odsutnost od svoje žene i sina tokom nedelje. Tog oktobra 1909. mećava ga je zadržala u kampu za drvoseče daleko od kuće. Ella, trudna četiri meseca s drugim detetom, zabrinula se kad joj je ponestajalo namirnica. Kad joj je nestalo drva za ogrev, zamotala je noge u vreće i borila se sa nanosom snega do pojasa i naletom vetra da se probije u šumu i naseče malih stabala i suvih grana i dovuče ih do kolibe u očajničkom pokušaju da održi vatru. Ali kad joj je ponestalo hrane osećala se beznadežno. Vatra se ugasila ostavivši samo pepeo, a Ella je bila preslaba da bi još jedanput otišla napolje po drva. Skupila je svaku krpicu u kolibi, umotala sebe i svog sina što je bolje mogla, uvukla se u krevet i pokrila jorganom. Vetar je napolju neprekidno zavijao. Prostorija se smrzla toliko da se zaledila i kanta s vodom. Ella se zagledala u potpornje krova i ponovo mislila na to neobično svetlo kod rođenja njenog sina. O tome je često mislila tokom proteklih šest meseci. Ponekad je verovala da je to znak da je Billy određen za nešto veliko. Sad joj se to činilo beznačajnim jer smrt njih dvoje nije bila daleko.

Njen najbliži komšija bio je starac koji je živeo s druge strane doline. Kad je zaduvala oluja taj je komšija izašao napolje obaviti nešto uobičajeno. Mogao je videti samo vrh Branhamove kolibe i primetiti da iz dimnjaka ne izlazi dim. U tom trenutku nije o tome previše razmišljao, ali nakon nekoliko dana se zabrinuo. Znao je da je dim izlazio pre oluje, a niko nije mogao napustiti kolibu tokom oluje. Smatrajući da bi moglo biti nešto loše, odlučio je proveriti. Kako se približavao kolibi, uočio je da nema stopa u novonapadalom snegu. To je potvrdilo njegov strah da nakon oluje iz kolibe niko nije izlazio. Pokucao je, ali nije bilo odgovora. Kad je pokušao otvoriti vrata video je

da su zaključana iznutra. Sad je znao da je sigurno neko unutra – neko ko je u nevolji, inače bi mu sigurno odgovorio. Uz puno muke uspeo je otvoriti vrata. Naježio se na ugledali prizor.

Ella i njena beba su bili stisnuti na krevetu, skoro mrtvi od hladnoće i gladi. Komšija je odmah zgrabio Ellainu sekiru i otišao u šumu po dovoljno drva za ugrejati kolibu. Budući da nije našao hrane, odgegao se kući i vratio sa što više namirnica što ih je mogao nositi. Pozvati lekara nije dolazilo u obzir, stoga se taj starac sam pobrinuo za mladu majku i dete. Kad se Charles probio kroz nanose snega do kolibe, njegova su se žena i sin već počeli oporavljati.

Ostatak te zime Charles je ostao kući. Lovio je i postavljao klopke za životinje kako bi u ostavi bilo hrane. U proleće se ponovo vratio seči drva. Nakon što se sneg otopio, vezivao je balvane za vola i jednu po jednu vukao do reke Cumberland, gde bi ih druge drvoseče vezivali u splav i otplutali do reke Ohio i dalje u Mississippi.

U MARTU 1910. Charles i Ella dobili su drugo dete, Edwarda. Nakon nekoliko meseci Ella, sada šesnaestogodišnjakinja, osetila je da u njenom stomaku raste novo dete. Svoje treće dete rodila je početkom 1911. I tad je opet navalila nesreća koja je otrgla Charlesa od njegove mlade porodice i skoro ga uništila.

Kao najmlađi od sedamnaestero dece, Charles Branham je odrastao s mnogim lošim učiteljima. Flašu viskija naučio je držati još kao malo dete, a nesuglasice rešavati šakama. U jesen 1911., Charles je bio na zabavi na kojoj je izbila svađa. Alkohol i grubi ljudi bili su loša kombinacija, a svađa je prerasla u divlju tuču u kojoj su sudelovali svi prisutni. Jedan jaki silejdžija, koji se zvao

Willy Yarbrough, srušio je Charlesovog prijatelja na pod, skočio na njega, izvukao nož i krenuo mu ga zabosti u srce, pa je Charles bacio stolicu na Willyjevu glavu. Charles se povukao i izvadio svoj nož. Willy je zaboravio na čoveka na podu i krenuo na Charlesa. Willy bi prerezao Charlesu vrat samo da je imao prilike – bio je to nemilosrdan čovek koji je ubio svog vlastitog sina stubom od ograde – ali Charlesov je nož prvi pogodio metu i ostavio Willyja u lokvi krvi, u nesvesti, iako je još uvek bio živ.

Kad je vest o ovoj tučnjavi došla do Burkesvillea, Kentucky, Charles je osumnjičen za kolovođu i optužen za pokušaj ubistva. Šerif je dojahao na konju kako bi ga uhapsio. Pre nego ga je šerif našao, Charles je dao petama vetra. Morao je brzo otići, ne znajući gde otići i šta činiti. Pre nego je otišao, obećao je Elli da će poslati po nju čim nađe posao i mesto gde će živeti, koristeći lažno ime kako ga ne bi otkrili.

I tako je jedno popodne Charles Branham nestao, ostavivši svoju ženu samu u šumi da se brine za sebe i njihovo troje male dece. Billy je imao dve ipo godine, Edwarde je imao jednu ipo, a Henry je imao jedva šest meseci. Primetila je, stara samo sedamnaest godina, da je Charles na odlasku ostavio nešto iza sebe. Bila je ponovo trudna.

Ta jesen i zima doveli su je na rub snaga. Činilo joj se da živi u noćnoj mori, pokušavajući se brinuti za svoje troje male dece u nedovršenoj, izolovanoj kolibi, osećajući celo vreme mučninu. Nije imala novca, izvor prihoda, a ni snage. Da nije bilo pomoći Charlesovih rođaka – iako su bili siromašni – Ella je znala da ne bi preživela.

Ali konačno se promenilo godišnje doba, zemlja se odledila i prestala je njena mučnina. Henry je prošao svoj prvi rođendan, Edward svoj drugi, a Billy treći. Beba, koja se ritala i igrala u njenom stomaku, trebala se roditi svaki

čas. Jednom, tokom proleća 1912. šerif je prošao pored kolibe i stao pitati Ellu je li joj se javio muž. Mogla je reći istinu – nije joj se javio i nije imala pojma gde je.

Par dana nakon šerifove posete, Billy i Edward su se igrali iza kolibe gde je mali potok nakvasio zemlju. Billy je hteo pokazati svojoj braći koliko je jak, pa je podigao najveći kamen koji je mogao dići, podigao ga iznad glave i bacio prema potoku. Kamen je utonuo duboko u mulj uz vodu, prskajući blato po Edwardu, koji je odmah zaplakao i odgegao se do kolibe. Veselo je zacvrkutao crvendać. Billy je pretraživao grane dok nije našao pticu na obližnjem drvetu. Napravio je korak prema njoj i ptica je odletela. U tom se trenutku dogodilo nešto vrlo neobično što se urezalo u njegov malen um i postalo prvo značajno sećanje iz detinjstva. S mesta gde je sedeo crvendać došao je zvuk kao kad vetar šuška lišćem – *huussss*. A tada je iz drveta progovorio dubok glas – vrlo jasan, ljudski glas – koji je rekao: "*Ti ćeš živeti blizu grada koji se zove New Albany*."

S prestravljenim vriskom Billy je otrčao do kolibe što je brže mogao na svojim gegajućim nogama, vrišteći: "Mama! Mama!"

Ella je brisala blato s Edwardovog stomaka. "Billy, šta se dogodilo?" pitala je dok je grlila svog najstarijeg sina.

"Ptica mi je govorila, mama. Čuo sam je kako peva na drvetu, a zatim mi je progovorila."

Ella se nasmejala: "Sanjao si, dete."

Ali Billy je insistirao. "Čuo sam je, mama. Čuo sam da govori."

"I šta je ta ptica rekla?" zezala se Ella i dalje misleći da je Billy to izmislio.

"Rekla je da ćemo živeti blizu grada koji se zove New Albany."

Odgovor ju je iznenadio. Nije joj izgledalo kao nešto što bi malo dete smislio u igri. Izašla je iza kolibe i zvala u šumu: "Hej! Ima li nekoga tu?" Kada se vratila unutra, Billy je pitao: "Mama, gde je New Albany."

"To je grad u Indiani, s druge strane reke od Louisvillea, Kentucky, nekih sto milja odavde. Billy gde si čuo da su govorili o New Albany?"

"Nikad nisam čuo za New Albany, mama, dok mi ta ptica nije rekla. Mama, kad ćemo živeti tamo? Hoće li tata živeti tamo s nama?"

Ella je klimnula glavom.

Nakon nekoliko nedelja stiglo je dugo očekivano pismo od Charlesa. Ella je sela za sto napravljen od panja i zagledala se u kovertu koju je držala u svojim drhtavim prstima. Billy je stajao na svojim nožnim prstima vireći na sto. "Otvori je, mama."

Ella se nervozno nasmejala: "Naravno, dugo smo ovo čekali. Zašto još čekati?"

Pažljivo je odlepila zalepljeni rub, izvadila pismo iz koverte, otvorila ga i počela čitati. Budući da joj je otac bio školski učitelj, bila je pristojno obrazovana. Charles gotovo nije bio obrazovan i nije znao ni pisati ni čitati, čak ni vlastito ime. To mu je pismo napisao jedan od njegove braće koji je živio u Luisvilleu.

"Šta piše, mama?" pitao je Billy.

Čitala je na glas. "Piše da ti je tata u Indiani. Našao je stalan posao i mesto gde ćemo živeti i želi da odmah dođemo. To je u malom gradu koji se zove Utica, oko deset milja severno od –" Nenadano je stala i iznenađeno pogledala svog trogodišnjeg sina. Kako je to moguće?

"Gde, mama? Gde je Utica?" ustrajao je Billy.

Ella je polako rekla: "Billy, živećemo deset milja severoistočno od New Albany u Indiani."

Poglavlje 2
Njegova prva vizija
1912. – 1916.

CHARLES BRANHAM je u tom pismu poslao dovoljno novca da Ella može unajmiti kočiju za preseljenje. Osim svoja tri nestašna sina, imala je vrlo malo prtljage. New Albany se nalazi nešto više od sto milja severno od Burkesvillea. Budući da je bila pred porod, Ella je strepila od putovanja. Ali trogodišnjem Billyju, koji nikad nije video ništa izvan planine na kojoj je bila njihova koliba, to se putovanje činilo uzbudljivom avanturom. Posebno je bio zadivljen ravnim niskim drvenim mostom preko reke Ohio između Luisvillea u Kentuckyju i New Albanyja u Indiani. Još deset milja severno i stigli su svojoj novoj kući, u malom gradu Utica u Indiani.

27. maja 1912. Ella je rodila četvrtog sina i dala mu ime Melvin. To je leto Charles radio za lokalnog farmera. Bio je to ubitačan posao. Ponekad je morao ići iza konja i orati dvanaest sati na dan, znojeći se pod užarenim suncem. Nekoliko je puta došao kući toliko izgoren da mu se majica zalepila za leđa, pa ju je Ella morala izrezati makazama. Kad je kukuruz nikao, Charles je provodio dane s motikom

uklanjajući korov između redova kukuruza. Na početku su mu ruke bile pune žuljeva i krvarile, a kasnije mu je koža otvrdnula. Sve je to trpio za sitnih 75 centi na dan.

Te jeseni se Charles vratio seči drva što mu je bilo prihvatljivije nego raditi kao farmer. Odrastao je u šumi i u ranoj je dobi počeo seći drva. Iako je imao samo nešto manje od 70 kg, Charles je bio mišićav i toliko vešt drvoseča da je sam mogao utovariti trupac od 400 kg na kola. Ali kako se približavala zima, Charles je postajao nezadovoljan. Živelo ih je šestoro u drvenoj kućici s jednom prostorijom koja nije bila ni veća ni bolje sagrađena od kolibe koju je ostavio u Kentuckyju. Seča drva ga je razdvajala od porodice ponekad i nedeljama. Ne želeći da mu se žena muči kao prošlu zimu, Charles je počeo tražiti bolje rešenje.

Došlo je proleće 1913. pre nego je Charles našao nešto trajno. Dobio je posao u Jeffersonvilleu u Indiani. Radio je za gosp. Wathena – multimilionera koji je bio vlasnik Wathen Destilleries i suvlasnik profesionalnog bejzbol tima – Louisville Colonela. Unajmio je Charlesa za ličnog vozača jer je dobro znao s konjima. Posao nije bio dobro plaćen, ali je imao dodatne pogodnosti – naročito, besplatno mesto za život na posedu gosp. Wathena koje je sadržavalo drvenu kolibu s dve prostorije, staru štalu veliko dvorište i mali vrt koji je Charles mogao koristiti za sebe. Gosp. Wathen je takođe imao i obližnju mlekaru, a Charles je mogao svako veče doneti kući kanticu mleka – što nije malo za oca četvorice dečaka u razvoju.

Jeffersonville je bio grad četiri milje severoistočno od New Albany na putu uz reku koja je često zvana Utica Pike. Gospodin Wathen je živeo sedam milja izvan grada na velikom imanju. Koliba u koju se Charles upravo uselio bila je na brežuljku s pogledom na reku Ohio. Spolja je bila obložena pločama koje je nagrizao zub vremena, a iznutra

su pukotine između drva bile zatvorene blatom. Koliba je imala zemljani pod, dve prostorije, prostor za spavanje u potkrovlju među potpornjima krova iznad jedne od prostorija. Merdevine do prostora za spavanje bile su napravljene od dva mlada stabla. Premestili su pretesterisani panj sa sredine jedne prostorije i na panj stavili tanke kamene ploče. Na njima je stajala peć na drva napravljena od prazne bačve za ulje. Za kuvanje je Ella koristila "kuku". Čak su imali i petrolejsku lampu za svetlo. Uzimajući sve u obzir, bilo je puno bolje nego ona brvnara s jednom prostorijom u koju su se sklonili u Utici.

Na brežuljku ispred kolibe nalazilo se stablo jabuke koje je raširilo svoje grane iznad malog potoka. Hladna potočna voda služila je kao hladnjak tokom velikog dela leta i sprečavala brzo kvarenje mleka, surutke i putera. (Charles nije smeo tu držati kajmak, imao je previše malih Branhama koji bi to pohlepno pojeli.) Potok je opskrbljivao kuću vodom negde do sredine avgusta kada bi presušio. Tada su morali crpsti vodu iz bunara koji se nalazio kraj štale i nositi je uz brežuljak do kuće.

Billy je voleo potok i njegovo ključanje. Na ekseru zakucanom u stablo jabukovog drveta visila je kantica za piće, ali ju je Billy retko koristio. Voleo je leći na stomak na bujnu travu i staviti usne u vodu i tako se napiti. Zatim bi napunio bokal i odneo ga svom ocu u polje.

Charles je uvek dolazio kući na večeru jako gladan. Budući da nisu imali vodu u kući, oprao bi se iza kolibe gde se uz jabukovo drvo nalazila klupa. Klupa je bila samo stajska daska s jedne strane prikucana za stablo, a s druge je imala još jednu dasku kao nogu i ispod dijagonalnu dasku kako bi klupa bila stabilna. Sva bi četiri dečaka stala u red iza tate da se okupaju. Kada bi Charles zasukao rukave svoje ručno izrađene košulje da se nasapuna, napeli bi mu se mišići. Billy je ponosno gledao svog tatu, misleći: "To je

moj tata. On je jak. Živeće sto godina. Kad budem star i dalje ću gledati svog tatu s velikim mišićima." Charles je bio visok samo 170 centimetara. Billy je nasledio očevu tamnu, kovrdžavu kosu i lepo irsko lice ali ne i njegovu snažnu građu, nego je bio mršav i žilav na majku.

Billy je bio sledeći na redu za kupanje. Dobro je pazio da mu domaći lužnati sapun ne uđe u oči. Jednom je naučio lekciju. Obrisao se peškirom koji je njegova majka napravila od prazne vreće za kukuruzno brašno. Peškir je bio grub i neugodan, stoga se Billy lagano prebrisao. Iznad klupe za kupanje, na drvetu, stajao je komad razbijenog ogledala kojeg je držalo pet savijenih eksera. Billy se popeo na klupu da se može videti i počešljati limenim češljem i popraviti svoje razuzdane kovrdže.

Charles je sto i klupe napravio od stajskih dasaka. Klupe su sličile crkvenim klupama. Billy je na večeri uvek sedeo uz svog oca. Uobičajena je hrana bila supa od pasulja, kao i kukuruzni hleb, kuvani luk i surutka. Ella bi ispekla kukuruzni hleb u peći, stavila ga na tanjir i poslala tanjir oko stola tako da si svako može odlomiti komad hleba. Billy je uvek uzimao okrajak jer je okrajak imao puno kore, a on je voleo umočiti koru kukuruznog hleba u supu.

14. MAJA 1914. Billy je dobio novog brata, Edgar Lee Branhama. U sledećih nekoliko godina Billyjev je život ušao u ugodnu rutinu. Svaku nedelju popodne bi njegov otac pozajmio mazgu i natkrivenu kočiju od gosp. Watherna, ukrcao svoju porodicu i odvezao ih sedam milja u grad da kupi namirnice. Četiri najmlađa Branhama su skakali iza po svežnjevima slame, a Billy je sedeo napred na klupi s ocem i majkom. Billy je uvek bio uzbuđen oko odlaska u trgovinu jer je znao tačno šta će se dogoditi.

Charles, koji je zarađivao 3 ipo dolara nedeljno, često je 3 dolara od toga potrošio u trgovini mešovite robe. Ponekad bi se istrošio kupujući vrećicu smeđeg šećera ili posudu slanog keksa, ali najčešće bi kupio osnovne namirnice kao što su pasulj, krompir i kukuruzno brašno – stvari koje su dugo trajale. Nakon što bi Charles platio račun prodavac, gospodin Grover, bi mu dao vrećicu slatkiša (pepermint štapića) za njegove dečake.

U kočiji je pet pari očiju pažljivo gledalo kako tata pravedno deli četiri štapića na svojih petero dečaka. Četiri su dečaka odmah posisali svoje pepermint štapiće do kraja. Ali Billy je bio mudar. On je svoj posisao samo malo, a zatim zamotao svoj slatkiš u komad smeđeg papira kojeg je poderao od vrećice za namirnice i spremio ga u džep. Kasnije je od toga imao koristi.

Subotom uveče su napunili kedrenu kadu vrućom vodom i jednom se nedeljno okupali, jedno za drugim, bez menjanja vode. Ella je dobro natrljala Billyja sapunom, govoreći: "Hoću da se sijaš kao oguljeni luk." Zatim ga je prebrisala grubim peškirom skoro mu guleći kožu. Znala je da Billy nema uravnoteženu ishranu, pa ga je svake nedelje nakon kupanja naterala progutati kašiku ricinusovog ulja, za koje je verovala da će mu pomoći u sprečavanju prehlade. Billy je gledao tu veliku kašiku punu masnog ricinusovog ulja i molio: "O, mama, molim te, nemoj me na to terati. To me čini bolesnim. Ne mogu ga podneti."

Odgovorila bi mu: "Ako te ne učini bolesnim, neće ti pomoći."

Billy bi začepio nos i uzeo kašiku u usta, pokušao progutati, skoro povratio, protresao se i konačno uspeo progutati.

Nedeljom je Ella kuvala "gulaš od svega" – repe, mrkve, kupusa, krompira, pasulja i komada govedine. Sve

bi to zajedno skuvala u jednoj posudi. Od onoga što bi preostalo hranili bi se dva ili tri dana.

Ponedeljkom je Ella prala rublje napolju ispred kolibe u velikom gvozdenom kotlu grejanom na otvorenoj vatri. Billy je, kao najstariji, morao seći trsku za vatru. Takođe je bio zadužen za punjenje kotla vodom – težak posao za dečaka njegovih godina i visine.

"William," pozvala bi.

"Da, mama."

"Idi na potok i donesi kantu vode."

Billy je mislio na to koliko je teška ta kedrena kanta, čak i kad je bila polu puna. Radi toga je u džepu čuvao deo pepermint slatkiša zamotanog u papir. Tada bi našao svog brata Edwarda i rekao mu: "Humpy," Billy je često svog brata zvao Humpy, "evo šta ćeš uraditi. Pustiću ti da ližeš ovaj slatkiš dok nabrojim do deset ako odeš i umesto mene doneseš tu kantu vode." Edward bi vrlo rado otišao po vodu, a Billy ga je nagradio da si uzme pepermintni štapić. Billy bi počeo brojati: "Jedan, dva, tri…"

Edward je prigovarao, ližući što je brže mogao: "Ne tako brzo. Brojiš prebrzo. Počni ponovo."

Billy bi počeo iznova i Edward bi dobio nekoliko dodatnih lizova. Tada bi Billy zamotao pepermintni štapić i vratio ga u džep. Ponedeljkom je bilo još poslova, ali dok god je bilo njegovog slatkiša Billy se izvlačio.

Na dan kad je prala rublje, Ella je koristila ravan orahov štap za mešanje robe u vrelom kotlu i njime vadila rublje kad je bilo gotovo. Taj je štap visio na samom ulazu u kolibu i služio je za više stvari. Ella je njime ravnala grude u slamnatom dušeku i ravnala jorgane na krevetu. Charles ga je koristio i kao šibu. Ponekad bi, ako bi neki od dečaka bio nevaljao i očekivao batine, orahov štap tajanstveno nestao. Charles bi se uvek snašao i bez njega

koristeći kaiš napravljen od jednog starog pojasa ili koristeći štap za guranje baruta u pušku. Svi su se Branhami "obrazovali" napolju u maloj kućici za drva trčeći oko svog tate što su brže mogli dok ih je on šibao po crvenoj stražnjici. Charles je to nazivao: "Šibanjem đavola iz njih."

Jednom je Edward pripremio neposlušan plan. "Billy," rekao je, "mama i tata kopaju u vrtu. Idi i uzmi malo šećera, ja ću uzeti keks i naći ćemo se u štali." To se Billyju činilo fer. Ella je smeđi šećer držala u kutiji u kolibi. Često ga je mešala s vodom kad bi im za doručak pravila šećerni sirup za palačinke. Billy se ušunjao u kolibu, uzeo šaku šećera i krenuo prema štali.

Vrt se nalazio niz brežuljak na pola puta između kuće i štale .Charles se uspravio od kopanja, brišući čelo crveno – belom maramicom. Primetio je svog najstarijeg sina kako hoda s ukočenom rukom kao da nešto skriva. Rekao je: "Gde ideš, William?"

"Idem dole do štale."

"Šta imaš u ruci?"

Billy je pomislio: "O! O !" Pokušao se izvući. "Kojoj ruci?"

Charles je rekao: "Dođi ovde."

Nakon toga Billy dugo vremena više nije želeo šećer.

KRAJEM AVGUSTA 1916. nakon što je parni kombajn požnjeo žito, Ella je stavila novu slamu u sve madrace. Te noći, malo nakon što su poslali dečake na spavanje u potkrovlje, Billy je vrisnuo kao iglom proboden. Ella je požurila do merdevina i pitala: "Billy, ma šta ti se dogodilo?

"Mama, nešto je sa mnom u krevetu!"

"To je samo skakavac koji se zametnuo u novoj slami. Smiri se i idi spavaj."

"Mama, ne mogu ići spavati dok ta životinja skače unutra."

Ella je uzela lampu i popela se u potkrovlje da Billy može videti kako otvoriti strunjaču i prekopati po svežoj slami i naći nevaljalog skakavca. Provukao ga je kroz pukotinu između krova i zida i pustio ga napolje.

Kasnije se Ella smejala na taj događaj kad ga je prepričavala Charlesu. Ali mu nije mogla reći za svoju duboku zabrinutost za Billyja. Dečak je u zadnje vreme bio razdražljiv i hrana mu nije dobro padala. Nekoliko se puta u zadnjih nekoliko meseci žalio na dizanje želuca i gotovo povraćao želudačnu kiselinu. Je li nervozan što će brzo krenuti u školu? Ili ga muči nešto drugo? Je li to povezano s očevim pićem?

U septembru su Billy i Edwad zajedno krenuli u školu. Billy je imao sedam ipo godina. Iako je bio 11 meseci stariji od svog brata Edwarda, visinom su mogli proći za blizance, Edward je bio mrvicu niži.

Billy nije imao odeću za školu. Tokom leta je bio bosonog i bez majice, noseći samo poderane pantalone od radnog odela sa zakrpama. Porodica si nije mogla priuštiti novu odeću pa je Ella improvizovala: uzela je kaput koji je Charles nosio na njihovom venčanju, razrezala ga i sašila pantalone. Charles je doneo kući bele čarape i korišćene patike koje su mu jedva odgovarale i to je upotpunilo Billyjevu garderobu.

Kada ga je Ella obukla za njegovu novu pustolovinu, rekla mu je: "Evo! Daj da te pogledamo." Odmakla se da ga vidi. Zbog golih se rebara činio jako malen i mršav. Izgledao je zaostao zbog čupave kose koja mu je visila niz vrat, zakrpljenih pantalona i korišćenih patika. Ella se nasmešila i rekla: "Zar ne izgledaš kao "vijugavi"

Kentuckyjan." Napravila je sve što je mogla s onim što je imala. Nažalost, njen će najstariji sin morati ići u školu bez majice.

Hladnog septembarskog jutra 1916. Billy i Edward su se vukli putem uz reku do Utica Pike škole koja je bila tipična seoska školska zgrada s jednom prostorijom, smeštena na brežuljku s pogledom na reku Ohio. Mnogo godina mu je učiteljica bila gospođa Temple. Ona je poučavala svih osam razreda s učenicima u uzrastu od 6 do 15 godina.

U školi je Billy naučio više od čitanja, pisanja i računanja. Njegov se pogled na svet odjednom proširio. Dok je sedeo u razredu, imao je vremena upoređivati se s drugom decom. Razlike su bile očigledne . Oni su bili seoska deca kao i on, ali većina ih je imala lepu odeću i cipele koje su im odgovarale. I svi su imali majice. Druga su deca za ručak jeli sendviče i imali za desert slatkiše ili kolač. Billy je jeo pasulj, a neke dane nije jeo ništa. Počeo je shvatati da je njegova porodica siromašna.

Na početku je Billy bio odbačen od druge dece. Nazivali su ga "palentarom" i zadirkivali jer je govorio smešnim planinskim naglaskom tipičnim za ljude iz Kentucky planina. A smejali su mu se i zato što je izgledao poderano i prljavo.

Nekoliko nedelja nakon početka škole, Billy i još neki dečaci su odlučili provesti popodne pecajući na "ledenoj" bari iza Branhamove kolibe. Zvali su je "ledenom" jer je gospodin Wathen svake zime iz nje lomio komade leda i stavljao ih u piljevinu i zatim ih tokom leta koristio za održavanje hladnoće hladnjaka u mlekari. Billy je bio oduševljen što su ga dečaci uključili u svoje planove. Ne samo da je voleo pecati, već je želeo biti "deo ekipe".

Nakon škole je Billy otrčao kući u želji da iz potkrovlja uzme svoj ručno napravljeni štap za pecanje.

Patike mu baš i nisu odgovarale, te su mu napravile bolan žulj na palcu. Taj je dan u školi bio zaokupljen žuljem. Svaki put kad je pomaknuo prst, žulj ga je toliko boleo da se nije mogao koncentrisati na učenje. A sada je, u ovom uzbuđenju i žurbi, vrlo lako zanemario bol. Uleteo je u kolibu i taman stao nogom na merdevine kad je osetio da ga snažna ruka hvata za rame. Otac ga je okrenuo.

"Billy, imam važan posao za tebe popodne. Želim da mi doneseš vodu za kotlove (za proizvodnju alkoholnog pića)."

Ukočilo mu se srce, ruke i noge… "Ali, tata, hteo sam popodne ići pecati sa svojim prijateljima."

"Sutra možeš ići pecati. Večeras planiram pretakati kukuruzni viski i kasnim. Moram imati dovoljno vode u šupi za hlađenje cevi. Ti si dovoljno star za rad i moraš mi pomoći. Kante su u štali pored pumpe. Ajde se sad presvuci. Ja ću biti u šupi i pripremiti kotlove."

Billy se polako popeo merdevinama , okrećući glavu da mu otac ne vidi suze.

"I zapamti," dodao je Charles, "ni reč mami. Nikome o tome ne smeš reći ni reč."

"Da, tata."

Iako nacionalna zabrana proizvodnje i prodavanja alkohola nije izglasana do 1919, neke su države imale na snazi zakone protiv pića još od rane 1906. Indiana je 1916. bila "suva" zemlja. Charles nije mogao bez viskija. Budući da nije imao dovoljno novca da ga kupi na crnom tržištu, imao je komšiju, gospodin Dornbusha, koji je napravio kazan za alkohol u šupi iza kuće i proizvodio svoje domaće alkoholno piće. Nakon što su žednim komšijama prodali ono što im je ostalo i zaradili malo novca, odlučili su napraviti drugi kazan. Večeras će upaliti oba kazana i sve mora biti spremno.

Billy je dugo sedeo na svom slamnatom dušeku, osećajući svoj žulj pri svakom otkucaju srca. Naposletku je skupio snagu da se presvuče. Uz veliko olakšanje skinuo je cipele. Svukao je školske pantalone i obukao one od radnog odela. Nije imao tregere pa je pantalone držala guma sa ekserima koji su služili kao dugmad. Ekseri su se lako provlačili kroz rupe za dugmad u pantalonama i, budući da su bili zakrivljeni, nisu ispadali. Zatim je "potkovao" svoj prst, odnosno zavezao kukuruzni klip ispod bolesnog prsta kako ne bi ulazila prašina.

Polako se spustio niz merdevine i spustio niz brežuljak do bunara kraj štale . Dve kante za melasu su stajale pored ručke od pumpe. Billy ih je napunio do vrha. Svaka je kanta zaprimala nešto manje od 2 litre vode, što je bilo sve što su njegovi sedmogodišnji mišići mogli podići za improvizovane ručke od konopca.

Popodne je bilo toplo i savršeno mirno. Ni dašak vetra nije pomerao suvu, žutu travu. Kada je Billy krenuo uz stazu čuo je smeh koji je dolazio s obližnje "ledene" bare. Prijatelji su mu već bili tamo, pecali, šalili se, zabavljali se. Billyjevo se razočarenje pretvorilo u potok suza.

Na pola puta niz brežuljak, uz vrt, Billy je seo da se odmori u hladu velike bele topole. Na licu su mu se pojavile prljave crte gde su prošle suze. Jecao je: "Nije li ovo užasno, svi ti dečaci tamo pecaju, a ja moram biti kući i nositi vodu." Začuo je zvuk poput šuškanja lišća na vetru – *huussss*. Ali nije osetio povetarac. Pomislio je: "Šta je to?" i pogledao okolo. Lišće je, koje je upravo postajalo smeđe, bilo savršeno mirno. Nigde nije mogao videti dašak vetra. Nastavio je sa svojim nezadovoljstvom. "Njihove tate ne rade ovo. Zašto ja moram nositi vodu za te kazane za proizvodnju alkoholnog pića?"

Ponovo je čuo šuškanje lišća. Ustao je i pogledao grane iznad sebe, ali nije vidio ništa da se pomiče. Još se malo jadao, a zatim uzeo svoje kante uz stazu, a njegov je "potkovan" prst za njim vukao crtu po prašnjavoj stazi. Prošao je vrlo malo kad je ponovo čuo taj zvuk - *huussss* – glasnije nego pre. Billy se okrenuo i sad je video. Pijavica se vrtložila u granama na pola stabla. To samo po sebi nije bilo neuobičajeno. Pijavice su bile uobičajene za jesen. Često ih je video kako kruže poljem, podižući suvo lišće i noseći ga sa sobom. Ali te su pijavice uvek negde išle, uvek su se kretale po nekom području. Međutim, činilo se kao da ova stoji na mestu. Fasciniran, Billy je gledao šuškanje i vrtlog zelenog, smeđeg i žutog lišća.

Iznenada se iz drveta oglasio dubok, jasan i glasan glas, govoreći: "*Nikada nemoj piti, pušiti niti uprljati svoje telo na bilo koji način, jer imam posao za tebe kad odrasteš.*"

Billy je reči čuo jasno kao da mu ih je rekao njegov otac – ali to nije bio glas njegovog oca. Nikad pre nije čuo tako impresivan glas. Ispustio je kante i otrčao prema kolibi, vičući iz sveg glasa.

Ella ga je zagrlila. "Billy, šta je? Je li te ugrizla zmija?" Verovatno je pomislila da joj je sin, dok je prolazio pored vrta, stao na rusoglavku – otrovnicu čestu u tom području.

"Ne, mama," promrmljao je, pokazujući dole niz brežuljak. "Tamo je čovek u tom stablu tamo dole."

"O, Billy, Billy. Ma daj. Jesi li stao i zaspao?"

"Ne, mama. Tamo je čovek u tom stablu i rekao mi je da ne pijem ni ne pušim."

Na ovo se Ella nasmejala. Zagrlila je svog sina i poljubila u čelo, pokušavajući ga umiriti. Ali je Billy i dalje bio histeričan i nije se mogao umiriti. Stavila ga je u krevet,

a zatim požurila do najbližeg komšije koji je imao telefon i pozvala doktora . Nakon što je čuo priču, doktor je rekao: "Dečak je samo nervozan. Proći će ga to."

Te je večeri Billy ponovio svoju priču na večeri. "Tamo je čovek u tom stablu i čuo sam šta mi je rekao. Više nikad neću proći kraj tog stabla." I nikad nije. Od tog dana nadalje, kad god bi išao do staje, obilazio je tu topolu idući okolo s druge strane vrta.

NAKON DVE NEDELJE Billy i Edward su bili ispred kolibe igrajući se klikera ispod jabukovog stabla kad je Billy iznenada osetio da je na njega došlo nešto neobično – pritisak od kojeg se naježio, kao da ga je okružila nekakva nevidljiva sila . Podigao je pogled. Reka Ohio mu se činila nekako bližom nego pre. Dok je Billy gledao niz reku prema Jeffersonvillu, počela se menjati šikara pred njegovim očima. Iz obale je nastajao most, premošćavajući reku, deo po deo, gradeći se kao u ubrzanoj snimci. Nije bio poput niskih, ravnih mostova koje je prešao kad se selio u Indianu. Most se činio velikim, bio je to široki gvozdeni rešetkasti lučni viseći most. Billy nikad pre nije video nešto tako. Pažljivim gledanjem primetio je ljude kako rade visoko iznad reke. Zatim je video pucanje konstrukcije. Ljudi su pali s nosača kao u usporenom snimku. Billy ih je prebrojao dok su padali. Video je 16 ljudi kako nestaju u tamnoj vodi.

Ispustivši kesicu sa klikerima, Billy je otrčao kući, nekontrolisano vrišteći. Ella je dala sve od sebe da ga smiri. Kad je konačno uspeo ispričati priču, ona mu je rekla: "Billy, sanjao si to."

Billy je insistirao: "Ne, mama. Obuzeo me taj neobičan osećaj i tada sam pogledao reku i gledao sam ravno u nju! Video sam to! O, mama, bojim se."

Charles je izneo svoje mišljenje: "Dečak je samo nervozan, kao što je doktor rekao."

Ali Ella nije baš bila sigurna. Setila se dana od pre četiri godine kad je Billy promrmljao nešto o ptici koja mu je rekla da će živeti blizu New Albany. Začudo, to se ispunilo. Most preko reke? Pogibija šesnaest ljudi? Šta ako se to jednog dana dogodi? Ella je zapisala događaj, misleći: "Videćemo."

Poglavlje 3
Ukus siromaštva
1916. – 1917.

ŠKOLA JE U MNOGOME PROŠIRILA Billyijevo znanje. Naučio je o svetu izvan zelenih brežuljaka Indiane i Kentuckyja – svetu u ratu. Čuo je imena država za koje nije ni znao da postoje – Nemačka, Austrija, Mađarska – i naučio da su te države oformile savez protiv Francuske, Velike Britanije i Rusije. Iako su se u jesen 1916. Sjedinjene Države još uvek držale po strani, gospođa Temple je informisala svoje učenike o spoljnim događanjima. Često bi u školu donosila novine i čitala deci članke o ratu. Billyjevu su maštu uzburkali izvještaji o vojnicima i generalima, žestokim bitkama i romantičnim herojima. Ponekad bi proveo polovinu od sat vremena odmora za ručak proučavajući slike vojnika u novinama. Ponekad je čak i video vojnike u predgrađu Jeffersonvillea. Njihove su doterane vojne uniforme budile maštu sedmogodišnjeg dečaka, zbog čega je i sam želeo postati vojnik.

Lloyd Ford, Billyjev školski prijatelj, zaradio je izviđačku uniformu prodajom časopisa *Pathfinder* tokom

letnih meseci. Lloyd ju je često nosio u školu, na čemu mu je Billy zavideo. Napred je imala bedž, na rukavu činovničke trake, šešir poput vojničkog i pantalone s crtom sa spoljne strane svake nogavice. Činilo se kao da je Lloyd Fordova uniforma sve što je Billy želeo od odeće. Kad bi makar imao takvu uniformu, osećao bi se jako važno.

Jednog je dana Billy skupio dovoljno hrabrosti i pitao: "Lloyd, kad iznosiš tu uniformu, bi li je hteo dati meni?

Lloyd je rekao: "Naravno, Billy. Daću ti je."

Krajem oktobra je zahladilo. Mraz je svako jutro prekrivao polja i retko se otapao pre deset sati. Billy je, i dalje bez majice, drhteći trčao po Utica Pike. Kad bi u školu stigao ranije, mogao se ugrijati uz ugljenu peć od livenog gvožđa pre nego što bi počela nastava i morao sesti na svoje mesto. Verovatno ga je videla gospođa Wathen, žena Charlesovog šefa, kako go do pojasa trči u školu, jer mu je jednog dana dala rabljeni kaput s bedžom orla na rukavu. Uživajući u luksuzu topline, Billy je nosio taj kaput kad god je radio ili se igrao izvan kolibe. U školi je kaput držao zakopčan do grla da niko od druge dece ne vidi da ispod nema majicu.

Budući da su spavali u potkrovlju, Billy i njegova braća su mogli videti zvezde vireći kroz pukotine između krovnih pločica. Kad je počeo padati sneg, Ella je prekrila svoje sinove ceradom da tokom spavanja ostanu suvi.

Ujutro bi cerada bila prekrivena snegom.

Ella je pripremala doručak, tople kekse i šećerni sirup, pre nego što su se dečaci probudili. Jednog je jutra otišla do merdevina i pozvala: "Billy! Spusti se s Edwarom na doručak."

Billy je odgovorio: "Mama, ne vidim. Nešto mi je u očima." Hladan vetar, koji je celu noć duvao kroz potkrovlje, zalepio mu je kapke.

Ella je rekla: "Nešto ti je u očima. Samo malo, idem po rakunovu mast."

Kad god bi Charles ulovio rakuna, odvojio bi salo od mesa i Ella bi ga skuvala i tako dobijenu mast spremila u limenku. Rakunova je mast bila porodični lek za sve. Ella bi je davala deci kod težih prehlada, zajedno s terpentinom i petrolejom. To su pili i kod upaljenog grla. A sada je Ella toplom rakunovom mašću masirala dečakove kapke dok nisu otvorili oči.

Billy i Edward su do škole hodali po snegu, ponekad prateći kola, a ponekad probijajući se kroz nanose snega. U školu su dolazili mokri do kolena. Srećom, mokre bi se cipele i pantalone osušile do ručka.

Uvek su ručak nosili zajedno u dvolitrenoj kantici za šećerni sirup. U kanticu bi im mama stavila malu posudu punu kuvanog povrća, još jednu posudu punu pasulja, dva komada kukuruznog hleba ostalog od doručka i dve kašike. Billy je osetio miris pečenog hleba druge dece za vreme ručka, tako dobar miris. Sad je znao da druga deca jedu sendviče i slatkiše za ručak, te se stideo da drugi vide njegov siromašan pasulj i kukuruzni hleb, zato su on i Edward odlazili do reke, seli na drvo i podelili među sobom posudu kuvanog povrća i svoj ručak pojeli nasamo. Prvo je Billy uzeo kašiku pasulja, a zatim bi Edward uzeo svoju kašiku, pa ponovo Billy, i tako naizmenično, pazeći da obe posude podele ravnopravno.

Pred Božić 1916., gospođa Temple je sa svojim učenicima rezala trake crvenog, belog i plavog papira i od njih su napravili lance da ih odnesu kući i stave na božićna drvca. Charles nikad pre u svojoj kolibi nije imao božićno drvce, ali kad je Ella videla ukrase svojih sinova, odlučila je

da će ove godine biti drugačije. Uzela je sekiru i otišla u šumu, te donela mali bor. Omotala je dva papirna lanca oko grana, ali je drvce i dalje izgledalo golo. To leto je Charles uzgajao u vrtu kukuruzne kokice, pa je Ella mislila da je sad idealno vreme da ih iskoristi. Ispekla ih je na otvorenoj vatri u pokrivenoj zdeli. Povezala je kukuruzne kokice iglom i koncem u dugački lanac, a zatim omotala lanac nekoliko puta oko bora dok nije bila zadovoljna da božićno drvo izgleda onako kako treba izgledati.

Nakon ukrašavanja drveta, Elli je ostalo nešto kukuruznih kokica, pa ih je stavila u dvolitrenu kanticu za šećerni sirup i poslala s Billyjem i Edwardom u školu za ručak. Dečaci su svoju kanticu s ručkom držali u garderobi, na polici iznad mesta gde su druga deca držala svoje kapute. (Billy je i dalje celo vreme nosio svoj kaput, čak i u razredu.) Nakon deset sati, Billy se setio kukuruznih kokica. Kakav im je ukus? Zatim je pomislio: "Šta da ih probam pre ručka?" Podigao je ruku i zamolio gospođu Temple sme li otići na spoljni WC. Ona ga je pustila. Dok je Billy prolazio pored garderobe, skinuo je poklopac s kantice, uzeo veliku šaku kokica i zatim vratio poklopac na njegovo mesto. Otišao je napolje iza zidanog odžaka i pojeo ukusne kukuruzne kokice. Pažljivo je obrisao ruke i lice pre nego što se vratio unutra, kako se njegovo varanje ne bi otkrilo.

Za vreme ručka Billy i Edward su otišli do reke i seli na svoje drvo. Obojica su prvo hteli jesti kukuruzne kokice. Kad su otvorili kanticu, videli su da je nestala trećina kokica. Edward je pogledao Billyja s bezazlenim iznenađenjem i rekao: "Pa, nešto se dogodilo kokicama."

Billy se pokušao praviti iznenađenim kao njegov brat. "Da, stvarno je."

Edward nije posumnjao šta se zaista dogodilo.

Za badnjak su dečaci obesili svoje čarape. Ujutro je svaki od njih u čarapi našao narandžu i tri slatkiša. Billy je pomislio: "Kako je dobar taj Deda Mraz što je došao i doneo mi ovo." Tog je dana pojeo svoju narandžu, a koru je osušio i nedeljama nosio sa sobom u kaputu, ližući je kao slatkiš.

Negde u januaru 1917. Billy je primetio da Lloyd Ford nakon božićnih praznika više ne nosi u školu svoju izviđačku uniformu. Pitao je: "Lloyd, šta je s izviđačkom uniformom?"

Lloyd je rekao: "Oprosti Billy. Zaboravio sam da si je želeo. Pitaću mamu." Sledećeg je dana Lloyd doneo razočaravajuću vest. "Mama je uzela kaput i od njega napravila prostirač za psa, Billy, a od pantalona je napravila zakrpu za tatine pantalone. Nije mi ostalo ništa nego jedna nogavica.

Billy je nepopustljivo odgovorio: "Onda mi donesi tu nogavicu."

Sad je Billy bio ponosan vlasnik jedne nogavice iznošene izviđačke uniforme, sa crtom s bočne strane i kanapom za stezanje na jednom kraju. Toliko je želeo nositi tu nogavicu u školu, ali nije mogao smisliti kako. Stoga je ugurao nogavicu u džep kaputa da mu bude na dohvat ruke kad bude imao dobar izgovor. Nije morao dugo čekati.

Velika se zimska oluja obrušila svojom belom žestinom na područje Indiane. Na nekim su mestima nanosi snega bili viši od 5 metara. Zatim je pala kiša sa snegom, pa je po stablima i snegu nastao sloj leda, što je bilo savršeno za sankanje. Učenici iz Utica Pike škole su odmor za ručak proveli sankajući se niz obližnje brdo. Sva su deca imala kupljene sanke – sva, osim Billyja i Edwarda. Billy se setio velike metalne posude za pranje rublja na smeću pored reke. Doneo ju je i ubrzo su se on i Edward pridružili drugoj deci na vrhu brda. Popeli su se u posudu za pranje

rublja – Billy je sedeo nazad i omotao noge oko svog brata Edwarda koji je bio napred – i sjurili su se niz brdo, prevrćući se. To je bilo zabavno, ali je ubrzo otpalo zarđalo dno posude, pa su morali naći nešto drugo što će iskoristiti kao sanke. Sad su oblikovali cepanicu, skačući po njoj dok se prednji deo nije neznatno iskrivio. Sneg je bio dovoljno zaleđen da je to valjalo, pa su se dva dečaka popela na svoje improvizovane sanke i velikom se brzino spustili niz strminu.

Tokom jednog spuštanja nezgodno su pali na dnu brda. Billy je završio s kaputom punim snega i lagano, ali nezgodno ozleđenom nogom. Skupila su se druga deca i pitala ga je li dobro. "O, ozledio sam nogu," žalio se. A onda mu je odjednom sinula ideja. "Setio sam se. U džepu imam jednu nogavicu svoje izviđačke uniforme. To će biti dobar zavoj." Izvadio je iz džepa nogavicu i navukao je preko tenisice i svoje ozleđene noge, vezujući je kanapom za stezanje. Upravo je tad zazvonilo školsko zvono, pozivajući ih nazad u razred.

To je popodne gospođa Temple pozvala Billyja na tablu. Stajao je bočno i rešavao zadatak, nadajući se da mu druga deca neće reći da ima uniformu samo na jednoj nozi. Ali, naravno, svi su to primetili. Suzdržano smejuljenje je ubrzo prešlo u glasan smeh. Billy je zaplakao, a gospođa Temple ga je pustila ranije kući.

U aprilu je gospođa Temple donela u školu Louisvillske novine s velikim naslovom SJEDINJENE DRŽAVE OBJAVILE RAT NEMAČKOJ. Pročitala je članak, objašnjavajući kako su 18. marta 1917. nemačke podmornice potopile tri američka trgovačka broda, terajući predsednika Woodrow Wilsona da prekine američku neutralnost. Sjedinjene Američke Države ušle su u rat.

Izvan školske zgrade cvetala su hrastova stabla. Dani su postajali sve topliji. Billy se popodne počeo znojiti u

svom teškom zimskom kaputu. Prsti su mu virili iz rupa na patikama.

Jednog je dana gospođa Temple primetila da se učenici koji sede iza smeju i drže za noseve kao da nešto smrdi. Pitala se ima li to nekakve veze sa malim William Branhamom. Zašto taj dečak insistira nositi kaput u ovako vruće popodne? Rekla je: "William, zašto ne skineš kaput? Zar ti nije toplo?"

Billyju je skoro stalo srce. Nije mogao skinuti kaput jer nije imao majicu. "Ne, gospođo, meni je malo hladno."

Bila je iznenađena. "Hladno ti je, a ovakav je dan?"

"Da, gospođo."

Rekla je: "Bolje onda dođi ovde i sedni uz vatru."

Billy je čuvao svoju tajnu celu zimu i sad je nikako nije hteo otkriti. Nevoljno je premestio svoju stolicu do velike peći, a gospođa Temple je u nju ubacila celu lopatu uglja. Znoj mu je orosio čelo, a zatim curio niz lice.

Gospođa Temple je pitala: "William, je li ti još hladno?"

"Da, gospođo."

Klimnula je glavom. "Onda si bolestan. Bolje da odeš kući."

Billy je nekoliko dana ostao kući, pitajući se kako nabaviti majicu da se može vratiti u školu. Njegova je tetka – tatina sestra –živela s druge strane brežuljka na kojem je bila njihova koliba. Imala je kćer iste dobi kao i Billy. Nedavno su bili u poseti kod njih i njegova je rodica prerasla haljinu. Iako je spreda i nazada imala ukrasnu čipku, Billy se odlučio od te haljine napraviti majicu. Odrezao je deo suknje, a ostatak stavio u hlače. Zatim se pogledao u razbijenom ogledalu zakucanom na jabukovom drvetu. Klimnuo je glavom i stisnuo si palčeve.

Kad su školska deca videla čipku na njegovim prsima, počeli su ga zadirkivati: "To je ženska haljina."

"Ne, nije," insistirao je Billy, "to je moje indijansko odelo."

Još su se više smejali na tu pomisao i nemilosrdno ga zadirkivali. "Billy Branham nosi žensku haljinu. Kakva curica!"

Unatoč njihovom ismejavanju, Billy je tu majicu nosio svaki dan do letnog završetka škole. Morao je. Bila je to jedina majica koju je imao.

Poglavlje 4
Nemilosrdno pretučen
1922. – 1923.

5. MAJA 1923., Ella Branhma je rodila svog osmog sina i dala mu ime Howard Duffy. Pridružio se Charlesu mlađem koji je imao 4 godine, Jesseju koji je imao 7, Edgaru 9, Melvinu 11, Henryju 12, Edwardu 13 i Williamu koji je imao 14 godina. Charles Branhamu bilo je sve teže hraniti svoje osmoro dece, posebno tokom zimskih meseci. Na zimu 1922./23., Billy je postavljao klopke za hvatanje životinja da bi pomogao prehraniti svoju porodicu. Šumski je deo imanja gospodina Weathena vrvio pacovima, oposumima, kunićima, dabrovima i tvorovima. Svakog je jutra u dva sata Billy odlazio sa svojim fenjerom proveriti klopke, često se vraćajući kući upravo kad je trebao krenuti u školu. Budući da je imao samo jednu odeću, mnogo je puta sedeo u razredu smrdeći po tvoru kojeg je tog jutra oderao – što se često gadilo drugim učenicima. Ali njegov se dodatan trud isplatio njegovoj porodici. Kad bi ulovio kunića, mogao ga je prodati za 15 centi, a onda je mogao kupiti kutiju 22 kalibarskih metaka i uloviti još tri ili četiri kunića. Kunića bi majka pripremila za večeru s pogačom

hleba i umakom. Ostalo bi Billy prodao u gradu, a novcem kupio kukuruzno ili pšenično brašno.

Često bi odlazak u grad rastužio Billyja. Branhami su bili na lošem glasu u području Jeffersonvillea i znalo se dogoditi da bi ljudi prelazili na drugu stranu ulice samo da izbegnu Billyja. Neki bi s njim pričali kad to niko ne bi video, ali ako bi neko prošao, prestali bi pričati s njim i otišli bi dalje. To ga je vređalo. Billy je znao da su mu otac i stričevi surovi ljudi – pušili su, žvakali duvan, kockali, pili i ilegalno proizvodili i prodavali alkohol – ali Billy je ogorčeno razmišljao: "Šta sam ja napravio? Ja s tim nemam veze. Nikada u svom životu nisam pio. Zašto mene stavljaju u isti koš?"

Iako nije istina da Billy nije pokušao piti. Jednog prolećnog nedeljnog jutra, on i Edward su otišli sa svojim ocem i gospodinom Dornbushem, komšijom koji je zavario Charlesove kotlove za proizvodnju alkoholnog pića. Dečaci su planirali provozati svoj probušeni čamac na vesla po reci u potrazi za bačenim staklenim flašama. Charles je uvek trebao flaše za svoje domaće alkoholno piće, a plaćao ih je skupo – 12 centi. Gospodin Dornbush je voleo Billyja, pa mu se Billy pokušao dopasti, nadajući se da će mu tog jutra gospodin Dornbush posuditi svoj neprobušeni čamac na vesla. Billyjev čamac nije imao kormilo, pa ga je bilo teško upravljati brzom rečnom strujom. Za vesla je Billy morao koristiti dve stare daske, on je veslao s jedne, a Edward s druge strane čamca.

U blizini reke bilo je stablo koje je palo na put. Charles je stavio svoju nogu na stablo, ali umesto da ga prekorači, Charles se naslonio na granu i rekao: "Stanimo ovde da se malo osvežimo." Izvukao je malu, tanku bocu viskija iz svog zadnjeg džepa, naslonio je na usta, a zatim je pružio svom prijatelju. Gospodin Dornbush je popio i vratio

je Charlesu, koji ju je smestio u grmlje pored prevrnutog stabla.

Billyju se to činilo kao dobar trenutak da pita nekoga za uslugu. "Gospodine Dornbush, bi li moj brat i ja mogli pozajmiti tvoj čamac za ovo jutro?"

"Naravno, Billy. Nema problema."

Drhteći od radosti, Billy je pomislio: "On me stvarno voli."

Charles je uzeo još jedan gutljaj viskija i ponovo ga prosledio svom prijatelju. Kad je gospodin Dornbush ugasio žeđ, pružio je bocu Billyju i rekao: "Evo, Billy. Popij."

Billy je rekao: "Ne, hvala. Ja ne pijem."

Gospodin Dornbush je preneraženo pogledao. "Hoćeš reći da si Irac i Branham, i da ne piješ?"

Charles je klimnuo glavom s izrazom zgražavanja na licu, govoreći: "Ja imam mnogo sinova, ali samo je jedan od njih curica, a to je Bill."

Billy je skočio: "Ja! Curica?" Užasnuo se na samu pomisao. "Puna mi je kapa da me zovete curicom. Daj mi tu bocu." Gospodin Dornbush je pružio bocu. Billy ju je zgrabio iz njegove ruke, izvukao čep i prineo ustima sa ljutitom odlučnošću. Počeo ju je naginjati, ali pre nego je i jedna kapljica viskija kapnula u njegova usta, čuo je zvuk poput šuštanja lišća na vetru – *huusssss*. Ruka mu je stala – boca se na ustima zaljuljala. *Huusss*. To nije bila njegova mašta, čuo je to jasno kao što je čuo razgovor oko sebe. *Huusss*. Setio se glasa u stablu topole koji je naredio: "*Nikada nemoj piti, pušiti niti prljati svoje telo na bilo koji način, jer imam posao za tebe kad odrasteš.*" Užasno prestrašen, Billy je bacio bocu i pobegao kroz polje što je brže mogao, uz gorke suze frustracije i zbunjenosti.

Charles se rugao: "Vidiš šta sam ti rekao. On je curica."

U kom se god smeru Billy okrenuo, život je pokazivao svoje oštre zube. Školovanje je nastavio do sedmog razreda. To je bilo poput penjanja uzbrdo na štakama. Seoski školski sistem je zahtevao od učenika da sami kupe svoje knjige i potrepštine. Billyjevi roditelji nisu imali dovoljno novca za olovke i papir, a kamoli za školske udžbenike, stoga je svaki put kad je Billy trebao naučiti lekciju morao pozajmiti knjigu od drugog učenika.

Školski su predmeti u to vreme bili prilagođeni oblikovanju dečijeg karaktera jednako koliko i intelekta. Jedna od lekcija koja je duboko dotakla Billyja za vreme školovanja bila je Longfellowova pesma *Psalam života*.

Ne govori mi žalosno,
Da život tek je isprazan san!
Jer mrtva je duša koja sniva,
I ništa nije kakvim se čini.

Život je stvaran! Život je zbilja!
A grob mu nije cilj:
Iz praha si uzet i u prah ćeš se vratiti,
Nije rečeno za dušu.

Ni uživanje ni tugovanje,
Nisu naša krajnja sudbina ili put;
Već raditi da bi sutra,
Bili dalje nego danas.

Umeće traje, a Vreme brzo prolazi,
A naša srca, premda izdržljiva i hrabra,

Ipak, poput prigušenih bubnjeva,
Vode pogrebnu povorku do groba.

U širokim svetskim bojnim poljima,
U logoru Života,
Ne budi poput oterane stoke!
Budi junak u bitci!

Ne uzdaj se u Budućnost, kakva god bila!
Neka mrtva Prošlost pokopa svoje mrtve!
Radi, radi u živoj Sadašnjosti!
Srčano, i s Bogom iznad sebe!

Životi velikana nas podsećaju,
Da i naš život može biti velik,
Stoga, na odlasku, ostavimo iza sebe
Tragove u pesku vremena.

Tragove zbog kojih će možda
Neki usamljen i skršeni brat,
Dok svečano plovi životom,
Kad ih vidi, ponovo osetiti nadu.

Stojmo stoga uspravno i radimo,
Spremni baš na sve;
I dalje stvarajmo, i dalje postižimo,
Naučimo raditi i čekati.

Ova je pesma nadahnula Billyja iako ni u svojim najluđim snovima nije mogao zamisliti koliko će duboke

tragove u pesku vremena ostaviti njegov život. U to mu je vreme Longfellowova pesma bila pesma o nadi na nesretnoj zemlji. Te su reči progovorile Billyjevom srcu, ohrabrujući ovog raščupanog četrnaestogodišnjaka koji se trudio razumeti svu nepravdu koju je doživeo u svom životu. Stariji su ga dečaci neprestano zadirkivali i dosađivali mu – zbog toga što je rođen u Kentuckyju, što je siromašan, što je nizak za svoje godine, što je drugačiji.

Međutim, sad je Billy shvatio razlog siromaštva svoje porodice – očevo piće. Jednog dana kada su ga školska deca izrugivala što je obučen u prljavu i poderanu odeću, Billy je pročitao događaj iz udžbenika istorija o iskrcavanju Abraham Lincolna s broda u New Orleansu i njegovom prolasku kroz pijacu s robovima. Prema tom opisu, Abraham Lincoln je video belca koji je nudio velikog, snažnog, uplakanog, tamnoputog čoveka. Lincoln je lupio rukama i rekao: "To je pogrešno! Jednog ću dana udariti po tome, pa taman me to koštalo života." Billy je spremio udžbenik iz istorije i pomislio: "Piće je takođe pogrešno! Jednog ću dana udariti po njemu, pa taman me to koštalo života."

Međutim, ništa mu nije rasplamsavalo maštu više nego kad je u udžbeniku iz geografije čitao o arizonskoj pustinji. Želeo je biti tamo, želeo je jahati širokim prostranstvom s kaktusima. To mu se činilo vrlo romantično, vrlo mirno i idilično. Probudio se pesnik u njemu, ali nije imao na šta napisati svoje misli, pa je pozajmio komad papira od učenika do sebe i napisao:

Ja sam nostalgičan, o, tako nostalgičan,
za tim dalekim jugozapadom,
Gde sene padaju
iza planinskih vrhova.

Vidim šunjanje kojota
po grimiznoj magli,
Čujem zavijanje vuka
gde pasu dugoroga goveda.

I negde uz kanjon
čujem riku lava
U tim dalekim Catalina planinama
na granici s Arizonom.

Nažalost, uznemiravanje drugih starijih dečaka otišlo je puno dalje od izrugivanja i zadirkivanja. Često bi se nakon škole skupljali u grupice i napadali ga. Iako je bio mali za svoje godine, Billy je bio dovoljno uporan i srdit da bi se, ako treba, borio i s motornom testerom. Dečaci bi ga srušili, a on bi ponovo ustao. Rušili bi ga dok više ne bi imao snage ustajati. Mnogo je puta supu pio na slamku, jer su mu usta bila previše izudarana da bi jeo tvrdu hranu.

Jednog prolećnog dana 1923., Billy je otpratio jednu devojčicu iz škole kući, noseći joj knjige. Na povratku svojoj kolibi, okružila su ga petorica nasilnika. Srušili su ga u prašinu. Jedan ga je izrugivao: "Zašto pešačiš s tom devojkom?" Drugi se izderao: "Da, nećemo da pešačiš s njom, ti prljavi Kentucky kepecu."

Na tu je uvredu Billy skočio na noge i zaletio se na njih, a šake su mu besno letele na sve strane. Ali petorica su bila previše. Nasilnici su se borili s njim dok mu nisu zgrabili ruke. Zatim je, dok su ga četvorica držala, jedan dečak uzeo u ruku kamen i lupao Billyja u lice dok skoro nije pao u nesvest.

Billy ih je molio: "Samo me pustite, odmah ću otići kući. Obećavam."

Budući da je skoro pao u nesvest, dečaci su pristali. Ali prvo su ga srušili, ogrebali mu lice o prljav tvrd put i onda ga još nekoliko puta udarili da stave tačku na svoju okrutnost, pre nego što su otišli.

Billy je otišao ravno kući, ali ne da bi tamo ostao. Uzeo je 22 kalibarsku Winchster lovačku pušku koja je visila iznad vrata kolibe, napunio je sa 16 metaka, a onda prečicom kroz šikaru bagrema došao do mesta na putu kuda je znao da će ti dečaci proći. Sakrio se uz put i čekao. Ubrzo je čuo glasove.

"To će naučiti tog 'palentara' pešačenju s devojkom," rekao je jedan. Drugi je kreštao: "Jeste li videli kako je prestrašeno izgledao?" Drugi je dodao: "Da, taj će Kentucky kepec od sad nadalje znati gde je."

Izašavši iz žbunja, Billy ih je pratio s naciljanom napetom puškom. Mirno je rekao: "Koji od vas želi prvi umreti, tako da ne mora gledati druge kako umiru?" Petorica dečaka su prebledeli i počeli vrištati u strahu i neverici. Billy je rekao: "Nemojte cmizdriti, jer ćete svi umreti, jedan po jedan," nanišanio je cev puške na dečaka koji ga je lupao kamenom, "počevši od tebe."

Povukao je okidač. *Klik*. Metak nije opalio. Brzo je repetirao, gurajući drugi metak u cev. *Klik* – ni on nije opalio. Sad su već petorica dečaka bežala, vičući, preskačući jarke i stabla, pokušavajući što pre pobeći. Billy je, odlučivši ih ubiti, nastavio stavljati metke u cev i povlačiti okidač što je brže mogao ponavljati postupak – *klik*, *klik*, *klik*, *klik*… Ali ni jedan metak nije opalio.

Petorica dečaka već su daleko odmakla. Na podu oko Billyja ležalo je 16 metaka. Podigao ih je, oduvao prašinu s njih i ponovo ih stavio u pušku. Naciljao je pušku u drvo i počeo povlačiti okidač – *bum*, *bum*, *bum*, *bum*… Ovaj je

put svaki metak opalio, pogađajući deblo, čija je kora letela na sve strane. Billy je stajao nasred puta srdito ljut. A onda se odjednom počeo smejati – glasno, idiotski smeh koji je izvirao iz dubine njegove frustracije. Smejao se toliko da su mu suze tekle niz natekle obraze.

Kada se to leto završila škola, Bili je otišao i više se u nju nije vraćao.

Poglavlje 5
Slučajan pucanj
1923. – 1924.

WILLIAM BRANHAM je kao četrnaestogodišnjak proveo leto 1923. godine pomažući svome ocu u vrtu i radu u polju. Charles je imao dva konja – svoga starog za oranje i jednog mlađeg kojeg je pozajmio od gospodina Wathena. Budući da je imao dva jednostruka Moldboard pluga, Charles je uvek istovremeno orao s oba pluga. U junu su Billy i njegov otac orali između redova kukuruza kad su konji počeli nervozno rzati i toptati svojim nogama. Billy se trudio zadržati svog konja između redova kako Moldboard plug ne bi odlutao među kukuruzne stabljike. Povikao je: "Tata, šta je s ovim konjem?"

Charlesov se konj takođe ritao. Charles je stao, prebrisao si čelo šarenom crveno – belom maramicom i pogledao horizont. "Sine, dolazi oluja."

Billy je pomno razgledao vedro plavo nebo. "Oluja? Ja ne vidim nikakvu oluju, tata."

"Sine, ne razumeš. Bog je konjima dao instinkt. Mogu nanjušiti oluju dok je jako daleko."

Nastavili su dalje orati, a nisu još izorali ni dva reda kad su se nebom nadvili tamni oblaci. Imali su taman vremena vratiti konje u štalu pre nego je udarilo nevreme. Billy je retko mislio o Bogu, jer se ta tema retko pojavljivala u kućnim razgovorima, ali tog je dana mislio o Njemu i pitao se koje je još pronicljive instinkte Bog dao životinjama. Razmišljajući o svim divnim stvarima koje je video među šumskim stvorenjima, Billy je zaključio da je taj Bog zasigurno vrlo mudra osoba.

Jedne subote ujutro, Billy je pitao može li taj dan otići u grad. Charles mu je dao kovanicu od deset centi što mu je pomagao celu nedelju, govoreći: "Nemoj sve to potrošiti na jednom mestu, sine."

Stopirajući do Jeffersonvillea, Billy je otišao kući svog rođaka, Jimmy Poolea. Zatim su on, Jimmy, i Earnest Fisher prošetali do grada potrošiti novac. Billy se celim putem igrao s kovanicom u džepu. Osećao se jako bogatim. Prvo je kupio kornet sladoleda za peni. Zatim je otišao u trgovinu Schimpff's Candy Store i zagledao se u red iznad reda staklenki s tvrdim bombonima. Billy je već i pre bio ovde i znao je šta najviše voli. Platio je 2 centa za dvadesetak dekagrama ljutih bombona. Ostalo mu je 5 centi, taman za dva filma u bioskopu Leo Theaters.

Nakon što je satima gledao vesterne, Billy je maštao o životu na Zapadu i da postane junak velikih stočarskih farmi. Vrhunac njegovih mladenačkih ambicija bilo je postati pravi kauboj, s debelim kožnim kaubojskim pantalonama i čizmama i 45-litrenim šeširom, i jednim tvrdoglavim konjem kojeg ne bi mogao jahati niko drugi osim njega. Često je slušao svog oca koji je govorio kako je, kad je bio mlađi, krotio divlje konje i išao na rodea iz Kentuckyja u Texas. Billy je mislio: "O, kad samo malo narastem, otići ću na Zapad i biti pravi jahač."

Billy je vežbao na starom konju za oranje. Kad bi on i njegov otac proveli dan na polju, Billy je uvek dolazio kući ranije uraditi neke uobičajene poslove. Odveo bi svog umornog konja iza kolibe do valova s vodom napravljenog od izdubljenog debla. Konj bi uronio svoju njušku pod mulj, gutajući vodu, dok bi Billy skinuo opremu i odneo je u štalu. Nad valovom su zujale pčele. Skupila bi se mlađa Billyjeva braća. Pokupili bi dlake iščešljane s konjske grive i repa i spleli ih u konjsku "zmiju" i stavili je da pliva u valov. Budući da bi konj, dok je pio, uzburkao vodu, konjska bi "zmija" plivala poput vijuganja rusoglavke.

Billy bi iz štale izvukao sedlo i bacio ga na konja. Oko valova s vodom rasle su biljke s čičkom. Billy bi skupio šaku bodljikavih čičaka i ugurao ih ispod sedla pre nego što bi ga čvrsto pritegnuo. Braća su se poređala uz ogradu kako bi posmatrala šou. Skačući po leđima konja, Billy je udarao nogama o njegov stomak, terajući ga da se počne ritati. Jadni je konj, umoran od celodnevnog rada, samo zarzao i okrenuo se, jedva dižući kopita od tla. Billy se u sedlu ljuljao napred – nazad, praveći se da je njegov konj odrasli divlji konj. Vikao je: "Gledajte me! Ja sam kauboj!" dok je udarao konja po stražnjici svojim slamnatim šeširom. Braća su se smejala i pljeskala.

TU JESEN nakon žetve, Billy je sve više i više vremena provodio u šumama, pecajući i loveći sa svojim lovačkim psom za rakune, Fritzom. Billy je voleo svog psa i hvalio se da se Fritz može popeti za svakom životinjom koja se popne na drvo. Čak ni tvor nije mogao obeshrabriti njegovog vernog psa. Fritz bi saterao tvora u žbunje, a zatim kružio i režao na tvora. Kad bi stigao Billy, trebao je samo podići žbunje i reći: "Sad ga." Bez oklevanja, Fritz bi navalio i ščepao tvora, zanemarujući njegov užasan smrad

kojim ga je špricao. Normalno, Billyjeva majka to nije odobravala.

Billyju je lov i pecanje postalo više od hobija, sati u šumi postali su mu utočište od spoljnog sveta, predah mira u životu opterećenim nepodnošljivim okolnostima. U šumama se Billy više nije osećao odbačeno. Osećao se delom divljine, delom ritma godišnjih doba, delom prirodnog poretka svemira. Osećao se kao da tu pripada.

Billy je počeo lutati sve dalje od kuće i tako je otkrio Tunnel Mill, seosko područje 15 milja severoistočno od Jeffersonvillea, blizu Chalestowna u Indiani. Područje je dobilo ime po poznatom mlinu brašna koji se nalazio uz potok Fourteen Mile Creek. Početkom 1800-tih godina je čovek, po imenu John Work, tražio dobro mesto za mlin. Nije bilo lako pronaći savršeno mesto. Voda je trebala teći dovoljnom brzinom i u dovoljnoj količini da bi pokretala ogromne mlinske lopatice što više meseci u godini koliko je to moguće. John Wlak je primetio da je na jednom mestu Fourteen Mile Creek gotovo u potpunosti okružen velikim stenama, s padom od 7 metara. Procenio je da će, ako sagradi mlin nizvodno od brega i probije tunel ravno kroz liticu, sam pad vode u tunelu biti dovoljan za pokretanje mlinskih lopatica. Mlin i tunel su završeni 1820., čime je to područje dobilo ime Tunnel Mill (tj. Tunelski mlin). Trideset godina nakon toga je sin John Worka prodao mlin Wilfordu Greenu, čija je porodica nakon toga držala taj mlin. Zato tamošnji stanovnici ponekad to područje nazivaju Greenov Mill (tj. Grinov mlin).

Izolovano od civilizacije, područje Tunnel Milla bilo je bogato ribom, jelenima, oposumima, tvorovima, rakunima, pacovima, dabrovima, vevericama, stablima, brežuljcima, stenama, potocima, tišinom i mirom – ukratko, svime što je Billy želeo u životu. Često je tamo odlazio, hvatajući teretna kola koja su često putovala između

Charlestowna i Jeffersonvillea. Ponekad bi uspeo nagovoriti svoja dva prijatelja – Jimmy Poolea i Sam Adaira – da idu s njim. Nekad bi poveo Edwarda i Henryja. Obično bi prespavali u napuštenoj šumarevoj kolibi, i uvek bi si doručak pecali iz potoka. Na jednom je mestu Fourteen Mile Creek napravio savršen bazen dubok 3 metra i širok 12 metara. Billy je to mesto nazvao "Beaver Hole" (tj. Dabrova jama). U nju je ubacio veliki namotaj konopca i svezao ga za granu stabla koji se nadvio nad vodom. Plivali bi po potoku u širokom luku od obale, a zatim bi se puštali. Konopac je pružao dečacima nebrojene sate zabave.

Kad nije uspeo nikoga nagovoriti da ide s njim, Billy je sam stopirao do Tunnel Milla. Provodio bi dane loveći, pecajući i istražujući šumsku divljinu. Tokom jedne od tih dugačkih šetnji, slučajno je otkrio svoje skrovište. Obilazeći brdo, našao se na dnu krečnjačke litice. Ispod njega je teren oštro padao 25 metara u dolinu. Celo je područje obraslo gustom šumom i bilo prekriveno velikim stenama koje su pale s litice. Billy je pažljivo tražio kuda proći dnom litice kad je pred nogama primetio rupu široku 60 centimetara, skoro potpuno skrivenu bujnim rastinjem. Isprva je pretpostavio da je to zasigurno lisičina jazbina – pukotina među stenama koja štiti životinje od ružnog vremena. Ali pažljivijim pregledom pokazalo se da je to ulaz u pećinu. Najpre je gurnuo nogu. Rupa je bila duboka oko jedan metar, a odatle je padala prema dole i nazad prema bregu oblikujući dovoljno visok prolaz da je mogao stajati. Vazduh je bio hladan i vlažan. Billy je nakratko pipao put i onda se uplašio. Što ako upadnem u rupu? Nije se usudio ići dalje u mrak. Vratiće se posle, bolje pripremljen.

Sledeći put kad se Billy vratio u ovo područje, doneo je sa sobom sveće kako bi dalje istražio svoju pećinu. Progurao se kroz otvor i skliznuo niz klizavu kosinu do prvog mesta gde je mogao stati. Tu je prolaz bio širok samo

oko 45 centimetara. Iako su zidovi bili vrlo strmi, sena koju je stvarala njegova treptava sveća naglašavala je mnoge krečnjačke uglove u unutrašnjosti. Prolaz je lagano skretao na desno i malo se širio. Tu su pod i strop bili na prihvatljivoj udaljenosti kao da je taj deo napravljen za ljudsko stanovanje. Čak je postojala i tanka polica koja je virila iz zida, a koja je veličinom bila taman za krevet. Nakon daljih tri ipo metra prolaz se ponovno sužavao, pod i strop su bili nakrivljeni, a iz stropa su virili oštri komadi krečnjaka koji su se za njega čvrsto držali, ali se činilo kao da svakog časa mogu pasti.

Tad je već prošao oko sedam ipo metara od ulaza. Odjednom je stao i iznenađeno zazviždao. Pred njim se pećina proširila u malu prostoriju. Nasred prostorije je stajao sto od jednog masivnog komada krečnjaka. Sto je bio pravougli blok visok oko pola metra, pola metra širok i metar dugačak. Vrh stola je bio izvanredno gladak i ravan, a uglovi su mu bili savršeno pravougli. Ali najupadljivija stvar u prostoriji bila je oštra, trostrana stena koja je visila iz stropa poput obrnute piramide. Taj je kamen visio direktno iznad stola, a vrh piramide je završavao samo nekoliko centimetara iznad površine stola.

Billy je bio oduševljen svojim pronalaskom. Činilo mu se kao savršeno skrovište. Odlučio je ne pokazati ga svojoj braći niti prijateljima. To će biti njegova posebna tajna. Kad je napustio pećinu, zakamuflirao je otvor da ga slučajno ne nađe neki izletnik ili lovac.

TO SU BILI bolji dani njegove mladosti, lepe uspomene – pešačenje šumama, spavanje pod zvezdama, pecanje doručka, lov za večeru svojom 22 kalibarskom lovačkom puškom. Billy je poboljšao svoju preciznost toliko da je mogao upucati vevericu s pedesetak metara i svaki je put

pogoditi tačno između očiju. Zapravo, to je postalo njegovo pravilo: ako veverica ne pogleda prema njemu, neće povući okidač. Ništa manje vešt nije bio ni sa sačmaricom, te je s lakoćom rušio bilo koju pticu u letu.

Jedne večeri u jesen 1923., četrnaestogodišnji Billy išao je kući sa svojim rođakom Jimmy Polleom. Njih su dvojica to popodne lovili ptice, ali sada su im misli bile negde drugde – šalili su se, smejali i međusobno gurkali. Nažalost Jimmy je zaboravio isprazniti svoju sačmaricu. Iznenada je sačmarica opalila, ranjavajući Billyjeve noge iz neposredne blizine. Billy se srušio, vrišteći od bolova.

Jimmy je kleknuo, ponavljajući: "Oprosti, Billy. Žao mi je. Bilo je slučajno. Nisam hteo," a zatim je dobro pogledao noge svog prijatelja. Prebledeo je. "Billy, ne miči se. Idem dovesti pomoć."

"Ne, ne ostavljaj me," povikao je Billy. Ali Jimmy je već trčao poput zeca. Kad je Billy pogledao svoje noge, šokirao se videvši da su se gotovo raspale na dva dela. Spustio je glavu nazad na tlo i drhtao od straha. "Bože, budi mi milostiv," jecao je. "Ti znaš da nisam nikad," i tad je stao, pokušavajući se setiti nečeg dobrog u svom životu, nešto što bi moglo potaknuti Boga da mu bude milostiv. Jedino čega se mogao setiti bilo je: "Bože, budi mi milostiv. Ti znaš da nisam nikad počinio preljubu."

Ubrzo se Jimmy vratio sa svojim komšijom, Franike Eichom, koji je odvezao Billyja u bolnicu Clark Country Memorial Hospital. Bily je vrištao u agoniji dok su medicinske sestre makazama sekle velike komade mesa i čistile velike rane što su bolje mogle. Gospodin Eich je Billyju držao ruke. Kad su medicinske sestre završile, morale su silom odvojiti Billyjeve prste iz šaka gospodina Eicha. Rendgenski je snimak pokazao da je zrno sačme tako blizu arteriji da bi malo pomicanje moglo zarezati

venu i Billy bi počeo krvariti. To je bilo vreme pre transfuzije krvi. Bilo bi pogubno da je izgubio previše krvi.

Tu je noć Billy spavao isprekidano, delom plačući, delom zapomažući od bolova. Malo nakon ponoći Billyja je probudio zvuk prskanja. Pružajući ruku prema svojim ranjenim nogama, opipao je lokvu krvi. Pozvonio je na zvono za medicinske sestre, a jedino što su one mogle napraviti bilo je peškirima pokupiti krv i malo jače stegnuti zavoje.

Ujutro su medicinske sestre prevezle Billyja u operacionu salu i dale mu eter da ga uspavaju. Dr. Reeder je napravio šta je mogao da sanira ozledu, ali budući da je Billy bio jako slab, doktor nije mislio da će dečak preživeti. Tokom ovog teškog događaja uz Billyjevog oca i majku stajale su dve gospođe – gospođa Stewart, porodična prijateljica i gospođa Roeder, čiji je muž bio voditelj lokalne automehaničarske radionice.

Billy je pod anestetikom spavao osam sati. Kad je konačno otvorio oči, video je gospođu Roeder kako sedi kraj njegovog kreveta, plačući jer je bio jako blizu smrti. Ponovo je zaspao i u sledećih se sat vremena nekoliko puta budio i padao u nesvest. A tada se nešto dogodilo – nešto poput sna, ali mnogo jasnije od sna; vrlo jasno, kao da je zaista tamo… i u toj svesnosti osetio je da pada – pada kroz tanke oblake u tamnu večnost, tonući prema dole, dole, dole… Činilo se da tom svetu nema temelja, ničeg da zaustavi njegovo padanje. Vrisnuo je: "Tata!" Ta se reč činila toliko ispraznom i beživotnom. "Mama!" vrisnuo je. "Mama!" Tamo nije bilo njegove majke. "Bože!" vrisnuo je, "uhvati me!" Njegov je uzaludan vrisak iščeznuo u ogromnoj praznini. Je li tama beskrajna? Je li otišao s područja zemlje, izvan Božijeg dometa? Možda će zauvek ostati ovako padati. Obuzeo ga je strašan strah.

Onda je tiho, vrlo tiho, čuo glasove – jezive glasove jecanja. Kako je padao, glasovi su postajali glasniji sve dok nisu bili svugde oko njega – jecanje i groktanje. Sad su se u mraku pojavila lica, ženska lica, odvratna lica sa zelenim čirevima oko očiju i izobličenim ustima, jecala su: "Uh… uh… uh… uh…"

Billy je povikao: "O Bože, budi mi milostiv! Budi milostiv! Ako mi pustiš da se vratim i živim, obećavam Ti da ću biti dobar dečak."

U trenutku je bio nazad u bolničkoj sobi, njegov se zamagljeni pogled usresredio na tamne, udubljene oči njegove majke. Lice joj je zablistalo i zagrlila je svog sina, plačući: "O, Billy, Billy, mislili smo da si mrtav. Hvala Bogu, živ si."

Živ, da – ali jedva. U to vreme nije bilo penicilina i teške su ozlede gorele od infekcije. Njegov je boravak u bolnici potrajao nedeljama. Branhamovi nisu imali novca da pokriju bolničke račune, pa je gospođa Roeder organizovala dobrotvornu akciju za Billya. Na kraju su svi troškovi plaćeni uz pomoć udruženja za pomoć iz njene crkve, Masona, Kju Klus Klana i privatnih donacija.

Konačno su doktori rekli da se Billy dovoljno oporavio da ode kući. Nažalost, daleko od toga da je njegovoj muci bio kraj. Kod kuće je i dalje bio prikovan za krevet. Prošli su meseci, a njegove noge nisu išle na bolje. Billy se prevrtao na svom slamnatom madracu misleći mnogim mračnim i bolnim satima na to neobično iskustvo u kojem je tonuo u tako strašnu tamu. Ono se činilo jako stvarno, jako jasno. Gde je bio? Doktori su mu kasnije rekli o njegovom fizičkom stanju u tom trenutku – puls mu se postepeno usporavao tako da su bili sigurni da umire. Billy se pitao je li možda pao u pakao? To ga je kopkalo. Pomislio je: "O, neka nikad ne odem na takvo mesto, neka ni jedno drugo ljudsko biće nikad ne mora otići na takvo

mesto." A onda se setio onoga što je obećao Bogu: "Ako mi samo dopustiš da živim, obećavam da ću biti dobar dečak." Šta znači "biti dobar dečak"? I ko je Bog, uostalom? Celo ga je iskustvo zbunjivalo.

Kako je vrlo hladna zima prelazila u sve toplije proleće 1924. godine, bilo je očigledno da Billyjeve rane idu na gore, a ne na bolje. Listovi su mu natekli i bili duplo deblji nego inače i savili se prema bedrima tako da nije mogao ispraviti noge. Dr. Reeder je njegovo stanje dijagnozirao kao trovanje krvi uzrokovano krhotinama koje su ostale u njegovim ranama. Ponovo je Billyjev život visio o koncu. Doktori su savetovali da mu se amputiraju obe noge u visini bedara. Billy se nije mogao pomiriti s pomisli da izgubi noge. Kako će loviti i postavljati zamke za životinje u šumi? U protivnom mu je gotovo isto kao da je mrtav. S apsolutnom odlučnošću odbio je da mu amputiraju noge, uplakano rekavši: "Ne, doktore – onda napravite malo više i odrežite ih ovde," pokazavši rukom na vrat.

"Postoji mogućnost da uspeš čak ako ih i ne amputiramo," odgovorio je dr. Reeder. "Možemo pokušati očistiti strano telo iz rana. Verovatnoća je mala, ali možda uspe."

Billy je bio voljan prihvatiti tu malu verovatnoću. Tako, sedam meseci nakon nesreće sa sačmaricom, Billy je ponovo završio na operacionom stolu. Dr. Reeder i dr. Pearl, specijalista iz Louisvillea, ponovo su otvorili njegove rane, vadeći komadiće prljave lovačke odeće, delove čaure i sve olovo koje su mogli naći. Zatim su zašili rezove i nadali se najboljem.

Billy je pod anestezijom prospavao mnogo sati. Budeći se iz svog bunila u blještavo svetlo svesnosti, Billy je imao još jedno neobično iskustvo, jednako toliko jasno i stvarno kao prethodno, ali mnogo drugačije. Ovaj je put znao da je zaista budan jer je ležao na bolničkom krevetu

gledajući direktno u svog oca. Bolnička se soba zamaglila i odjednom je izgledalo kao da stoji na preriji na Zapadu. Kaktusi i buseni trave rasli su sa svake strane na horizontu. Ispred njega je stajao veliki zlatni krst, sijajući kao sunce i bacajući zrake svetlosti. Kako je Billy podigao ruke prema tom amblemu, činilo se da neke od tih zraka idu direktno u njegova prsa. Tada se to iskustvo završilo i Billy se našao nazad u bolničkoj sobi gledajući svog oca.

Operacija je bila uspešna.

Poglavlje 6
Težak udarac
1925. – 1927.

ODRASTANJE uz ilegalnu proizvodnju alkoholnog pića iskrivilo je sliku William Branhama o suprotnom polu. Mnogo je puta video udane žene kako se šunjaju u šupu, nakon što se smrklo, kako bi pijančile celu noć s muškarcima koji im nisu bili muževi. Do jutra bi te žene obično bile toliko pijane da bi im muškarci dali kafu i šetali ih u krug, pokušavajući ih dovoljno otrezniti da mogu doteturati kući kako bi pripremile doručak za svoje porodice. Takvo se ponašanje zgadilo Billyju. Mislio je: "Ako su one takve, neću si priuštiti takve probleme da me i prisile na to."

Kao rezultat tog negativnog iskustva, Billy je odrastao mrzeći bilo kakav društveni događaj koji bi ga mogao dovesti u kontakt s devojkama. Bilo da je bila rođendanska zabava ili ples u staji, Billy je to izbegavao u širokom luku. Na sam nagoveštaj pripreme zabave, zapamtio bi vreme i mesto i pobrinuo se da u to vreme bude negde drugde. Ponekad bi njegova majka i otac pozivali svoje komšije na proslave. Tih bi noći Billy uzeo svoj

fenjer i svog psa i brzo pobegao u prirodu provodeći pola noći loveći rakune i oposume. Kad bi se konačno vratio kući, ako su muzičari još uvek zavijali svojim guslama, Billy bi se popeo na vrh šupe za drva i spavao do svanuća.

Prekidanje školovanja nije rešilo ni jedan Billyev problem, samo ih je preinačilo. I dalje se morao boriti s konstantnom odbačenošću. Nije ga volela većina lokalnih mladića jer nije pušio ili pio, devojke ga nisu volele jer nije išao na plesove i zabave. Niko ga nije razumeo. Što je bilo gore, Billy nije razumeo sam sebe. Iako je voleo ljude i želeo biti prihvaćen, nije se mogao naterati ponašati se poput drugih mladića svojih godina.

Mislio je: "Dobro, ako moram biti odbačen, onda ću postavljati zamke za životinje. Kada budem stariji i budem mogao negde zaraditi dovoljno novca da pomognem staranje za svoju majku, otići ću u Colorado ili državu Washington, ili možda u British Columbiu, i postavljaću zamke za životinje. Uzeću svoju lovačku pušku i zamke i nabaviti si mnogo pasa i tamo ću živeti dok ne umrem. I neću se nikad oženiti."

Billy je uvek, kad god je radio dugoročne planove, uzimao u obzir svoju majku. Žalostilo ga je što je pretrpela toliko mnogo teških životnih situacija zbog lošeg života njegovog oca. Kada je imala 30 godina, bila je majka osmorice dečaka, a najstariji je imao 15 godina. Nikad nije bilo dovoljno novca, nikad dovoljno odeće, često nije bilo dovoljno hrane. Billy ju je video kako sedi plačući na kućnom pragu s bebom u rukama, zaključana izvan svoje vlastite kuće, dok je Charles celu noć ležao unutra, pijan i nepriseban. A ipak, usprkos svemu, Ella Branham bila je verna svom mužu i neprekidno se trudila obući svoju porodicu, nahraniti ih i bila vesela koliko je to bilo moguće. Billy ju je voleo zbog njenog morala, ali još više ju je voleo jer ga je prihvatila onakvim kakav jeste, uključujući sve

njegove posebnosti. Smatrao je da je zaslužila više od života i da je staranje za nju deo njegove odgovornosti. Njen je primer dao Billyju nadu da postoje druge moralne žene na svetu.

Negde oko 1926. u grad se doselila nova devojka, koja se sprijateljila s devojkom Jimmy Poolea. Budući da su se Jimmy i Billy puno družili, Billy je naišao na tu novu devojku kod Jimmyjeve kuće. Njena ga je lepota očarala. Činilo mu se da ima oči poput golubice, zube bele poput bisera i vrat elegantan poput labudovog. Kada mu ju je Jimmy predstavio, devojka je zatreptala očima i koketirajući rekla: "Kako si, Billy?" To je bilo to. Billy je bio upecan.

Kasnije je Jimmy odigrao ulogu posrednika. "Mislim da joj se sviđaš, Billy."

Billy se topio iznutra. "Misliš?"

"Sigurno joj se sviđaš. Znaš šta, zašto ne bi otišli na dupli spoj? Provozaćemo ih u tatinom starom Fordu – naravno, ako ga uspem upaliti."

"Ne znam," nervozno je rekao Billy.

"Daj. Zabavićemo se. Ali trebaće nam nešto novca. Koliko novca možeš skupiti?"

Billy se kolebao, a onda je odlučio ako se zaista sviđa toj predivnoj devojci da neće štedeti. "Imam 30 centi."

To se svidelo Jimmyju. "Dobro. Ja imam 35 centi. To bi trebalo biti dosta. Osim goriva, trebamo im kupiti hladne sokove ili sladoled ili nešto."

Billy je imao ideju koja bi ga pred tim curama možda mogla pokazati u boljem svetlu. "Znaš šta, Jimmy, možeš li da ti voziš, a ja ću kupovati?"

"Meni je to u redu."

Morali su dizalicom podići zadnje točkove od zemlje i ručno pokušati upaliti motor desetak puta pre nego što se

stari Model-T i upalio. Kad su pokupili svoje devojke sunce je već zašlo. Billy i njegova simpatija seli su na zadnje sedište. Sramežljiv kao uvek, Billy je pobegao što je više mogao u jednu stranu, dok je ona sela na drugu. Nadao se da će prostor između njih i tama sakriti njegovu staru istrošenu odeću.

Sa spuštenim krovom, brundali su po mesečini, ne idući nigde određeno. Pričali su samo Jimmy i njegova devojka na prednjem sedištu. Billy je sedeo i ćutao, izbegavajući poglede svoje simpatije. Razmišljao je kako divno izgleda na mesečini i srce mu je pucalo od ponosa na pomisao da je takva lepotica izašla s njim. Možda devojka uopšte nije loša.

Pogledala je prema njemu i nasmejala se. "Noć je lepa, zar ne?"

Billy je rekao: "Da, jeste."

"Večeras je ples u Sycamore Gardenu," rekla je. "Hajmo tamo."

Billy se ukočio. "Ne, ne želim baš. Ja ne plešem."

Još su se malo skitali po tom području dok nisu došli do trgovine mešovite robe uz put. Billy i Jimmy su isplanirali sve šta će napraviti. Billy je pročistio svoje grlo. "Jimmy, ja sam nekako žedan. Što ne bi mogli stati?"

"Dobra ideja, Billy." Jimmy se zaustavio i onda rekao: "Idem, pa ću nam doneti nešto za jesti i piti." To je bila samo gluma, jer Jimmy nije imao ni peni. Potrošili su 25 centi za dva galona (9 litara) goriva, te im je ostalo 40 centi koje je Billy spremio u svoj džep.

Billy je rekao: "Pusti, Jimmy. Ja ću otići po to."

Svaki je sendvič koštao 5 centi – četiri velika sendviča sa šunkom, prekrivena lukom. Billyju je taman ostalo dovoljno novca da kupi četiri Coca Cole. Pojeli su u automobilu, uživajući u pesmi cvrčaka i svežem noćnom

vazduhu. Billy se osećao dobro. Toj se devojci zaista sviđao! Večeras je deo ekipe – neko i nešto.

Popili su Coca Cole i Billy je otišao vratiti bočice u trgovinu da mu vrate polog. Kad se vratio, njih je troje sedelo u automobilu i pušilo. Billy skoro nije mogao verovati svojim očima – njegova simpatija, ta lepa mala devojka, puši cigaretu! Nagnula je glavu prema nazad i izdahnula dim kroz nos. Billyju se to zgadilo. Popeo se na zadnje sedište i vrlo nezainteresovano seo. Njegova ga je devojka pitala: "Želiš li cigaretu, Billy?"

"Ne," rekao je namrgođeno. "Ja ne pušim."

Ljutito je pogledala. "Billy Branham, šta je tebi? Prvo si mi rekao da ne plešeš. Sad mi govoriš da ne pušiš. Šta ti voliš raditi?"

"Volim loviti i pecati."

"Kako dosadno." Zgražajući se podigla je gornju usnu. "Evo, Billy, popuši ovu cigaretu i uživaj u životu."

"Ne, mislim da neću."

"Hoćeš mi reći da mi devojke imamo više hrabrosti nego ti?" narugala se. "Eto ti, pravi mekušac."

Mekušac? Ta ga je strašna reč povredila više nego zamka za dabra kad ga je udarila po gležnju. Curica? Bol mu je probola srce! Mekušac? Nisam. On je "veliki, zli Billy" – lovac, postavljač zamki, baraba. Curica? Pokazaće on njoj. "Daj mi cigaretu," naredio je.

Samodopadno je udarila po kutiji i pružila mu je. Billy je rekao: "Daj mi šibicu."

"E, sad to liči na muškarca," rekla je i pružila mu šibicu.

Billy je namestio šibicu i istovremeno podigao šibicu i cigaretu prema svojim ustima, držeći jedno u jednoj, a drugo u drugoj ruci. Ali pre nego je cigareta dotakla njegove usne, čuo je zvuk. Zvučao je poput šuškanja lišća

na vetru. Spustio je cigaretu i koncentrisano slušao. Više ga nije čuo. Pomislio je: "Uh, to je samo moja mašta."

Njegova je devojka pitala: "Šta se dogodilo, Billy?

Klimnuo je glavom. "Ništa. Samo je pokušavam upaliti." Ponovo je podigao cigaretu prema svojim ustima. Ponovo je čuo zvuk, ovaj put glasnije - slab, neprekidni vetar, koji je pojačavao, postajao sve snažniji dok nije tutnjio u njegovim ušima. *Huusssss*! Ruke su mu se zaledile na pola puta do usta. Setio se tog dubokog glasa u topoli, koji je upozorio: "*Nikada nemoj piti, pušiti niti prljati svoje telo na bilo koji način, jer imam posao za tebe kad odrasteš.*" Ruke su mu se počele tresti. Šibica je izgorela do njegovih prstiju i on ju je bacio. Zatim je bacio cigaretu. Počeo je plakati.

Njegova se devojka smejuljila: "Sad znam da si curica."

Ljut, frustriran i prestrašen, Billy je otvorio vrata automobila, iskočio i počeo hodati putem i dalje plačući. Jimmy se dovezao do njega. "Daj, uđi Billy." Billy je klimnuo glavom. "Neću, Jimmy," i samo nastavio hodati. Jimmy ga je pratio, nagovarajući ga da uđe u automobil, ali istovremeno ga je njegova devojka nemilosrdno ismejavala: "Billy Branham, ti si velika curica. Mislila sam da si muško."

Billy je zajecao: "I ja sam takođe mislio," i skrenuo s puta, prelazeći preko polja gde ga automobil nije mogao slediti. Hodao je neobazirući se dok nije prešao na drugu stranu brega gde se nije mogao videti sa puta. Zatim se sagnuo prema tlu, jecajući prema mesecu: "Ja nisam za ništa. Nemam prijatelja. Među tim momcima sam crna ovca. Niko me ne voli. Zbog čega živim? Kakva korist od mene? O, kad bi postojao neki način da mogu ovde umreti da se sve to završi. Ja sam zatvorenik ovog nečeg neobičnog i ne znam šta s tim uraditi."

Jecao je dok mu se nisu smirile emocije. Zatim je samo sedeo, posmatrajući mesec, osećajući se mrtav poput te beživotne stenovite kugle gore u svemiru. Odjednom je osetio nešto neobično, kao pritisak na njegovu kožu. Imao je neki jeziv osećaj da nije sam. Zadržao je dah i pažljivo slušao. Nije čuo nikakav zvuk. Pogledao je oko sebe polje obasjano mesečinom. Nije bilo nikoga u vidokrugu, a Billy je svejedno osetio da neko (ili nešto) stoji vrlo blizu njega. Pretrnuo je do kosti. Prestrašen je pobegao kući.

Takva su iskustva davala Billyju do znanja da se njegov život razlikuje od uobičajenog na više načina, a ne samo zbog siromaštva. Pojavljivali su se neobični događaji koji su ga mučili – kao kad je naišao na gataru. On i Jimmy Poole bili su na karnevalu, šetali po sredini puta, slušajući ljude koji su ih pozivali hvaleći svoje veštine u raznim igrama i egzibicijama. Prošli su pored gatarinog šatora. Izvan šatora je stajala mlada Romkinja.

"Ej, ti," pozvala je Romkinja. "Dođi ovde na trenutak." Obojica su se okrenula. "Ti s izlizanim džemperom," dodala je.

Billy je nosio izlizani džemper. Otišao je do gatare, misleći da verovatno želi da joj ode kupiti Coca Colu i sendvič. "Da, gospođo, šta mogu uraditi za vas?"

Rekla je: "Znaš li da tebe prati svetlo?" Billyja je to iznenadilo kao nešto neobično za reći. "Svetlo? Na šta misliš?"

Objasnila je: "Vidim da si rođen pod znakom – tri glavne planete u liniji u tvojoj prvoj kući, a oni kvadriraju Neptun – vrlo duboko. Radi toga te prati svetlo. Ti si rođen za božanski poziv."

Billy se prestrašio. "Slušaj ženo, ćuti!" odbrusio je i brzo otišao od tamo.

Kasnije je to rekao svojoj majci. Ona je rekla: "Billy, dobro si napravio. Te gatare su od đavola."

To ga je mučilo. Zašto bi neko, tako očito povezan sa đavolom, izdvojio njega da ima, kako je to nazvala ta Romkinja, "božanski poziv"?

Ne uspevajući razumeti sam sebe, Billy je postajao sve više i više nezadovoljan svojom situacijom. Zašto je on uvek nekakvo ružno pače koje se ne može uklopiti među svoje vršnjake? A ni porodica mu nije bila utočište. Iako je Charles tada već preselio svoju porodicu iz kolibe na posedu gospodina Weathena u veću kuću u predgrađu Jeffersonvillea, život je kod kuće i dalje bio u grču i haosu. U avgustu 1927. Ella Branham je dobila svog devetog sina, James Donalda. Tako da je devet dečaka, u dobi od prve do osamnaeste godine, živelo zajedno i rvalo se u jednoj kući.

Kao uvek, Billy je svoj najveći mir našao u lutanju šumama sa svojim psom Fritzom. A tad je došao težak udarac. Gospodin Short, zamenik lokalnog šerifa, otrovao je Fritza psećim otrovom. Billy je u mržnji pobesneo. Charles je uhvatio svog sina kako ide u policijsku stanicu s lovačkom puškom u ruci.

"Idem ga ubiti, tata," režao je Billy, tresući se od ljutnje.

Charles je svom sinu vruće glave oteo lovačku pušku. "Nećeš, ako ja tu mogu pomoći, nećeš."

Billy se vratio na grob svog psa, kleknuo i skinuo svoj šešir. "Fritz, ti si mi bio prijatelj, pravo društvo. Ti si me oblačio, i hranio i slao me u školu. Ja sam se trebao brinuti za tebe kad ostariš. Ali sada te je gospodin Short ubio pre vremena. Obećavam ti, Fritz, da oni neće ostati u životu. Jednog ću ga dana uhvatiti dok bude hodao ulicom i pregaziću ga automobilom. Platiće zbog tebe."

Sad kad je ostao bez prijatelja, Billy je, više nego ikad, osetio potrebu za promenom u svom životu, tako je prešao reku u Louisville, Kentucky, i upisao se u mornaricu. Kada je to veče rekao mami, ona je bila gnevna. Odmah je ujutro odjurila do ureda za prijem u mornaricu i naterala ih da precrtaju ime njenog sina sa svog popisa.

Billy je shvatio da ako želi napraviti drastičan potez, mora ga napraviti tajno. Kasnije je, te jeseni, dobio priliku. Znao je čoveka po imenu Francisco koji se spremao voziti na Zapad u Phoenix u Arizoni. Billy mu je spomenuo da i sam planira jednog dana otići na Zapad. Gospodin Francisco je shvatio šta Billy želi i pitao ga da ide s njim, čak mu nudeći da će mu platiti ako pomogne voziti automobil tokom tog putovanja daljeg od 3000 kilometara. Billy je oberučke prihvatio ponudu i ubrzo su se spremili za odlazak. Billy je rekao svojoj majci da ide kampovati na nedelju ili dve u Tunnel Mill. Na taj je način mogao napustiti grad bez da ga ona od toga odgovara. Kad dođe u Arizonu, napisaće joj pismo i objasniti.

Poglavlje 7
Beg u pustinju
1927. – 1929.

KAD JE WILLIAM BRANHAM stigao u Phoenix u Arizoni, gospodin Francisco mu je platio $3.00 što mu je pomogao voziti. To je bio sav novac koji je Billy imao, ali nije bio zabrinut. Bio je siguran da će se pojaviti neka prilika. Bio je decembar 1927. godine. Imao je 18 godina i pucao od entuzijazma zbog nove prilike u životu.

Nakon što je poslao pismo majci s objašnjenjem, Billy je krenuo istražiti grad. Ubrzo je naišao na neslužbeni rodeo. To ga je navelo na pomisao: "Ja sam stvarno dobar jahač. Budući da sam bez novca, zašto ne lagano zaraditi nešto novca na ovom rodeu? Ali moram si kupiti kožne kaubojske pantalone pre nego odem tamo pred te kauboje."

Išao je ulicom do najbliže trgovine odećom i probao jedne kožne kaubojske pantalone. Bile su izvrsne – na pojasu su imale ugraviranu riječ ARIZONA i na svakoj nogavici juneću glavu s medenim dugmadima za oči. Billy se pogledao u ogledalo i pomislio: "Izgledam kao Bantam petao – samo perje i paperje."

Prodavac je rekao: "One su $25.00, gospodine."

Billy je bio sretan jer je imao izgovor da ih ostavi. "Bojim se da imam samo $3.00."

Prodavac je predložio: "Bolje da se zadovoljite s Levi farmericama."

Billy je kupio leviske i kaubojski šešir, a zatim se vratio na rodeo. Na ogradi su sedeli krivonogi, izobličeni kauboji koji su izgledali kao da su prošli kroz nekoliko potera stoke i ratova među stočarima. Billy je pomislio: "E, to je mesto za mene." Popeo se na ogradu kraj njega. Svi su oko njega nešto uživljeno mrmljali. Billy je stigao taman kada se čuveni jahač penjao na zloglasnog divljeg konja. Konj je bio zatvoren u obližnjoj konjušnici. Billy je gledao dugonogog jahača kako se penje u sedlo i pomislio: "Ako on ne bude mogao jahati tog konja, ja ću."

Čim su se vrata otvorila, konj je zarzao i iskočio iz sedla sa sve četiri noge u vazduhu. Kad je dodirnuo zemlju, ponovo je skočio, izvijajući svoje telo i ritajući se istovremeno svim svojim potkovanim nogama. Jahač je skliznuo iz sedla poput slamnatog strašila, pao uz tupi zvuk udarca i ostao nepomično ležati usred konjušnice, a krv mu je tekla iz nosa. Dok je čovek zadužen za skupljanje stoke uhvatio divljeg konja i vratio ga u staju, već su odneli kauboja u nesvesti u ambulantno vozilo i odvezli ga.

Čovek je polako dojahao do ograde gde je Billy sedeo sa svim tim kaubojima obučenim u kožu. Rekao je: "Daću 50.00$ svakom čoveku koji može na tom konju ostati 30 sekundi." Čovek je stajao i gledao kauboje u oči i ponovio svoju ponudu. Niko je nije prihvatio. Tada je čovek stao pred Billyja i pitao ga: "Jesi li ti jahač?"

"Ne, gospodine," strašljivo je odgovorio Billy.

BILLY SE ZAPOSLIO na stočarskoj farmi severozapadno od Phoenixa blizu malog grada po imenu Wickenburg. Njegove su se jahačke veštine brzo poboljšale tako da je uskoro radio svoj deo farmerskog posla – pravi kauboj, upravo ono što je sanjao postati.

Lepota prerije iznenadila je i njegove najluđe snove. Oko njega su se prostirale planine koje su se izdizale iz prerije. Ogromni saguaro kaktusi prekrivali su pustinjsku ravnicu i padine kanjona. Pustinja je bila pojam raznolikosti – obilovala je opuntia kaktusom, malim kaktusom koji liči na dabrov rep s dugačkim, neugodnim bodljikama, vivipara kaktusom, koji je prekriven tankim iglicama toliko gusto da izgleda kao krzno, bačvastim kaktusom, koji sliči na bačvu s bodljikavim oštricama i niskim, grmovitim stabljikama poznatim po svom španskom imenu palo verde, što znači zeleni štap. Fascinirao ga je varljivi biljni i životinjski svet – otrovni gušter puzaš, pustinjska čegrtuša, štakori, male divlje svinje, sve je to bilo jako egzotično, puno drugačije od šuma u dolini reke Ohio. A on je usred toga, na konju diže prerijsku prašinu, radi s kaubojima i stokom. To je život. Šta bi moglo biti bolje? Osećao se kao da je ušao u jedan od onih romantičnih vesterna koje je gledao dok je bio dečak.

Ali nakon godinu ipo rada na stočarskoj farmi, počela je nestajati iluzija savršenstva. Kako je prolazilo leto 1929., Billy je postajao sve nezadovoljniji. Mnogo se puta pitao šta ne valja. Došao je u pustinju naći mir i ispunjenje, ali ga je mir i ispunjenje nekako obilazilo. Nije bio sretan, ne potpuno. Nešto mu je još uvek nedostajalo u njegovom životu. Ali šta?

Konačno je došlo vreme za jesenje skupljanje stoke. Tokom svakog leta mnogi su lokalni farmeri pasli svoja stada na istom području visoko na planinama gde raste bujna trava među visokim borovim stablima. Svaku bi jesen

zajedno skupljali raspršenu stoku, terali je na farme u dolini i razdvajali po oznakama koje pokazuju čija je stoka. Prošle je godine jesenje skupljanje stoke smatrao nečim najzanimljivijim u čemu je ikad učestvovao. Ali ove ga je godine mučio nemir koji ga je uznemirivao celo leto. Šta nije bilo u redu?

Kad bi se na stazu spustilo veče, Billy bi skinuo sedlo sa svog konja i stavio ga kraj logorske vatre da mu bude jastuk. Nakon večere bi se naslonio na svoje sedlo i gledao zalazak sunca iza planina koje su bacale narandžaste, roza i crvene plamičke po nebu. Jedan bi stari Teksašanin, po imenu Slim, naštimao svoju gitaru. Slim bi svaku noć svirao serenade i kaubojske balade u pustinji, zajedno s drugim kaubojem koji bi duvao kroz češalj u papir da zuji u ritmu. Slim je pevao:

Sinoć, kad sam ležao na preriji,
Zagledao sam se gore u zvezde,
I pitao se hoće li se ikad kauboj,
Moći iskrasti na onu slatku drugu stranu.

Postoji staza do te blistave sretne oblasti,
A taj je put maglovit, tako kažu,
Dok je prostran onaj koji vodi do propasti,
Označen i osvetljen celim putem.

Govore o jednom drugom velikom Vlasniku,
A On nikad nije pretrpan, tako kažu,
Uvek će osigurati prostor za grešnika,
Koji krene tim uskim tesnim putem.

Kažu da te On nikad neće ostaviti,

I da zna svaki pokret i pogled,
Iz sigurnosti bolje bi nam bilo da je upisano,
Naše ime u Njegovoj velikoj Knjizi.

Jer kažu da će biti veliko skupljanje,
Kad će kauboji stajati poput siročadi,
Da ih označe jahači suda,
Koji su označeni i znaju svaku oznaku.

Mislim da ću ja biti odlutalo mladunče,
Samo čovek osuđen na smrt,
Naći ću se među ološem,
Kad dođe Šef tih jahača.

Billy je shvatio na šta se odnose reči te balade. Odlutala mladunčad su bila neoznačena stoka koja je završila kao meso za supu. A ko je taj veliki Vlasnik sa svojom Knjigom? Billy se pitao je li to ono što ga muči? Ima li to nekakve veze s Bogom.

Slim je zasvirao drugu melodiju, ovaj put staru crkvenu pesmu:

Tamo na krstu gde je umro moj Spasitelj,
Tamo gde sam plakao za očišćenje greha,
Tamo je moje srce prekriveno krvlju,
Slava Njegovom Imenu.

Slušajući tu sporu melodiju, Billy je osetio posebnu bol u svom srcu. Okrenuo se i povukao plahtu preko svoje glave, ostavljajući mesta samo za oči i nos. Zvezde su se činile jako blizu, kao da prolaze malo iznad planina. U

neprolaznom šumu vetra kroz stabla borova, Billy je zamislio da čuje Boga kako ga poziva kao što je pozvao svog prvog sina kad je zalutao: "Adame, Adame, gde si?"

Nakon tri nedelje završilo se skupljanje stoke. Kauboji su se vratili na farme po isplatu i pročitati poštu. Billyja je čekalo pismo od njegove majke, s poštanskom markom od pre nekoliko nedelja. Među ostalim novostima, spomenula je da je Edward jako bolestan. Billy je to uzeo olako, pretpostavljajući da mu je brat prehlađen ili da ima gripu.

To su se popodne svi kauboji odvezli do Phoenixa kako bi proslavili. Iako Billyju nije stalo do zabave koliko drugima, išao je s njima da promeni okruženje.

Kad su farmeri napunili krčmu, Billy je sam lutao ulicom. Srce mu je još uvek bilo uznemireno. Šta ne valja? Definitivno nije nostalgičan. Voleo je Arizonu, voleo je pustinju i uživao u svom poslu. Ali je nekako i dalje u sebi osećao prazninu, neispunjenost. Nije mogao shvatiti.

Nakratko je seo i posmatrao prolaznike. Pored njega je prošetala lepa mala devojka, Španjolka, treptajući očima. Dok ga je gledala, ispala joj je bela maramica. Odsutan mislima, Billy je rekao: "Hej, ispala ti je maramica." Devojka ju je podigla i nastavila hodati.

Billy je čuo neku muziku niz ulicu. Pratio je zvuk muzike i došao do praznog rodeo stadiona. Tamo je, pored konjušnica, stari kauboj svirao gitaru i pevao:

Tamo na krstu gde je umro moj Spasitelj,
Tamo gde sam plakao za očišćenje greha,
Tamo je moje srce prekriveno krvlju,
Slava Njegovom Imenu.

Ali ovaj je kauboj pevao to s više osećaja nego Slim na preriji. Ovaj je čovek pevao tu pjesmu kao da to zaista misli. Suze su išle niz njegove rupičaste obraze. Na kraju se pesme okrenuo Billyju i rekao: "Brate, ne znaš šta je to dok ne prihvatiš ovog predivnog Isusa Hrista." I ponovo počeo pesmu: "Slava Njegovom Imenu…" Billy je skinuo svoj šešir i otišao. Srce su mu preplavili neobjašnjivi osećaji.

Kad se Billy vratio nazad do krčme, njegovi prijatelji farmeri su se glasno smejali, skakali jedni drugima po nogama kako bi jedan drugog terali na ples i međusobno se kladili o $5.00 da mogu hodati po ravnoj crti – a svaki od njih je bio toliko pijan da je jedva stajao na pločniku. Billy ih je sakupio u automobil i odvezao ih nazad u Wickenburg.

Sledećeg jutra kad je Billy ušao u halu za jelo, dobio je ceduljicu na kojoj je pisalo: "Billy, dođi na severni pašnjak. Vrlo važno."

Kraj stajskih vrata ga je čekao Pop, stari policijski Lone Star Ranger. "Bojim se da imam loše vesti za tebe," rekao je Pop. Pružio je Billyju telegram u kojem je pisalo: "Tvoj brat Edward je sinoć umro. Dođi odmah kući."

Vest ga je šokirala. To je bila prva smrt u njegovoj užoj porodici. Okrenuo se od Popa, i pogledao na žutu, suncem spaljenu preriju, i potekle su mu suze niz obraze. Setio se teškog života njih dvojice dok su bili dečaci – išli su u školu bez dovoljno odeće, bez udžbenika, papira i olovaka, a ponekad i bez dovoljno hrane. Billy se tada setio kako je svome bratu ukrao onu jednu šaku kukuruznih kokica. O, kad bi se samo mogao vratiti i ponovo to proživeti, ne bi nikad krao svom siromašnom gladnom prijatelju. Ali ne može to ponovo proživeti. Sad se više ne može ni izvinuti. Edward je umro. Billy se pitao je li Edward bio spreman susresti Boga? A tad ga je potresla pomisao – a šta s njim samim? Je li on spreman sresti Boga?

Billy se vrati u Jeffersonville na pogreb. Na završetku svoje propovedi gospodin McKinney je rekao: "Možda postoji neko ovde ko ne zna Boga. Ako je tako, prihvatite ga sada." Billy se uhvatio za stolicu da ne ustane. Nešto neobično je doticalo njegovo srce – nekakav magnetizam koji nije razumeo. Šta god da je to bilo, jako ga je mučilo.

Nakon pogreba Billy se planirao vratiti nazad u Arizonu, ali ga je majka toliko preklinjala da ostane u Indiani, da je Billy na kraju popustio, pokušavajući naći neki posao. Konačno je našao posao kopanja kanala za postavljanje plinskih cevi za lokalnu državnu službu, Public Service Indiana. Odlučio je ostati u Indiani, makar neko kraće vreme.

Sneg je pao kasno u jesen 1929. Kada se Billy probudio i video da je zemlja bela i zaleđena, uzeo je jednu majčinu plahtu, odvezao se do groblja, pomeo sneg s Edwardovog groba i raširio plahtu preko svežeg humka zemlje. Želeo je da Edwardu bude toplo.

Poglavlje 8
Znak prati
1929.

U OKTOBRU 1929. propala je njujorška berza, rušeći Sjedinjene Države u najveću ekonomsku noćnu moru koju su ikad doživele. Hiljade je banaka zaključalo svoja ulazna vrata dok su se bespomoćni bankari šunjali na prstima kroz zadnja vrata, u zadnji čas pred svojim ljutitim štedišama. Na kraju je velika kriza ostavila trag na svako područje ekonomije. Fabrike su smanjile proizvodnju ili su se potpuno zatvorile, farmeri su trošili manje novca ili su bankrotirali, naglo je porasla nezaposlenost tako da je jedan od četiri Amerikanca bio nezaposlen.

Iako je posao William Branhama u Jeffersonvillskoj državnoj službi bio plaćen samo 20 centi na sat, smatrao se sretnim što uopšte radi. Još uvek je planirao jednog dana svoj život u potpunosti posvetiti postavljanju klopki u planinama na Zapadu, ali sada je njegova plata bila potrebna kod kuće. Slabilo je zdravlje njegovog oca, zbog njegovog kontinuiranog preteranog pića. Charles Branham, koji je imao 38 godina, ne samo da je bio bez posla, nego je verovatnoća da dobije stabilan posao i da ga zadrži bila vrlo

mala. 2. novembra 1929., Ella Branham je rodila svoje deseto i poslednje dete. Konačno – nakon devet sinova – konačno je dobila devojčicu. Svojoj je kćeri Ella dala ime Fay Delores Branham, ali ju je zvala njenim srednjim imenom. Tako je od 11 Branhama koji su živeli u istoj kući samo Billy bio zaposlen na puno radno vreme. Billy je osećao odgovornost pomoći izdržavati svoju porodicu, makar još nekoliko godina.

Rad u Public Service Indiana odgovarao je Billyjevom temperamentu. Tokom godine je zbog posla bio na otvorenom, a poslovi su se razlikovali iz nedelje u nedelju tako da mu je retko bilo dosadno. Jednu je nedelju, na primer, kopao kanale za postavljanje plinskih cevi, a nedelju očitavao brojila, ili popravljao isticanje plina, ili se penjao na električne bandere i popravljao žice za prenos električne struje. Jedini deo posla koji nije voleo bilo je isključivanje struje korisnicima koji nisu mogli platiti svoje račune. A s produbljivanjem krize, toga je bilo previše za njegov ukus.

Koliko god je Billy bio sretan svojim poslom u državnoj službi, ipak $8.00 nedeljno nije dugo trajalo u kući s 11 ljudi. Stoga, kad mu je ponuđen honorarni posao zamenika šumara na području za sportski lov u državi Indiani, oberučke ga je prihvatio. To je značilo da će moći redovno pobeći iz grada kako bi nadgledao šume. Pomisao da će biti plaćen za ono što i tako voli raditi činila se savršenom. U stvarnosti to nije bilo tako. Plata mu je trebala biti postotak od broja kazni koje je izdao prekršiteljima zakona o sportskom lovu. Ali se Billy nikad nije mogao naterati napisati kaznu. Smatrao je da se više dobra može postići ako sedne s krivolovcem i objasni mu koristi od zaštićenog područja za sportski lov i važnosti poštovanja državnih zakona. Zapravo, Billy je donirao

svoje vreme, ali mu je zadovoljstvo koje je dobio odlaskom iz grada i šetanjem šumom bila dovoljna nagrada.

Jednog je dana Billy poslan nadzirati Henryville State Park, 20 milja severno od Jeffersonvilea. Čim je ušao u Greyhound autobus, obuzeo ga je neobičan osećaj – poput pritiska, skoro kao da ga gura neka nevidljiva sila. Autobus je bio pun, putnici su zauzeli sva sedišta, a mnogi su stajali. Billy se progurao do sredine autobusa i stao kraj krupne žene srednjih godina i mornara. Žena je pogledala prema gore i rekla: "Ćao," dok je autobus kretao sa stanice.

Billy je odgovorio: "Zdravo," i zagledao se kroz prozor gledajući kuće u prolazu. Sad ga je ta neobičan sila pritiskala još jače. Činilo mu se kao da dolazi od te krupne žene. Krajičkom je oka Billy video da ona bulji direktno u njega. Zbog nje se osećao nelagodno.

Ubrzo je započela razgovor. "Jesi li ti vojni službenik?"

Billy je nosio svoju uniformu šumara, s pištoljem zataknutim za pojas. "Ja sam službenik u zaštićenom području," odgovorio je.

"Ti si usamljen, zar ne?"

Billy je skrivao svoje iznenađenje. "Ne, gospođo," lagao je.

"Pa, ti nisi kod svoje kuće," rekla je.

"Kod kuće sam više nego što sam ikad bio."

Klimnula je glavom. "Ne, ti si rođen za Zapad."

To je Billyja šokiralo kao da ga je polila hladnom vodom po glavi. "Ej, o čemu pričaš?"

Rekla je: "Možda sam se trebala bolje predstaviti. Znaš, ja sam astrolog."

Billy je u sebi promrmljao: "Evo još jedne od tih čudnih ljudi." Odmaknuo se od nje i približio mornaru.

Ona ga je pratila, malo posrćući zbog ljuljanja autobusa. Rekla je: "Želela bi na trenutak razgovarati s tobom." Billy je nastavio gledati okolo, praveći se da je ne čuje. Bila je uporna: "Mogu li razgovarati s tobom na trenutak?"

Billy ju je ignorisao. Pomislio je: "Ovo nije lepo od mene, ali ne želim razgovarati s njom."

Ali žena ga nije htela pustiti na miru. "Ej, ti, službeniče u zaštićenom području, mogu li na trenutak razgovarati s tobom?"

Billy se konačno okrenuo i drsko odgovorio: "Šta hoćeš?" Bilo mu je žao što je bio tako grub, ali zaista nije želeo razgovarati s astrologom. Setio se šta mu je rekla gatara Romkinja na karnevalu i ta ga je uspomena uznemirila.

Žena ga je pitala: "Jesi li ti hrišćanin?"

"Ne," odbrusio je. "A šta se to tebe tiče?"

Slegnula je ramenima. "O, samo me zanimalo. Znaš li da si rođen pod znakom?"

Billy je jedva prešao preko toga. "Gledaj gospođo, ne želim ništa znati o tome, razumeš. Znam da sam grub, ali ozbiljno... O tome ne želim ništa znati."

Ona se malo odmakla. "O, ne budi tako grub."

"Dobro, nisam te hteo uvrediti, ali ne znam ništa o religioznim stvarima i ne želim ništa znati." Billy se okrenuo od nje i zagledao se iza mornara prema prednjem delu autobusa.

"Pa, ne bi se trebao tako ponašati. Ovo nema nikakve veze s religijom. Ja idem u Chicago videti svog sina, koji je baptistički propovednik. Ja radim u Beloj kući. Jesi li znao da položaj zvezda utiče na događaje ovde na zemlji?"

"Nemam pojma o tome," rekao je Billy.

Rekla je: "Ispred tebe stoji mornar. Pitaj ga da li mesec kontroliše plimu i oseku."

"Imam toliko mozga da to znam," odbrusio je Billy.

Žena je nastavila: "Dakle, postoje mnoga druga nebeska tela koja deluju na zemlju. Ako ti kažem kad si tačno rođen, hoćeš li mi verovati?"

Billy joj je nevoljno odgovorio: "Kao prvo, to ne možeš."

Nasmejala se: "O, mogu. Ti si rođen 6. aprila 1909. u pet sati ujutro."

Raspala se Billyjeva drska fasada i prešla u iznenađenje. "To je tačno. Ajde reci mornaru kad je rođen."

Rekla je: "Ne mogu. Vidiš, ti si rođen pod znakom. Zar ti propovednici nisu nikad govorili o tome?"

"Ja nemam nikakve veze s propovednicima, nikakve."

Žena je na trenutak maknula pogled, dok joj je um pratio tu misao. "Nije li neobično da to propovednici ne znaju?"

Billy je ponovio: "Ne družim se s njima."

Ponovo je usredsredila svoj pogled na njega. "Pogledaj, želim ti nešto reći. Ti si rođen pod znakom kao dar čovečanstvu. Kad bi samo to prepoznao…"

Prekinuo ju je. "Možda ću biti novi Daniel Boone. Volim loviti, a rođen sam u Kentuckyju."

"Ne, ne govorim o tome."

"Dobro, možda ću biti poslovan čovek. U školi sam naučio gramatiku."

Njoj to nije bilo smešno. "Ne govorim o tome. Ne znam šta ćeš biti, ali po tvojoj auri mogu videti da si rođen kao dar. Sećaš li se priče o tome kako je zvezda dovela mudrace do deteta Isusa?"

"Ne znam ništa o religiji."

"Ali čuo si za mudrace koji su došli videti dete Isusa, zar ne?"

"Jesam."

"Pa, šta su mudraci?"

"O, oni su bili samo *mudri* ljudi, to je sve što ja znam."

Objasnila je: "Mudraci su bili isto što i ja, bili su astrolozi, posmatrači zvezda. Znaš, pre nego što Bog nešto napravi na zemlji, On to uvek najpre objavi na nebesima. On je to napravio kad je rođen Isus – tri su se nebeska tela poređala i formirala vezu koja je privukla pažnju nekih astrologa koji su živeli na Istoku. Jedan je od njih bio iz Hamove linije, drugi iz Šemove i treći iz Jafetove – tri Noina sina. Oni su predstavljali sve ljude na zemlji. Svaki od ta tri čoveka je zasebno putovao prema zapadu, ne znajući da dolaze i drugi, dok se nisu sreli u Jerusalimu. Tada su otišli u Betlehem i našli dete Isusa. Znali su da je Isus taj kojeg su oni tražili zbog boje njegove aure. Ti znaš šta je aura, zar ne? To je natprirodno svetlo duše. Svako ima auru, one su drugačijih boja, a svaka boja nešto znači. Zlatna znači dar od Boga. Tako su se ta tri mudraca poklonili Isusu i dali mu darove. Otišli su tačno kad su se ta tri nebeska tela razdvajala u tri zasebne orbite. U sećanje na najveći dar kojeg je Bog ikad dao čovečanstvu – Svog vlastitog Sina Isusa – svaki put kad se ta tri nebeska tela vrate u liniju, Bog čoveku šalje manji dar. Ti si rođen u takvoj konjukciji. Tebe okružuje zlatna aura. Po tome znam dan i sat tvog rođenja i po tome znam da ti je sudbina na Zapadu."

Bill je iz pristojnosti pokušao pažljivo slušati, ali šta je čuo do tada bilo je dosta. "Gospođo, znam samo da sam šumar na području za sportski lov u Indiani, i radim najbolje što mogu. Nisam religiozan i ne želim više čuti o tome!"

Billy se pomerio prema prednjem delu autobusa, ostavljajući mornara između sebe i astrološkinje, uspešno završavajući razgovor.

Ipak, događaj nije lako zaboravio, nego je on više puta mučio njegove misli. Njegov mu se život činio toliko drugačijim od većine ljudi koje je poznavao…ali dar? Šta bi to moglo značiti? I šta je to u njemu što privlači te neobične ljude? Gatara je rekla da ga prati svetlo, astrološkinja je to nazvala aurom. Billy to nije mogao povezati. Pitanja su navirala u njegovom umu poput kajmaka iz mleka. Zašto je on tako drugačiji? Zašto je osetio taj prodoran pritisak čim je ušao u Greyhound autobus? I zašto je bio tako neraspoložen kad je došla tema religije? Boji li je se? Možda ga Bog traži, a on se pokušava sakriti? I šta je ta žena mislila kad je rekla da mu je sudbina na Zapadu?

Poglavlje 9
Njegova poslednja prilika
1930. – 1932.

KAD JE WILLIAM BRANHAM ušao u svoje dvadesete, potpunom je slučajnošću naišao na mogućnosti dodatne zarade. Jednog je dana pozajmio motocikl Harley-Davidson. Dok je jurio po šljunčanom putu, izgubio je kontrolu nad motociklom i sleteo u jarak ispred dvorane gde su trenirali bokseri. Nekoliko je ljudi videlo nesreću i pretrčalo put videti da li se povredio. Srećom, Billy se nije ozbiljno povredio, ali je bio previše potresen da bi ustao i vozio dalje. Stoga su ga ljudi pozvali da dođe unutra i pogleda nekoliko borbi dok se ne bude bolje osećao. Čim je Billy ušao u prostoriju, jedan je od trenera, čovek kojeg su zvali George "Šest sekundi" Smith, otvorio je vrata krletke. Izleteo je kanarinac, vrludajući po prostoriji toliko brzo da ga Smith nije mogao uhvatiti. Ali kad je ptica prozujala iznad Billyjeve glave, Billy ju je uhvatio u vazduhu.

"Šest sekundi" Smith je zadivljeno zazviždao. "Nikad u svom životu nisam vidio tako brze ruke. Mladiću, jesi li ikad razmišljao o boksu?

Sam spomen toga naveo je Billyja na pomisao o boksu i uskoro je veliki deo svog vremena provodio trenirajući taj sport – trčao je sedam do osam milja na dan, a zatim dolazio na trening gde bi udarao bokserski džak dok ne bi došao neki bokser i pitao ga da se bori s njim u ringu. Gledajući Billyjevo boksanje, "Šest sekundi" Smith je ubrzo bio zadivljeniji Billjevom odlučnošću više nego njegovom brzinom. Trener je provodio mnogo sati s Billyjem, učeći ga ispravan rad nogu, pokrete ruku i, najvažnije od svega, kako primiti udarac drugog boksera, a ne srušiti se.

George Smith je dobio svoj nadimak nakon svoje prve profesionalne borbe kad je nokautirao svog protivnika za šest sekundi. Smith je bio stariji od Billyja oko šest godina, teži petnaestak kilograma i bio je najgrublji čovek kojeg je ikad sreo u svom životu. Prvi put kad je Billy ušao u ring sa svojim trenerom, "Šest sekundi" ga je nemilosrdno izudarao. Jednom je Smith udario Billyja toliko jako da je preleteo konope i pao na neke stolice na preklapanje izvan ringa. Billyju je trebalo dugo vremena da ustane. Kad je konačno došao do vazduha, rekao je: "Šest, zašto moraš tako sa mnom?"

Smith se smejao i rekao: "Ovakvo boksanje će ti doneti najviše dobra."

"Doneti mi dobra? Kakvo mi dobro to može doneti? Skoro si me ubio."

"Slušaj, Billy, bez obzira koliko si fizički u formi, svaki put kad si udaren, udarac šokira tvoj sistem i zaustavlja dotok krvi do srca. U boksu moraš naučiti kako primiti teške udarce i odmah doći k sebi. Ako ti telo nije naučeno na brzo dolaženje k sebi, ostaćeš ležati i počeće odbrojavanje. Ali ako si na to naviknut, čak i ako si nokautiran, ponovo ćeš ustati. Stoga ja treniram na taj

način. Možda ti sada nisam drag, ali cenićeš me kad dođeš na takmičenje."

Billy se popeo nazad u ring i nastavio. Konačno je stekao takvu kontrolu nad sobom da ga je "Šest sekundi" Smith mogao udariti u stomak toliko jako da ga sruši na konope, i to Billyju uopšte ne bi bio problem. Bio je spreman nastaviti se boriti. Čim je mogao izdržati osam do deset rundi treniranja boksa, počeo se boriti u amaterskom takmičenju u boksu Golden Gloves (Zlatne rukavice).

Billy je napredovao u ringu. Bilo da se radilo samo o treniranju ili takmičarskoj borbi, davao je sve od sebe. Boksom je iskaljivao svoje osećaje. Ljutnja i zbunjenost koje su se toliko dugo skupljale u njemu ispaljivale su njegove ruke poput eksplozija sačmarice. Njegova ga je brzina i odlučnost vodila iz jedne u drugu pobedu. Svaki je trijumf donosio više slave i povećavao Billyjevo samopouzdanje. Nikad pre nije doživeo takvo priznanje, takvu prihvaćenost. Počeo se osećati da je neko važan.

Boksajući kao amater nikad nije izgubio ni jednu borbu. Nakon godine dana u takmičenju Golden Gloves, prešao je u profesionalce. Pobedio je 15 profesionalnih borbi za redom, uključujući osvajanje regionalnog prvenstva u bantam[1] kategoriji, koje uključuje boksere iz tri države. Sad je već mislio da je nepobediv. A onda je jedne večeri naišao na jednako dobrog protivnika.

Po rasporedu se trebao boriti s Bill Pritchardom, pobednikom prvenstva u West Virginiji. Borba se održavala u Evansvilleu u Indiani. Billy Branham se dovezao do Evansivllea sa svojim prijateljem Howard McLeanom, bokserom u kategoriji velter koji je takođe te večeri imao borbu. Ručali su u 3 sata popodne, a zatim krenuli šetati

[1] Kategorija bantam je od 51.3 do 53.6 kilograma. Kategorija velter je od 61.7 do 66.7 kg.

nazad do dvorane tako da se mogu malo odmoriti pre nego što zamotaju ruke za borbe. Billy je nosio plavo odelo. Izvukao je češalj iz svog džepa i provukao ga kroz svoju gustu, tamnu kosu.

Howard je pogledao svog prijatelja i zazviždao. "Znaš, Billy, izgledaš kao mali baptistički propovednik." Billy se zacrvenio od ljutnje. Uvek se ljutio na vređanja, a u njegovom je umu reč "propovednik" bila isto što i "curica". "Čekaj trenutak, Howard. Bolje ti je da to kažeš sa smeškom." Billy je raširio noge i podigao šake. Iako je Hoeward bio teži od njega oko 15 kg, Billy je bio spreman potući se. Ali Howard se nasmejao, insistirajući da je to bila samo šala, pa je Billy spustio šake.

To je veče u ringu Billy bio iznenađen snagom i brzinom svog protivnika. Pritchard ga je udarao žestinom kojom Billy nije mogao odgovoriti. Prvi put u njegovoj bokserskoj karijeri, Billy se osećao nesiguran u sebe. Na početku borbe, kad je shvatio da je u problemima, nadao se da će u borbi s Pritchardom izvući nerešeno. Ali kako je borba odmicala i Billy iznova primao udarce, počeo se pitati hoće li ga Pritchard ubiti. Pri kraju borbe, dok se Billy odmarao na svojoj stolici između rundi, pogledao je gore u plafon i tiho se pomolio: "Bože, ako daš da iz ovoga izađem živ, obećavam ti da ću prestati boksati."

Nakon te večeri, Billy više nikad nije ušao u bokserski ring.

JEDNOG DANA u jesen 1931., Billy je popravljao brojila u New Albany Gas Works. Dok je ispitivao propuštanje plina, plin ga je ošamutio i on se srušio na pod. Posledice ove nesreće su ga konstantno mučile – bolela ga je glava, vid mu se zamutio, imao je problema s jelom, želudac mu je stvarao kiselinu i boleo ga kad god je u njega došla hrana,

probavna se kiselina penjala uz grlo i spalila mu usta. Njegov poslodavac, Piblic Service Indiana, platio mu je odlazak kod nekoliko medicinskih specijalista u Louisvielleu u Kentuckyju, ali su ti doktori imali poteškoća u otkrivanju njegovog problema. Nakon ponovljenih ispitivanja, na kraju su pretpostavili da ima upalu slepog creva. To je iznenadilo Billyja, jer mu je bol bila u želucu, a ne sa strane. Ali su ga specijalisti uverili da je trovanje plinom samo omelo ispitivanje, skrivajući simptome upale slepog creva. Insistirali su da je slepo crevo upaljeno i da se mora odstraniti.

Billy je nevoljno popustio da ga operišu, ali samo ako će koristiti lokalnu anesteziju. Imao je zastrašujuće uspomene na svoju operaciju kad je imao 14 godina, kad su mu noge ozleđene iz sačmarice. Taj se put skoro nije probudio iz anestezije i nikad nije uspeo zaboraviti to zastrašujuće iskustvo kada je padao kroz područje izgubljenih i lutajućih duša – tamu, maglu, usamljenost i ta zastrašujuća lica! Nije želeo nikad više videti to mesto!

Nervozan i preplašen, Billy je želeo tokom operacije imati nekoga kraj sebe ko zna kako se moliti, tako je pitao propovednika iz lokalne Prve baptističke crkve da bude uz njega. Slepo crevo je uspešno odstranjeno i Billy je odvezen nazad u svoju sobu. Ležeći potpuno svestan u svom bolničkom krevetu, Billy je osetio da mu puls svakom minutom postaje sve sporiji. Pokušao je dozvati medicinsku sestru, ali mu je glas bio šaputanje i ruke preslabe da bi ih pomakao. Počeo je dahtati, a srce mu je kucalo sve sporije dok gotovo nije prestalo kucati. Pomislio je: "Je li ovo smrt? Odlazim li?"

Svetlo se u njegovoj sobi zamračilo, zidovi su postali mutni i poprimili oblik stabala u seni. Izgledalo je kao da se nalazi u hladnoj, mračnoj šumi. Čuo je duvanje vetra negde u daljini. Na početku nejasan zvuk polako se

pojačavao, približavajući se prema njemu. Billyjev se um trgnuo u panici. To je to! To je smrt koja me dolazi uzeti! Pokušao se moliti, ali nije mogao naći reči. Vetar se približavao sve bliže i bliže, tako da su se oko njega grane drveća snažno tresle. Onda se sve promenilo, mračna je šuma odjednom nestala i Billy se našao kako stoji u senci velike bele topole. To je bilo isto ono stablo koje je izbegavao još od kad je ga je užasno preplašilo kao dečaka. Vazduh je bio miran i sparan, kao tokom dana s 99% vlažnošću. Zvuk šuštanja lišća podigao je Billyjev pogled prema gore. Video je istu onu pijavicu kako se vrtloži u gornjim granama, čuo isti onaj duboki glas kako govori: "*Nikada nemoj piti, pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način. Zvao sam te, a ti nisi hteo ići.*" Billy se brzo prisetio dana pre mnogo godina kad je ovaj glas rekao: "*Za tebe postoji posao koji treba da uradiš kad budeš stariji.*" Sad je glas ponovio svoju optužbu: "*Zvao sam te, a ti nisi hteo ići.*"

Billy je bio strašno prestrašen. Je li propustio svrhu života? Je li prekasno? Žurno je rekao na glas: "Ko je zvao? Ko si ti? I šta si želeo da radim?"

Glas je ponovio po treći put: "*Zvao sam te, a ti nisi hteo ići.*"

Billy je povikao: "Isuse, ako si to Ti, pusti me da se ponovo vratim na zemlju i ja ću propovedati Tvoje Evanđelje s krovova kuća i na uglovima ulica."

Billy je odmah bio nazad u svom bolničkom krevetu. Srce mu je jako tuklo i pluća duboko disala. Ostaće u životu.

Hirurg, koji je stajao uz njegov krevet, bio je vidno iznenađen kad je video da su se Billyjevi obrazi zacrveneli i da mu se tako brzo vratila snaga. Okrećući se Charlesu i Elli Branham, komentarisao je: "Ja nisam čovek koji

redovno ide u crkvu. Imam toliko posla da nemam vremena. Ali znam da je Bog posetio ovog momka."

Iz potrebe, Billy se vratio na posao čim su mu šavovi mogli podneti naprezanje. Nažalost, operacija nije rešila ni jedan od njegovih početnih simptoma. Tokom zime 1931./32., situacija mu je postepeno postajala lošijom. Želudac mu je odbacivao skoro sve što je pokušao pojesti, prisiljavajući ga da živi na limunadi s prokuvanim ječmom ili soku od suvih šljiva – a čak mu je i to teško padalo. U očima se pojavio astigmatizam i nije mogao videti bez debelih naočara. Kad god bi skinuo naočare, glava bi mu se toliko tresla da mu frizer ne bi mogao šišati kosu.

Specijalisti u Louisvilleu bili su zatečeni. Nakon mnoštvo ispitivanja, jedan je doktor rekao: "Gospodine Branham, bojim se da je tvoje stanje beznadno. Tvoj je želudac jedan veliki čvor rana. Moraćeš držati strogu laganu dijetu ostatak svog života. Nemoj to nikad zaboraviti, jer će te jedan zalogaj tvrde hrane ubiti."

Billy se vratio kući, bolestan i nesretan. Ali makar je živ. Sada je odlučio naći Boga tako da može održati svoje obećanje. Počeo je odlučno čitati Bibliju. Što je više čitao, postajao je sve ohrabreniji. Mogao se poistovetiti s nekim iskustvima o kojima je čitao – kao kad su ljudi i žene čuli Božiji glas koji im je direktno govorio. Je li mu to možda govorio Bog iz te topole kad je bio dečak? Uvek je verovao da je, ali nikad nije bio potpuno siguran dok nije pročitao da je Bog govorio Jobu[2] iz vihora. To mu je bila potreba. Zatim, kad se udubio u živote Isusa, Petra i Pavla, Billy Branham je gorio od uzbuđenja. Tu su bila objašnjenja za ta neobična, poput transa, stanja koja je doživljavao, kad je bio potpuno budan i odjednom se našao negdje drugde,

[2] Job 38:1 i 40:6 (U srpskom prevodu reč "vihor" je prevedena s "oluja". U engleskom se jeziku koristi reč "whirlwind".)

gledajući nešto što se događa što se čini stvarnim kao cipele na njegovim nogama. Biblija to naziva vizijama. Možda na kraju krajeva njegov život i nije toliko neobičan. Možda je to samo Bog radio s njim.

Billy je počeo posećivati razne crkve u tom području, pitajući kako može sresti Boga. Ali umesto da nađe opšte slaganje i jasan put, našao je protivrečne stavove koji su podstakli zbrku. Prva baptistička crkva želela je da se upiše u crkveni registar, a oni će mu dati člansku kartu. Luterani su želeli da ide na sate pripreme za konfirmaciju. Katolici su rekli da treba priznati papu kao vrhovni Božiji autoritet na zemlji i svaku nedelju ići na misu. Adventisti sedmog dana su mu rekli da treba držati subotu kao Šabat. Svaka je crkva mislila da ima monopol nad istinom, isključujući druge.

Billy nije znao šta uraditi. Nije imao pojma gde naći Boga. Tada je pomislio: "Znate šta, ja Ga vidim u prirodi. Mislim da ću ići razgovarati s Njim u šume."

Odšetao je na jedno od svojih omiljenih mesta za sportski lov, ali to nije pomoglo. Nije znao šta reći i osećao se glupo govoriti tamo gde se činilo da nema nikoga da ga sluša." Tada je dobio ideju. Zašto ne napisati Bogu pismo? To se činilo kao dobar plan, stoga je napisao:

> Dragi Gospode,
>
> Ja znam da si prolazio ovom stazom ovde, jer sedim ovde loveći veverice i znam da si prošao. Ja te želim. Hoćeš li nekad doći i razgovarati sa mnom? Želim ti nešto reći.
>
> Billy Branham

Prikačio je svoje pismo na drvo i otišao kući, računajući da će se posle vratiti i videti je li od toga ispalo

išta pozitivno. Ali sutradan je imao neke sumnje, razmišljajući: "Čekaj sada trenutak. Nikad nisam video nikoga tamo u šumama. Osim toga, ako je Bog svugde, onda bi ja trebao moći dopreti do Njega u gradu jednako lako kao i u prirodi. Ali to me ponovo dovodi na moj početni problem. Želim razgovarati s Bogom, ali ne znam kako."

Otišao je u malu šupu iza kuće i zatvorio vrata. Unutrašnjost je šupe bila vlažna zbog kiše koja je padala noć pre. Ignorišući mokru zemlju, Billy je kleknuo pored razbijenog Forda Model-T. Um mu je bio usredsređen na njegov cilj, žarko je želeo razgovarati sa svojim Stvoriteljem. Promrmljao je: "Evo, kako ću sada ovo uraditi? Video sam slike ljudi u molitvi i mislim da su stavili svoje ruke ovako." Spojio je dlanove ispred sebe u klasičan položaj za molitvu. "A šta ću sad reći? Postoji neki način na koji to moraš uraditi, a ja ne znam koji je to." Odlučio je da je jedini način da dođe bilo gde ako se ne bude osvrtao na to i pokuša. "Dragi Gospodine, želeo bih da dođeš i porazgovaraš sa mnom samo na trenutak. Želim Ti reći koliko sam loš." Stao je oslušnuti. Šupa je bila savršeno tiha. "Možda sam trebao staviti ruke ovako." Stisnuo je prste i ponovo pokušao: "Dragi Gospodine, ja ne znam kako tačno uraditi ovo, ali nadam se da ćeš razumeti. Hoćeš li mi pomoći?" Ponovo je stao oslušnuti – ništa.

Sad je već njegovo suzdržavanje potpuno popustilo. Suze su mu preplavile oči kad se otvorio: "Gospodine, čak i ako Ti nećeš razgovarati sa mnom, ja ću svejedno razgovarati s Tobom. Gospodine, Bože, ja nisam dobar. Sram me je samog sebe. Žao mi je što sam Te zanemarivao sve ove godine. Ali sada Te želim. Molim Te, dođi razgovarati sa mnom."

Odednom se njegove telo počelo neobično osećati. Kad je otvorio svoje oči i podigao glavu, od jeze se sledio do kosti. Ispred njega je lebdelo sjajno jantarno svetlo, oblikujući u vazduhu savršen krst. Iz dubine energije tog svetla došao je glas, govoreći jezikom kakvog Billy nikad pre nije čuo. Zatim je nestalo.

Billy je stajao na svojim kolenima, bez daha i ukočen, ne mogući se pomaknuti. Konačno je skupio dovoljno snage da kaže: "Gospodine, ja ne razumem Tvoj jezik, ali čini mi se da bi trebao biti ubrojen negde u taj krst… i moji bi gresi trebali ležati tamo unutra. Ako ćeš mi oprostiti, onda se vrati i ponovo progovori u Svom jeziku. Ako ne možeš govoriti mojim, po tome ću znati."

Krst se ponovo pojavio, isijavajući toplinu i svetlo. Billy je zatvorio svoje oči i ispružio svoje ruke. Osetio je neobičan osećaj kao da tople kapljice kiše pljušte po njegovom telu. Odednom se osećao smireno i slobodno, kao da mu je s ramena palo sto kilograma. Kad je otvorio oči, svetlo je otišlo.

Prezadovoljan, Billy je otrčao iz šupe i uleteo u kuću. Preplašena, majka ga je pitala: "Billy, u čemu je problem? Jesi li nervozan?

"Ne, mama. Dogodilo se nešto predivno."

"Šta to?"

"Ne znam, ali osećam se jako dobro."

Požurio je napolje, tražeći kako izraziti svoju radost. Iza kuće je po šinama prolazio voz. Billy se popeo na nasip i trčao za vozom, stalno zastajući da bi skočio u vazduh i pljeskao, boksajući u prazno izražavajući svoje osećaje. Napokon, nakon jako dugo, našao je Boga u krstu Isusa Hrista.

Nakon nekoliko dana Ella je rekla: "Billy, sinoć sam te sanjala. Videla sam te da stojiš na belom oblaku, propovedajući celom svetu."

To je iznenadilo Billyja kao nešto vrlo neobično, jer njegova majka gotovo nikad nije sanjala.

Poglavlje 10
Prvi ispit vere
1932.

U JESEN 1932., William Branham je proveravao električna brojila uz ulicu u New Albanyju kada se dovezao automobil i parkirao iza njegovog službenog kombija. Otvorila su se vrata automobila i iz njega je izašla predivna devojka. Njena je svetla kosa blistala na suncu, a njene su tamne oči sjajile unutrašnjom vatrom. Jedan pogled prema njoj i Billy se predomislio da se neće ženiti.

Devojka je izravnala nabore na svojoj haljini, uzela stvari sa sedišta iz automobila i počela hodati. Billy se počeo znojiti. Ako sada ne kaže nešto, možda je više nikad neće videti. Konačno se odlučio. "Kako ste? Lep dan, zar ne?"

Devojka se okrenula i nasmejala. "Lep? Predivan!" Podigla je ruku i okrenula se oko sebe. "Samo pogledaj javore, potpuno narandžasti i crveni. Zaista su zadivljujući."

"Da, mislim da su – ah – zadivljujući." Zapravo je mislio je da je ona zadivljujuća. "Zovem se Billy Branham. Radim za državnu službu i proveravao sam brojila."

Pružila je ruku. "Drago mi je da smo se sreli. Ja sam Hope Brumbach. Verovatno si čuo za mog oca, Charlie Brumbach? On je rukovodilac na pruzi."

"Ne, mislim da ga ne poznajem. Živiš li ovde negde?"

"Ta kuća tačno tamo preko." Pokazala je na kuću niz ulicu.

Billy je pomislio da mu dobro ide – ne samo da joj je saznao ime, nego takođe zna i gde živi. Ali to nije bilo dovoljno. Nastavio je postavljati Hope pitanja, tražeći izgovor da je ponovo vidi. Dok je propitkivao, saznao je da je hrišćanka i da ide u lokalnu Misionarsku baptističku crkvu u ulici Watt Street u Jeffersonvilleu. To mu je bila prilika. "Znaš, baš sam pre nekoliko nedelja postao hrišćanin i ne idem u neku određenu crkvu – možda posetim tvoju crkvu ovu nedelju, pa ću videti kako mi se sviđa."

"Sačuvaću ti mesto," rekla je sa smeškom.

Kada se Billy sledeću nedelju pojavio u crkvi, našao je da ga čeka prazno mesto kraj Hope. Nakon propovedi, malo su razgovarali pre nego je ona otišla kući. Živahna i prijatna, ova ga je devetnaestogodišnjakinja zainteresovala kao ni jedna druga devojka koju je ikad sreo. Bilo je nešto osvežavajuće u njenom veselju i nevinosti. Kao magnet ga je privlačila u crkvu u Watt Street iznova i iznova dok nije počeo redovno dolaziti.

Billy je priznao da je razlog zbog kojeg je izabrao Misionarsku baptističku crkvu između drugih crkava u gradu bilo jednostavno zato što je tamo išla Hope Brumbach. Međutim, ubrzo je stekao duboko poštovanje za pastora. Dr. Roy Davis je propovedao da Bog vredi koliko vredi Njegova Reč i da hrišćanin vredi koliko vredi njegova vera u Reč Božiju – izreka koja je dotakla Billyja kao apsolutna istina. Dr. Davis je konstantno podsticao svoju

zajednicu da veruju Reč Božiju svim svojim srcima i da primene tu Reč u praksi u svojim svakodnevnim životima. Što je važnije, činilo se da ovaj pastor živi ono što propoveda.

Jednog jutra u crkvi, dr. Davis je ispričao priču o tome kako je, kad je bio mlad, postojao jedan nevernik koji je išao amo tamo po državi, izlazio pred crkvu za crkvom i izazivao hrišćansku veru na težak ispit. Dr. Davis ga je čuo na velikom sastanku u Memphisu u Tennesseeju. Taj je čovek pročitao iz Marka 16. poglavlje kad je Isus rekao: "*A ovi će znaci pratiti one koji budu verovali: u moje ime izgoniće zle duhove; govoriće novim jezicima; zmije će uzimati rukama; ako popiju šta smrtonosno, neće im nauditi; na bolesnike stavljaće ruke i oni će ozdravljati."* Zatim je taj nevernik izvadio flašu sumporne kiseline na podijum i izazvao slušateljstvo: "Bilo ko od vas ljudi ovde koji bi trebali biti hrišćani, Isus je rekao da ako verujete, možete popiti nešto smrtonosno i neće vam nauditi. Pa, ako je to nadahnuta Reč Božija, onda popijte ovu sumpornu kiselinu." Ponovio je svoj izazov nekoliko puta, kritikujući hrišćane zbog nedostatka vere i ismejavajući samu ideju Boga.

Mladi dr. Davis je rekao starom metodističkom starešini koji je sedeo kraj njega: "Ako taj nevernik još jednom izazove, otići ću tamo gore i popiti to."

Starešina ga je pokušao odgovoriti. "Taj čovek sam sebi kljuca po mozgu. Pusti ga na miru, sine. Biblija kaže: 'Ne kušaj Gospoda, Boga svojega.'"

Ali Davis je bio odlučan. "Ne, neću ga pustiti na miru. Ako umrem na licu mesta, otići ću u nebo verujući Božiju Reč!"

Nevernik se smejao dok su se hrišćani vrpoljili po svojim stolicama. "Neko od vas tu koji verujete da je Bog toliko stvaran, isprobajte ovaj test sumpornom kiselinom."

Dr. Davis se popeo na podijum, okrenuo i rekao slušateljstvu od oko 3000 ljudi. "Ja imam 25 godina. Ja sam propovednik Evanđelja. Ja znam da me moj Bog može osloboditi te sumporne kiseline, ali bez obzira, ako On to ne učini, neću dopustiti da ovaj nevernik stoji ovde i ovako izaziva Božiju Reč." Zgrabio je sumpornu kiselinu i ispio bocu do kraja bez da je osetio da mu je i malo loše. Tada je propovedao Evanđelje s takvim uverenjem da je 1500 ljudi ponovo posvetilo svoje živote Isusu Hristu.

Dok je Billy slušao priču, mislio je da je metodistički starešina bio više u pravu nego mladi dr. Davis. Zašto bi neko trebao dokazivati Boga? Nije li Isus rekao o tim nevernicima farizejima: "Pustite ih. Ako slepac slepca vodi, zar neće obojica u jamu pasti?" Ali iako se Billy nije slagao s onim što je dr. Davis učinio, ipak se divio pastorovoj veri.

Budući da je bio pod uticajem čoveka tako dubokog uverenja, to je inspirisalo Billyja da obrati veliku pažnju na Reč Božiju. Prva pesma koju je Billy naučio u crkvi išla je: "Biti kao Isus, biti kao Isus, na zemlji želim biti kao On. Tokom celog životnog putovanja od zemlje k slavi, ja samo tražim biti kao On." To je postala konstantna molitva u Billyjevom srcu – "Isuse, pomozi mi biti kao Ti." Nakon što je pročitao Novi zavet po drugi put, Billy je shvatio da se treba krstiti. Pročitao je u Mateju 28. poglavlje gde Isus kaže Petru i drugim apostolima: "*Učite sve narode, krsteći ih u ime Oca, i Sina, i Duha Svetoga.*" Zatim je pročitao u Delima 2. poglavlje gde je nakon nekoliko nedelja Petar zapovedio ljudima: "*Krstite se svaki od vas u ime Isusa Hrista.*" Billu se činilo da ako je iko znao šta je Isus mislio kad je izneo Svoje veliko poslanje, to je zasigurno bio Petar i ostali apostoli. Tako je Billy zamolio dr. Davisa da ga krsti na isti način na koji su apostoli krštavali u knjizi Dela. Iako je to bilo u suprotnosti s naučavanjem Misionarske

baptističke crkve, dr. Davis je pristao, i Billy je kršten u Ime Gospoda Isusa Hrista.

Prošli su meseci od njegove nesreće u New Albany Gas Works. Billovo se zdravlje pogoršavalo umesto da je išlo na bolje. Sad mu se glava tresla čak i kad je nosio svoje debele naočare, bez njih je bio skoro slep. Veliki deo vremena ga je boleo želudac, usprkos njegovoj laganoj ishrani limunadom s ječmom i sokom od suvih šljiva. I najalarmantnije od svega, osetio je da mu pomalo ponestaje snage i energije zbog njegove neuravnotežene ishrane.

Ali sad je imao novi lek – veru. Pročitao je gde je Isus rekao: "*Sve, šta god zamolite u molitvi, verujući, dobićete.*"[3] Zatim je pročitao u Jakovu 5: "*Boluje li ko među vama? Neka sebi dozove crkvene starešine! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje, pa će molitva učinjena s verom spasiti bolesnika! Gospod će ga podići…*" To je bilo njegovo rešenje. Odmah nakon što je ovo pročitao, Billy je odjurio kući dr. Davisa, tražeći starešinu da ga pomaže uljem i pomoli se. Zatim je, veseleći se i ispovedajući svoje isceljenje, otišao kući.

Te je večeri za večerom Billy stavio svoju Bibliju na sto, najavljujući svoje isceljenje i objavljujući da će od sad na dalje jesti kao oni ostali.

Nezadovoljna ovom idejom, majka ga je upozorila: "Billy, meni ne smeta da imaš religiju, ali ti znaš šta je doktor rekao: 'Jedan zalogaj tvrde hrane će ti oduzeti život.'"

Billy je odgovorio: "Ja takođe znam i šta je Bog rekao, a On je rekao da sam isceljen! Možemo li se moliti?" Nikad se pre za Branhamovim stolom nije molilo. Charles nije znao šta uraditi, pa se samo vrpoljio po svojoj stolici.

[3] Matej 21:22

Ella je bespomoćno zabrinuto pogledala svog sina i briznula u plač. Billy je pognuo glavu i pomolio se: "Bože, ako umrem, idem kući uzdajući se u Tebe. Tvoja Reč kaže da sam isceljen. Moraću ili prihvatiti ono što je doktor rekao ili prihvatiti šta si Ti rekao. Ja sam prihvatio doktorovu reč godinu dana i nije mi bolje, nego zapravo, postaje mi gore. Neću više prihvatiti ono što je doktor rekao. Sada prihvatam ono što si Ti rekao. Molim Te blagoslovi ovu hranu za naša tela, ja to molim u Ime Tvog Sina, Isusa Hrista. Amen."

Gurajući na stranu svoju čašu soka od suvih šljiva, Billy se poslužio pasuljom, lukom i kukuruznim hlebom. Čim je prvi zalogaj dotakao njegov želudac, počeo se vraćati. Držao je ruku preko usta kako bi ga zadržao u ustima, a onda ga ponovo progutao. Odmah se vratio. Još ga je jednom progutao. Iznova i iznova se njegov želudac protivio ulasku tvrde hrane, povraćajući, vraćajući mu kiselinu u grlo i usta. Ali se Billy odbijao osvrtati na svoj želudac. Svoje je misli zadržavao na onome što je Bog rekao o tome, a ne na ono što je on osećao, te je nastavio gutati taj zalogaj pasulja dok konačno nisu ostale unutra. Zatim je uzeo zalogaj kuvanog luka.

Nakon večere, Billy se zatvorio u sobu. Želudac ga je boleo toliko jako da su mu na oči navrle suze. Povremeno bi podrignuo i iz usta bi mu curila kisela slina. Slabašno je pevao jednostavnu pesmu koju je naučio u crkvi: "Mogu, hoću, verujem; mogu, hoću, verujem; mogu, hoću, verujem; da me Isus sada isceljuje." Srušio se na krevet. S glasom malo glasnijim od šaputanja, rekao je: "Gospode, uzimam Tebe i Tvoju Reč."

Njegova je majka pokucala: "Kako se osećaš, Billy?"

"Dobro se osećam."

"Pozvala sam doktora. Rekao je da ćeš umreti."

Billy je progutao želudačnu kiselinu iz svojih usta. "Neću umreti, mama. Osećam se odlično." Nije govorio o osećajima svoga tela, već kako se osećao prema Božijem obećanju.

Sledećeg je jutra ta posuda s pasuljom još uvek bila na štednjaku. Ella se okrenula kad joj je sin ušao u kuhinju. "Šta želiš za doručak, Billy?"

"Želim još pasulja i kukuruznog hleba."

Dani su prolazili, a on se i dalje mučio. Svaki je obrok bio fizička borba – želudac je odgovarao negodovanjem, a u glavi mu se vrtelo od vrtoglavice. Ali u području vere se nije mučio i ljuljao. Nastavio je ponavljati Isusove reči :"*Ako možeš verovati, sve je moguće onome koji veruje.*"[4] To je bilo njegovo sidro i usprkos svim njegovim suprotnim simptomima, nastavio je svedočiti da ga je Isus Hrist iscelio.

Takođe je pročitao upozorenje apostola Pavla: "*Nikomu ništa ne budite dužni, osim da ljubite jedan drugoga.*"[5] Na te je reči griža savest obuzela njegovo srce. Trenutno je dugovao $2.00 za medicinske račune od njegove operacije. Nakon što se pomolio za ovo, shvatio je da Bog ne zabranjuje hrišćanima zadužiti se, nego Bog kaže hrišćanima da vrate ono što mogu od svojih dugova i da nepotrebno ne odugovlače. Bill je dugovao $300 doktoru, gospodinu Masonu, simpatičnom čoveku koji Billiyu nikad nije uskratio lek iako je znao koliko je porodica Branham siromašna.

Otišao je do apoteke i Bill je rekao: "Gospodine Mason, dugujem ti i ja ću ti to vratiti. Još uvek sam strašno nemoćan od operacije, ali pokušavam raditi. Imam posao

[4] Marko 9:23

[5] Rimljanima 13:8

ovde u Public Service Indiana i zarađujem 20 centi po satu. Pokušaću ti od toga nešto vratiti sa svakom isplatom. Ja sam sada hrišćanin, pa je moja prva obaveza prema Bogu. Najpre Njemu dugujem desetak. Nakon toga, moja je sledeća dužnost vratiti svoje dugove. S novcem sam prilično u škripcu – otac mi je bolešljiv, pa pomažem izdržavati svoju majku, sedmoro braće i sestru. Ali pokušaću ti vratiti najmanje 25 centi sa svakom isplatom. A ako ne budem mogao vratiti ni tih 25 centi, doći ću i reći ti to."

Dani su se odužili u nedelje, a Bill je i dalje bolovao. Ali malo po malo, u sledećih nekoliko meseci, njegovo se stanje popravljalo dok naposletku nije mogao jesti sve što je želeo jesti bez i malo boli. Njegov se astigmatizam takođe popravio tako da više nije trebao naočare. Kad su mu konačno pregledali oči, nije imao dioptriju i imao je savršen vid. Bio je jako radostan, a njegovo je poverenje u Božija obećanja naglo poraslo.

Poglavlje 11

Postavljen za propovednika natprirodnog Evanđelja

1932.

WILLIAM BRANHAM i dr. Roy Davis su se međusobno poštovali – Billy je bio nadahnut primerom vere starijeg čoveka, a dr. Davis jednako je tako bio zadivljen mladićevom revnošću. Nije prošlo dugo i pastor je predložio: "Bill, možda bi trebao razmisliti o ulasku u službu propovednika." Dr. Davis je bio ovlašćen od svoje organizacije na državnom nivou davati "dozvole za rad" obećavajućim osobama koje će od njih na kraju učiniti prepoznatljive propovednike u Misionarskoj baptističkoj crkvi bez formalne obuke. Billy nije zaboravio svoju zakletvu – kad je po njega pre godinu dana došla smrt, obećao je Gospodu da, ako samo dobije drugu priliku u životu, propovedaće Evanđelje na uglovima ulica i s krovova kuća. Bio je oduševljen što sada ima tu mogućnost.

Tako, oko Božića 1932. godine dr. Roy Davis je postavio William Marrion Branhama za propovednika Evanđelja Isusa Hrista, prema zakonu i pravilniku Misionarske baptističke crkve. Billy je imao 23 godine.

Nekoliko dana nakon svog stupanja u službu propovednika, Bill je radio u New Albanyju na svom najneomiljenijem poslu – isključivanju onih koji nisu mogli platiti račune za vodu, plin ili električnu struju. Pokucao je na vrata da obavesti stanare da im mora isključiti svetlo. Žena koja je otvorila vrata počela ga je nemilosrdno psovati.

Prvo što joj je rekao bilo je: "Ženo, ne biste trebali tako psovati. Zar se ne bojite Boga?"

"Ti mali homoseksualni idiote," odbrusila je, "kad bih htela da mi neko priča o Bogu, ne bih zvala polu mutavca poput tebe. Majka ti je sigurno…" i tad se upustila u prost, užasan opis njegove majke i njene rodbine.

Billy je uvek govorio: "Muškarac koji udari ženu nije dovoljno muško da udari muškarca," ali možda bi prekršio to pravilo u slučaju te žene koja je toliko blatila dobar karakter njegove majke, da je to bilo pre godinu dana. Ako ne, makar bi planuo gnevom i uzvratio joj. Ali sada ga njene uvrede nisu pogodile. Kao što voda klizi niz čizme namazane rakunovom masti, tako njene psovke nisu narušile njegov duševni mir. Uljudno je rekao: "Moliću se za vas, gospođo," i otišao. Billy je odmah znao da je promena u njemu bila istinska i trajna.

Sledeći mu je posao bio isključiti kuću iz koje su se ljudi iselili. Budući da je zgrada bila prazna, a vrata malo otvorena, Bill se uvukao unutra da se pomoli i zahvali Gospodu. Klečeći na golom podu, sklopio je ruke, ali još nije zatvorio oči kad se iznenada prostorija promenila. Zidovi više nisu bili prekriveni kičastim tapetama, sad su bili čisto beli. I prostorija više nije bila prazna. Bill je posmatrao jednog starog tamnoputog čoveka, s belom kosom i belim brkovima, koji je ležao u nečemu što je ličilo na bolnički krevet. Čovek je izgledao kao da je doživeo tešku nesreću – ruke, noge i prsa su mu bili zavijeni. Uz

stranu kreveta bliže Billu stajala je starija tamnoputa žena. (Verovatno je to bila supruga tog čoveka, jer je izgledala otprilike iste dobi kao i on.)

Bill je krajičkom oka primetio neko pomicanje. Okrećući se, video je mladog čoveka i ženu, belce, s udaljenije strane kreveta. Lica su im bila tužna, ali osim tuge Billy nije mogao pretpostaviti u kakvoj vezi mogu biti s čovekom zamotanim u zavoje. Tada su u prostoriju ušla još dva čoveka – obojica mladići. Stajali su gledajući krevet tako da Bill nije mogao videti njihova lica. Ta su mu se dva čoveka činila jako poznatima, kao da bi ih trebao prepoznati i s leđa. Da, da, prepoznao je jednog od njih. To je bio njegov prijatelj, George DeArk, kojeg je baš nedavno, pre par nedelja, doveo Gospodu. A drugi? Nagnuo se da ga vidi. Koga je poznavao s gustom kovrdžavom crnom kosom? Upravo se tad taj čovek okrenuo popričati sa starom ženom uz njega. Bill se trgnuo od iznenađenja. Gledao je samog sebe!

Bill je vidio samog sebe kako se naginje nad krevet i moli za tamnoputog bolesnika. Čovek je odmah ustao iz kreveta i počeo skidati zavoje. Tada su Billov pogled na krevet zaklonile mnoge medicinske sestre i doktori koji su dotrčali u sobu. Neverovatan je događaj iščeznuo i Bill se našao na drugačijem mestu. Sad je stajao na ulici ispred bolnice. Dok je gledao, otvorila su se ulazna vrata i izašao je taj isti stari čovek, spuštajući se niz stepenice kao da nikad nije bio ozleđen. Nije imao zavoje i sada je nosio smeđi kaput i šešir. Scena se naglo završila i Bill se ponovo našao kako kleči na golom podu u nenastanjenoj kući u kojoj su zidovi bili prekriveni kičastim tapetama.

Šta se dogodilo? Gde je bio? Nije se pomerio ni centimetar s mesta na kojem je klečao, a ipak je nekako bio u bolnici i gledao neverovatnu dramu. Kako? To nije mogao biti san. Bio je potpuno budan. A zbivanje oko njega

u bolnici činilo se toliko stvarno kao njegove ruke sklopljene za molitvu pred njegovim srcem.

Iako nije razumeo šta je to značilo, Billy je, bez obzira na to, bio nestrpljiv podeliti svoju viziju s prvim ko bude za to. A ispalo je da je to bio John Potts, hrišćanin koji je radio na ulazu u državnu službu. To je bilo taman pre kraja radnog vremena. Gospodin Potts nije puno govorio dok je Billy pričao – samo povremeno: "U… stvarno… pa, to je zanimljivo."

Sledećeg jutra čim je Bill došao na vrata, gospodin Potts ga je pozvao na stranu. "Pa, Billy, vezano za tvoj san koji si imao juče popodne…"

"Gospodine Potts, to nije bio san. Bio sam potpuno budan kao što sam i sad. Ne znam šta je to tačno bilo – možda nekakva vrsta transa, pretpostavljam."

"Dobro, ako ti tako kažeš. No, bez obzira, možda znam šta bi to moglo biti. Sinoć sam posetio svog prijatelja u New Albany, katoličkoj bolnici. Jedan od bolesnika tamo odgovara opisu čoveka u tvom – ovaj – transu. Zove se William Merrill. On je tamnoput čovek oko 65 godina i u vrlo je ozbiljnom stanju. Sinoć sam malo razgovarao s njim. Čini se da ima kola s dva konja i zarađuje za život skupljajući smeće po ulicama New Albany. Pre dva dana su mladi dečko i devojka jurili automobilom kad su izgubili kontrolu u krivini, udarili u njegova kola, slomili mu ruke, noge i leđa. Rekao sam mu o tebi i tvome transu. Vrlo se razveselio i molio me da te zamolim da se dođeš moliti za njega."

"Pitam se je li to čovek kojeg sam video."

Celi se dan Billy pitao šta će se dogoditi ako se zaista pomoli za čoveka koji je u tako teškom stanju kao što je očigledno gospodin Merrill. Ta ga je pomisao činila nervoznim. Hoće li čovek zaista ustati iz kreveta i početi skidati zavoje? Tad je Billy pomislio na propovedi koje je

čuo, koje je propovedao dr. Davis, potičući hrišćane da veruju u natprirodnu silu Boga da čini čudesa. Do trenutka kad je Billy završio posao, osećao se spremnim. Našao je svog prijatelja George DeArka i izneo mu celu fantastičnu priču.

George je rekao: "Dakako, Billy, ići ću s tobom moliti se za tog čoveka."

Dok su se njih dvojica penjali bolničkim stepenicama, Bill je objasnio: "Brate George, te neobične stvari koje mi se događaju, ja ih ne razumem, ali znam da se ne mogu moliti za tog starog čoveka dok to dvoje belaca ne budu u prostoriji i budu stajali s druge strane kreveta, jer moram sve uraditi tačno na način na koji mi je pokazano. Tako da ne znam hoće li se to dogoditi večeras. Ali čekaj i videćeš – ovaj će čovek biti isceljen."

Kad su ušli unutra, Bill je pitao za gospodina Merrilla i uputili su ga do njegove sobe. Jednim pogledom na čoveka u krevetu Billy je znao da je na pravom mestu. To je bio čovek kojeg je juče video. "Dobro veče, gospodine. Ja se zovem Billy Branham. Ovde je juče bio čovek koji vam je rekao za mene."

Stariji čovek se uznemirio od nestrpljenja. "O, ti si momak koji će se moliti za mene da budem isceljen."

Njegova se žena, koja je stajala pokraj njegovog kreveta, namrgodila i počela objašnjavati: "Mladiću, mislim da ne razumeš u koliko ozbiljnom stanju je moj muž. Ne samo da ima temperaturu 40 °C, rendgen pokazuje da su neka od njegovih slomljenih rebara vertikalno prema plućima. Ako se krivo pomakne samo centimetar, ti bi oštri komadi mogli probiti pluća – ili još gore, preseći arteriju i on bi iskrvario do smrti. Ne slažem se s time da dolaziš ovde i toliko ga uznemiruješ."

Ali gospodin Merrill je to doživeo drugačije. "Hajmo makar čuti šta momak ima da kaže."

Billy je ponovo ispričao svoje jučerašnje iskustvo. Baš kad je završavao, u prostoriju su ušli mladi čovek i žena. Gospodin Merrill ih je predstavio kao dvoje ljudi koji su bili u automobilu koji se sudario s njegovim kolima. Bilo im je žao zbog nesreće i činili su se iskreno zabrinutima za zdravlje starog čoveka. Tužnih, ozbiljnih lica prošli su oko kreveta do strane kreveta koja je bila blizu zida.

To je Billu bio znak. Nagnuo se i taman se počeo moliti kad je gospodin Merrill povikao: "Ja sam isceljen!" i naglo se uspravio na krevetu. Njegova je žena prestrašeno vrisnula: "William, ne!" i pokušavala ga gurnuti nazad na madrac. U sobu je ušao pripravnik. On je takođe pokušao zadržati gospodina Merrilla, ali se stari džentlmen ipak uspeo istrgnuti iz kreveta, celo vreme vičući: "Ja sam isceljen! Ja sam isceljen!"

Dotrčale su medicinske sestre i doktori. Jedna je od katoličkih sestara uletela u sobu i rekla Billu i Georgeu: "Vas dvoje ćete sada morati otići odavde. Ne možemo vam pustiti da tako uznemiravate ovog čoveka. On je jako bolestan."

Kad su Billy i George otišli, William Merrill se borio da obuče svoju odeću dok ga je nekoliko doktora pokušavalo uveriti da se vrati u krevet. Kad su izašli, Bill je stao na dno bolničkih stepenica i rekao Georgeu: "Sačekajmo ovde. Gledaj – on će nositi smeđi kaput i šešir i uskoro će se spustiti niz ove stepenice."

Prošlo je nekoliko minuta… i došao je sa svojom ženom, spustio se niz stepenice tako živahno kao da je bolnički posetilac, a ne bolesnik. Nosio je smeđi kaput i šešir upravo kako je Bill predvideo.

George je pitao starog čoveka: "Kako si se rešio svih tih doktora?"

Gospodin Merrill se nasmešio ispod svojih belih brkova. "Izmerili su mi temperaturu i nisam imao temperaturu, pa su me pustili."

SLEDEĆEG JE JUTRA Billy ustao u zoru. Dok je tumarao u polumraku tražeći odeću, prostorija je iznenada postala obasjana suncem, kao da je neko upalio svetlo. Billy je odmah shvatio da više nije u svojoj kući. Prostorija u kojoj je sada bio bila je veća od njegove sobe, izgledala je kao dnevni boravak – sa kaučom, foteljom, otomanom, stolićem i lampicama – uz to je u jednom ćošku bio visoki krevet. Na tom je krevetu ležala žena srednjih godina, težak invalid. Bill je zapanjeno gledao kako se ispravljaju njene zgrčene ruke i noge i postaju normalne. Žena se digla iz kreveta i šetala ravno prema njemu, što je Billu omogućilo da je dobro vidi. Zatim je ponovo bio u polumraku svoje sobe.

Billy je dugo sedeo na rubu svog kreveta, duboko razmišljajući o tome. Očigledno će Gospod Isus osloboditi još nekoga. Ali koga? I kada? Pomislio je: "Dobro, verovatno ću danas otkriti gde je ona."

Tog dana ga je poslovna obaveza odvela na 2223 u ulici East Oak Street u New Albanyju. Iz jedne se polovine spojene kuće iselila porodica i Bill je trebao zatvoriti vodu samo za tu jednu stranu, ali u šahti nije bilo jasno koje je brojilo za koju stranu. Zavrnuo je ventil na jednom brojilu, a zatim odšetao do nastanjene polovine kuće da bi proverio.

Na njegovo je kucanje vrata otvorila jedna privlačna, oskudno odevena tinejdžerka. "Šta želite?"

"Radim za državnu službu. Da li bi hteli proveriti vodu da vidite je li zatvorena?"

"Naravno." Devojka je skrenula u kuhinju.

Stojeći na vratima, Billy je mogao videti ženu koja je ležala na bolničkom krevetu u dnevnom boravku. Telo je bilo izuzetno zgrčeno, tako da je izgledala kao zgrčeni pauk. Glava joj je bila podignuta na krevetu i okrenuta prema vratima tako da je Billy mogao jasno videti njeno lice. Srce mu je skočilo od radosti. To je bila žena invalid koju je jutros vidio u viziji. Čitala je knjigu crnih korica. Na podu su kraj nje ležale razbacane novine.

"Kako si, gospođo? Ja se zovem Billy Branham."

"Zdravo. Ja sam Marry Der Ohanion. Moja kći je Dorothy."

Dorothy se vratila u prostoriju i rekla: "Ne, voda i dalje ide."

"Mislim da sam onda isključio pravo brojilo. Hvala ti što si proverila." Ali nije otišao. Morao je nekako razviti razgovor sa ženom invalidom. "Šta to čitate?"

"Armenijsku Bibliju," odgovorila je.

Izazvao ju je: "Verujete li?"

Gospođa Der Ohanion je spustila knjigu u svoje krilo. "Dorothy ima 17 godina. Od kad je ona rođena ja sam invalid u krevetu. Ali jutros sam u novinama pročitala o čoveku isceljenom u katoličkoj bolnici i rekla sam: 'Ima nade za mene.'" Čekaj, je si li ti rekao da se zoveš Branham?" Skinula je svoje naočare za čitanje da osmotri mladića koji je stajao na vratima njenog dnevnog boravka. Njen se pogled promenio kad je tog mladića za brojilo povezala s Branhamom iz novinskog članka. "Jesi li ti Božiji čovek koji je sinoć iscelio tamnoputog čoveka?"

"Ne, gospođo, ja nisam iscelitelj. Meni je nešto pokazalo da se trebam moliti za tog čoveka. Gospod Isus je iscelitelj, ne ja."

Žena je klimnula glavom. "Otkad sam pročitala o tom čudu, molim Boga za isto u mom životu. Bi li se hteo moliti za mene?"

Billy je pogledao ovu ženu čije su zgrčene ruke i noge pretrpele 17 godina atrofije i oprezno rekao: "Otići ću se pomoliti o tome i zatim ću se vratiti."

Našao je mesto da bude sam s Bogom i molio se dok njegova hrabrost nije odgovarala onoj u viziji. Zatim se odvezao do kuće George De Arka. "Brate George, sreo sam ženu o kojoj sam ti jutros govorio. Znam da je to ona. Dođi sa mnom."

Njih su dvojica ušli u kuću i stali kraj kreveta gospođe Ohanion. Žena je prigrlila svoju armenijsku Bibliju na prsa, a Dorothy i njen osam godina stariji brat su se sakrili iza božićnog drvca na drugoj stani dnevnog boravka, smijuljeći se i izrugujući celu ideju – pomisao da će se njihova majka dići iz kreveta nakon što je u njemu ležala 17 godina – kakva šala.

Bill je ignorisao decu. "Gospođo Ohanion, Gospod Isus će te isceliti." Billy i George su se spustili na kolena i počeli moliti. Očni kapci, iako su bili zatvoreni, i dalje su omogućavali da nešto svetla dođe do zenica, pa je Bill kroz svoje kapke video da se iznad gospođe Ohanion upalilo svetlo. Otvorio je oči, očekujući videti električnu sijalicu. Umesto toga video je jantarni vatreni prsten koji je kružio oko njene glave. Obuzelo ga je strahopoštovanje – od straha pomešanog s radoznalošću, ostao je bez daha. To bi moralo biti isto svetlo koje je oblikovalo krst u vazduhu kad se molio u šupi iza svoje kuće. Nadahnut, Bill je ispružio i uhvatio ruku žene invalida, i rekao: "Gospođo Ohanion, Gospod Isus mi je jutros rekao da ćeš ozdraviti. Ustani na svoje noge i hodaj u Ime Isusa."

Maknula je pokrivače, dovukla se do ruba kreveta pomoću svojih usahnulih ruku i nogu puzeći kao gusenica.

Billu se pojavio tračak neverice misleći da bi, ako je pusti da padne s tog visokog kreveta, mogla slomiti vrat kad padne na pod. A tada se setio vizije o William Merrillu – kako je bila savršena, kako precizna – i njegovo se pouzdanje vratilo.

Čim je gospođa Ohanion počela prelaziti rub kreveta, obe su se njene noge ispravile tačno pred očima svih njih. Dorothy je vrisnula, izbezumljeno vičući i, čupajući kosu, pobegla kroz ulazna vrata i dalje vrišteći iz sveg glasa. Dotrčale su komšije sa svake strane, gužvajući se na vratima, posmatrajući u neverici, gledajući svoju komšinicu, Mary Der Ohanion, koja je, po prvi put u 17 godina, hodala po svom dnevnom boravku podignutih ruku slaveći Gospoda Isusa Hrista na svom rodnom armenskom jeziku.

Bill je otišao kući uzbuđen i sretan zbog tih predivnih vizija koje su prorokovale takva čudesa. Ali uskoro je njegovo uzbuđenje splasnulo, uskoro se njegova radost okrenula u strah. Njegova će sledeća vizija biti značajno drugačija. A kad tu viziju opiše svome pastoru, biće zbunjen njegovim odgovorom. To će započeti godine nesigurnosti koje će ga konačno dovesti da otkrije tajnu svog neobičnog života – tajnu koja će zatim pokrenuti najveću službu isceljenja verom koju je svet ikad video.

Autorovo objašnjenje

ONIM ČITAOCIMA koje zanima preciznost ovog teksta, od velike će pomoći biti moji sledeći komentari.

Dramatizovao sam prvo poglavlje Knjige 1, sa ciljem da bi oni koji nikad nisu čuli za William Branhama brzo ušli u priču. Razgovori u prvom poglavlju moja su špekulacija. Međutim, svi bitni elementi priče su precizni – poreklo Ella Hervey Branham i Charles Branhama, čak do tako sićušnog detalja kao što je opis unutrašnjosti kolibe i dvorišta, sveća lojanica, činjenice da baka Branham nikad, u celom svom životu, nije imala cipele i da je Charles Branham išao u Burkesville kupiti novo radno odelo u čast događaja – takve je detalje opisao William Branham kad je prepričavao priče slušateljstvima po Americi.

Nakon prvog poglavlja, većina razgovora u ovoj biografiji dolazi direktno iz svedočanstva samog William Branhama. U preko 19 godina, koliko su snimane njegove propovedi, mnogo je puta prepričavao iste priče. Kao što bi svako ko iznova prepričava priču, tako je tokom svakog prepričavanja dodavao neke detalje, a neke izostavljao. Ja sam sakupio sve te različite verzije i spojio ih u jedan potpun opis. Ako uporedite priče u ovoj biografiji s nekim pojedinim mestom na magnetofonskim trakama gde je

William Branham pričao te iste priče, možda ćete se pitati gde sam našao toliko dodatnih detalja. Ali ako uporedite opise u ovoj biografiji sa SVIM mestima gde je William Branham spomenuo isti događaj, naći ćete da su sve, ovde navedene, činjenice upravo onakve kakvima ih je on opisao. Naravno, priče su u biografiji ispričane mojim stilom. Ako vas zanimaju te priče ispričane rečima samog William Branhama, najlakši je način nabaviti sve njegove propovedi na CD-u od Eagle Computing-a (Pogledajte *Izvori i literatura*). Troškovi su minimalni, a možete ih naći u samo nekoliko sekundi. Ako ne razumete engleski jezik, propovedi William Branhama prevedene na srpski jezik možete naći web stranici www.nevesta-hristova.org.

Ako vas zanimaju neke stvari koje ne možete naći u propovedima William Branhama, setite se da propovedi snimljene na kasete nisu bile moji jedini izvori materijala za ovu biografiju. Koristio sam takođe novine, članke iz časopisa, knjige navedene u biografiji, kao i lična svedočanstva ljudi koji su poznavali William Branhama. Na primer, događaj u prvom poglavlju kada je golub sleteo na prag prozora kolibe – saznao sam od Henrya Branhama, rođak Williama Branhama, čija je majka bila jedna od babica pri rođenju Williama Branhama. Događaj je zabeležen u časopisu *Only Believe*¸ izdanje iz avgusta 1988. (Svezak 1, Broj 2, stranica 18).

Svaka je biografija samo prikaz života. Budući da svaki biograf piše svoj doživljaj, njegova će knjiga odražavati njegov pogled na temu. Radi toga je napisano preko 900 biografija o Abrahamu Lincolnu. Čak su i autobiografije subjektivne. Iako je Benjamin Franklin napisao jednu od najpopularnijih autobiografija u američkoj istoriji, nakon toga su o njemu napisane mnoge biografije. Postojalo je još mnogo toga što se moglo reći – i iz drugačije perspektive.

Ova biografija, što je normalno, odražava moj pogled na William Branhama – doživljaj utemeljen na mnogim godinama istraživanja i molitve. Pokušao sam ostati veran činjenicama i Duhu Božijem koji je nadahnuo vrlo neobičan život ovog čoveka. Ali još se mnogo toga može saznati o njegovom iskustvu i njegovom učenju. Kad pročitate ovu biografiju, verovatno ćete najviše naučiti upravo od samog William Branhama, bilo slušanjem njegovih propovedi snimljenih na kasetama (CD-ima, DVD-ima itd.) ili čitajući te iste propovedi u obliku knjižice ili na računaru. Uveliko će vam se isplatiti utrošeno vreme i trud.

Izvori i literatura

Prorokova dela, od Pearry Greena, 1969. Pokriva najvažnije delove života William Branhama, uz lična iskustva Pearry Greena s William Branhamom. 207 stranica

Možete naručiti od Tucson Tabernacle, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, SAD.

Sve je moguće: Probuđenje isceljenja i harizmatsko probuđenje u modernoj Americi, od David Harrell, Jr., 1975. Pokazuje kako je služba William Branhama pokrenula druge službe isceljenja/probuđenja u 1950-tima. 304 stranice

Možete naručiti od Indiana University Press, 601 North Morton Street, Bloomington, Indiana 47404. SAD.

Iscelitelj Hrist, od F. F. Boswortha, 1973. Fleming H. Revell Co., Old Tappan, New Jersey. Kolekcija propovedi Fred Boswortha propovedanih 1920-tih i 1930-tih, koja dokazuje po Pismu da je Isus Hrist još uvek iscelitelj u današnjem svetu. 241 stranica

Možete naručiti od World Outreach Publications, P.O. Box 4402, Dalllas, Texas 75208, SAD.

Nisam bio neposlušan nebeskoj viziji, od William Branhama, 1947. Opisuje isceljenje sedmogodišnje Betty Daugherty i iznosi dnevnik događaja, iz dana u dan, skupa isceljenja u St. Louisu, Missouri, 27 stranica

Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek će biti isti, od William Branhama, 1963. Ukratko opisuje svoj rani poziv u službu propovednika i svoje prve vizije i isceljenja nakon obraćenja 1932. 24 stranice

Možete naručiti od Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Časopis ***Only Believe***, urednice Rebekah Smith. Ovaj časopis sadrži članke o životu William Branhama i njegovoj službi. Objavljuje ga Believers International, P.O. Box 78270, Tucson, Arizona 85703, SAD.

Propovedi William Branhama možete naručiti:

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com

Na engleskom jeziku:

Eagle Computing, P.O. Box 490, Elizabethton, Tennessee 37643, SAD, izdaje propovedi na CD-ima i DVD-ima.

End Time Message Tabernacle, 9200 – 156 Street, Edmonton, Alberta T5R 1Z1, Canada, izdaje neke štampane propovedi.

The Word Publications, P.O. Box 10008, Glendale, Arizona 85318, SAD, izdaje neke štampane propovedi.

Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana, 4731, SAD, izdaje audio kasete, štampane propovedi i indeks tih propovedi.

William Branham, čovek poslan od Boga, od Gordon Lindsayja (u saradnji s William Branhamom), 1950. Pokriva život William Branhama do 1950., s poglavljima od Jack Moorea, Gordon Lindsayja i Fred Boswortha. 261 stranica

Možete naručiti na srpskom jeziku na web stranici www.nevesta-hristova.org ili na engleskom od The William Branham Evangelistic Association, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

William Branham, prorok posetio južnu Afriku, od Julius Stadskleva, 1952. Detaljni opis posete William Branhama 1951. južnoj Africi.

Možete naručiti od The William Branham Evangelistic Association, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Indeks

Adair, dr. Sam, Billov prijatelj iz detinjstva, 49
Bog govori Jobu iz vihora, 86
Branham, baka
  pomaže kod rođenja Billa, 6
Branham, Bill. (Vidi "Branham, William Marrion")
Branham, Branham, William Marrion (, 21
Branham, Charles Edward, mlađi
  rođen 1919., 36
Branham, Charles, stariji
  beži od zakona, 11
  najmlađi od 17 dece, 10
  poreklo, 8
  radio za farmera, 14
  seli se u Jeffersonville, 15
  vešt drvoseča, 9, 15
Branham, Edgar Lee ("Doc")
  rođen 1914., 17
Branham, Edward ("Humpy")
  jako bolestan, 70
  krenuo u školu s Billyjem, 21
  nadimak "Humpy", 19
  nestalo kukuruznih kokica, 31, 71
  rođen 1910., 10
  umro 1929., 71
Branham, Ella (Harvey)
  poreklo, 8
  sanja Billa da propoveda s belog oblaka, 90
  skoro se smrzla s bebom, 9

Branham, Fay Delores ("Delores")
rođena 1929., 74
Branham, Henry
rođen 1911., 10
Branham, Hope (Brumbach). (Vidi "Hope Brumbach")
Branham, Howard Duffy
rođen 1923., 36
Branham, James Donald ("Donny")
rođen 1927., 63
Branham, Jesse
rođen 1916., 36
Branham, Melvin
rođen 1912., 14
Branham, William Marrion ("Bill")
bolest uzrokovana plinom, 83
iskustva u ranoj mladosti, 12
izlečen od žučne bolesti, 98
kršten u Isusovo Ime, 95
ljubav prema Zapadu, 46, 64, 67, 73
natprirodno svetlo kod obraćenja, 89
natprirodno svetlo kod rođenja, 7
natprirodno svetlo nakon operacije noge, 55
nestalo kukuruznih kokica, 31, 71
noge ranjenje sačmaricom, 51
operacija nogu, 52, 54
operacija slepog creva, 84
piše pesmu, 41
poreklo, 8
posao u državnoj službi, 72
posao zamenika šumara na području za sportski lov, 74
postaje bokser, 81
postaje kauboj, 67
postavljen za propovednika, 99
posvećen kao beba, 8
rođen 1909., 6
skoro se sa svojom majkom smrznuo kao beba, 9
stav prema novcu, 98
Brumbach, Amelia Hope. (Pogledajte "Hope Brumbach")
Davis, dr. Roy
krstio Billa u Isusovo Ime, 95
pastor Misionarske baptističke crkve, 92

postavio Bill Branhama za propovednika, 99
prihvata nevernikov izazov, 94
DeArk, George
svedoči isceljenju Mary Der Ohanion, 107
svedoči isceljenju Williama Merrilla, 104
viđen u viziji, 101
Doktrina
desetak, 98
isceljenje, 95
krštenje u Ime Gospoda Isusa Hrista, 94
odlaganje vraćanja duga, 97
Golub
pojava kod Billovog rođenja, **7**
Hope Brumbach
upoznaje Bill Branhama, 92
huussss, 12, 24, 38, 61
Isceljenje
Mary Der Ohanion, 108
Williama Merrilla, 104
Lov/ribolov, 36, 51
Nacionalna zabrana proizvodnje i prodavanja alkohola, 23
Natprirodna iskustva
"Nemoj nikad piti ni pušiti ni prljati svoje telo ni na koji način.", 25, 38, 61, 85
astrologinja vidi Billovu auru, 78
gatara vidi svetlo koje ga prati, 62
glas govori iz vihora u topoli, 25
na samrti, Bog govori, 85
područje izgubljenih i lutajućih duša, 53
pojava svetla u obliku krsta na Billovom obraćenju, 88
prvi put čuje glas, 12
sprečen piti, 38
sprečen pušiti, 61
sprečen ubiti, 43
Natprirodno svetlo
nakon operacije Billove noge, 55
pojavljuje se iznad Mary Der Ohanion, 107
pojavljuje se kod Billovog obraćenja, 89
pojavljuje se kod Billovog rođenja, 7
Naučavanje
desetak, 98
isceljenje, 95
krštenje u Ime Gospoda Isusa Hrista, 94
odlaganje vraćanja duga, 97

Pijavica, Božija, 25, 85, 86
Pismo
  Bill traži Boga, 87
Pesma
  "Tamo na krstu", 69, 70
  kaubojska serenada, 68
  Logfellow Psalam života, 39
  napisao Bill Branham, 41
Proroštvo
  "Ti ćeš živeti blizu grada koji se zove New Albany.", 12
  "Za tebe postoji posao da ga napraviš kad budeš stariji.", 85
San
  Ella Branham sanja Billa da propoveda s belog oblaka, 90
Pećina kod Tunnel Milla (pogledajte takođe Tunnel Mill područje)
  Bill ju pronalazi, 49
Tunnel Mill područje (pogledajte takođe "Pećina kod Tunnel Milla")
  Bill pronalazi lokalitet, 48
Vizija (pogledajte takođe "Proroštvo")
  isceljenja Mary Der Ohanion, 105
  isceljenja Williama Marrilla, 100
krst na Zapadu, 55
mosta preko reke Ohio, 26

Informacije o knjigama

KNJIGA 1
Dečak i njegova nemaština
(1909 – 1932)

Od trenutka kad je rođen, William Branham bio je drugačiji. Opterećen siromaštvom i odbačenošću, postao je nervozno dete. Događalo mu se neuobičajeno: neobjašnjive i duhovne stvari koje su ga plašile. O Bogu nije počeo razmišljati do svoje 14. godine kad je skoro izgubio obe noge u nesreći sa sačmaricom. Dok je ležao umirući u lokvi krvi, imao je zastrašujuću viziju pakla. Video je sebe kako neprekidno pada sve dublje u područje izgubljenih i lutajućih duša. Zavapio je Bogu za milost i milostivo mu je pružena druga prilika – prilika koju je kasnije skoro propustio.

KNJIGA 2
Mladić i njegovo očajanje
(1933 – 1946)

Kao mlad pastor, William Branham mučio se shvatiti svoj neobičan život. Zašto je on jedini propovednik u gradu

koji ima vizije? Kad ga je Bog pozvao u evangelizaciju širom države 1936., on je to odbio, da bi za svoju grešku teško platio gubitkom svoje supruge i kćeri koje su umrle od tuberkoloze. Vizije su se nastavile. Propovednici su mu govorili da te vizije dolaze od sotone. Očajanje ga je konačno nateralo da ode u pustinju i potraži Boga, gde se susreo licem u lice s natprirodnim bićem. Anđeo mu je dao Božiji poziv da pronese dar božanskog isceljenja narodima sveta. Kad je William Branham pitao hoće li ljudi verovati da je zaista sreo anđela, anđeo mu je rekao da će mu biti dana dva natprirodna znaka da potvrde njegov poziv. Onda će morati verovati. *I poverovaše!*

KNJIGA 3
Čovek i njegovo poslanje
(1946 – 1950)

Uskoro nakon što je anđeo posetio William Branhama i rekao mu da je određen proneti dar božanskog isceljenja narodima sveta, pojavio se prvi znak – fizička reakcija u njegovoj ruci koja se pojavljivala samo kad bi dotakao ruku nekog ko boluje od bolesti uzrokovane mikroorganizmima. U roku dva meseca od njegovog poslanja, izvanredan dar Williama Branhama privukao je pažnju na nivou države. Na njegovim su se skupovima, na kojima je propovedao spasenje i božansko isceljenje u ime Isusa Hrista, skupljale na hiljade ljudi. Događalo se mnoštvo čudesa. Svet tako šta nije video još do vremena kad je Isus hodao Galilejom, izbacujući zle duhove i isceljujući sve koji su bili bolesni.

Međutim, mnogi su ljudi i dalje sumnjali da se anđeo zaista pojavio ovom poniznom čoveku. Tada se pojavio drugi znak… i morali su verovati!

KNJIGA 4
Evanđelist i njegova prihvaćenost (1951 – 1954)

Willima Branham je paradoks u modernoj istoriji. Počevši s 1946. njegova je služba naglo, u manje od šest meseci, prešla iz anonimnosti do velike pažnje na državnom nivou, a tokom toga je rasplamsala probuđenje, isceljenja verom širom sveta. Uspeo je to postići uz pomoć svog jedinstvenog dara – natprirodnog znaka koji je na prepad privukao pažnju ljudi. Ubrzo su ga primetili hrišćani po celom svetu. Između 1951. i 1954. William Branham je održao najveće hrišćanske sastanke u istoriji do tog vremena – oko 300 hiljada ljudi na jednom sastanku u Bombayu u Indiji. Njegova se tražena služba u Americi i dalje činila nezaustavljivom. Ali William Branham nije bio zadovoljan. Nešto se činilo pogrešnim. Dugo vremena nije znao šta je to, ali saznao je krajem 1954. Njegova služba treba doživeti promenu.

KNJIGA 5
Učitelj i njegova odbačenost (1955 – 1960)

Međunarodna služba William Branhama je imala tri glavne faze. Prva, prepoznavao je bolesti natprirodnim darom u svojoj ruci. Kasnije su mu vizije omogućavale prepoznavanje bolesti i više od toga. Između 1946. i 1954. preko 500 hiljada ljudi prihvatilo je Isusa Hrista za svog Spasitelja zahvaljujući njegovom propovedanju – a nema načina proceniti koliko je miliona ljudi primilo isceljenje zahvaljujući njegovim molitvama. Uviđajući da ljudi ne prihvataju duhovne dubine i visine koje im nudi Božija Reč i Duh, William Branham je osetio da ga Duh Božiji poziva

da učini nešto više. Znao je da ljudi dolaze na skupove iz mnogih razloga. Neki su dolazili jer su verovali da je prisutan Duh Isusa Hrista. Drugi su dolazili zbog toga što je to bilo novo i uzbudljivo, isto kao što su se ljudi skupljali videti kako Isus isceljuje bolesne i umnožava vino, hleb i ribu. Ali svetsku istoriju je promenilo Isusovo učenje. William Branham je osećao da ga Bog poziva da tokom skupova isceljenja verom više naučava. Verovao je da njegova služba može doneti trajan, koristan doprinos hrišćanskoj crkvi. Počevši s 1955., više nije samo naučavao božansko isceljenje, već je takođe učio i druge aspekte Božije Reči. Bog mu je dao viziju nove faze njegove službe – "treći potez" (ako ćemo koristiti anđelove reči) – koji će nadmašiti sve što je Bog do tad kroz njega napravio.

Što je neizbežno, mnogi su se uvredili.

Uskoro izlazi…

KNJIGA 6
Prorok i njegovo otkrivenje
(1960 – 1965)

Narudžba knjiga

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com

Na engleskom jeziku:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD